

6. አንድ ጌታ

7. አንድ አባት (ቤተ ሰብ) አንድ አምላክ

ሐ) አንድነት እንደግብ/ እንደ መድረሻ

የአዲስ ኪዳን ሕዝብ አንድነት የተመሠረተም ቢሆን ግቡም አንድነት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ የአንድነታችን መሠረትና ራስ፣ አልፋና አሜጋ ነው። "ይህም የሚሆነው፣ ሁላችንም የእግዚአብሔርን ልጅ በማመንና በማወቅ ወደሚገኘው አንድነት በመምጣትና ሙሉ ሰው በመሆን፣ በክርስቶስ ወዳለው ፍጹምነት ደረጃ እስከምንደርስ ነው" (ኤፌ. 4፡13)።

ጌታ ኢየሱስ ስጦታን ሰጠ

ጌታ ኢየሱስ 1. ለእያንዳንዳችን ጸጋ ሰጥቶናል

2. ሰዎችን ለተለያዩ አገልግሎቶች ለቤተ ክርስቲያን ሰጥቷል

ለምን ሰጠ?

1. ቅዱሳንን ለአገልግሎት ለማብቃት
2. አካሉን በማነጽ (በማጥራት መገንባት)
3. የእግዚአብሔርን ልጅ በማመን
4. የእግዚአብሔርን ልጅ በማወቅ ባቢያ ወደሚገኝ አንድነት ማድረስ/ማምጣት

ፍሬውም

1. በትምህርት ነፋስ አለመፍገምገም
ገላ 1፡6
2. እውነትን በፍቅር መያዝ
3. ወደ ክርስቶስ (ራስ ክርስቶስ) ማደግ (መብስል)

ማጠቃለያ

"የመንፈስን አንድነት ለመጠበቅ ትጉ" ኤፌ. 4፡3

ለመጠበቅ ትጉ፡- አትኩሮ ማየትን

- ከፊት የሚመጣንም አጥቂን አፍራሽ ነይልን መከተን መገኘት

- መከላከልን፣ አልበገር ባይነትን ያካትታል

ሰላም ሁከትን ተከላካይ ነው፣ ፀረ ሁከት ነው፣ በረብሻ ትኩሳት አሳት ላይ ቀዝቃዛ ውሃ ከላሽ ነው።

መ) ብዙዎች ስንሆን በክርስቶስ አንድ አካል ነን

(ሮሜ 12፡3-12፣ 1ቆሮ 12፡14-27፣ ገላ 6፡1-5)

በልዩነት መካከል አንድነት የሚገኘው በክርስቶስ ነው። የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ አንድነትን ለመግለጥ የአካል ምሳሌነት ዐይነተኛ መግለጫ ነው።

1. አካል

- 1) አካል አንድ ብልት ወይም አንድ ብልትም አካል አይደለም
- 2) አካል የብዙ ብልቶች የተቀናጀ ስብስብ ነው።

2. ብልቶች

1) እያንዳንዱ ብልት በአካል ነው (1ቆሮ 12፡18)

አንድ ብልት ከአካል ውጭ እውንነት ወይም ትርጉም የለውም፤ አንድ ብልት ከሌሎች ብልቶች ተለይቶ መኖርም፣ መጥቀምም አይችልም (ሮሜ12፡5)። የአንድ ብልት ማንነት ወይም ትርጉም ከሌሎች ብልቶች ጋር ተያይዞ የሚታይ የሚከሰት ነው።

2) እያንዳንዱ ብልት የራሱ የሆነ

- (1) ማንነት (ኤፌ 3÷7)
- (2) ሥፍራ (ሮሜ 12÷4-6)
- (3) ራእይ(ጥሪ) ተግባር
- (4) ፀጋ አለው።

3) አንድ ብልት ከራሱ ማንነት፣ ራእይ/ተግባር፣ ፀጋ ተሻ ግሮ የሌላውን ማንነት ራእይ፣ ተግባር ፀጋ በቅጡ መረዳት መገንዘብ ያጸግተዋል፤ አይሆንለትም፤ ለሠሪው ከበሬታ ከመስጠቱ የተነሣ ሌላውን ብልት ይቀበላል፤ ያከብራል እንጂ፤

4) እያንዳንዱ ብልት የሆነውን የሆነው በራሱ ምርጫ ወይም ውሳኔ አይደለም፤ ከተሰጠው ድንጋጌ የተነሣ ነው። (DNA በተገኘ መመሪያ)

ማንኛውም የአካል ሕዋስ (ሴል) ወደ ሙሉ አካል የመዳበር (የማደግ) በተፈጥሮው እምቅ ነይላ ያለው ወይም የነበረው ነው።

3. የውድድር መንፈስ በብልቶች መስረጽ የማይጠበቅ ተውሳክ ነው

1) መነሻው ሥፍራና ዋጋ መሻት

2) የሚያስከትለው ውጤት

ሀ) የበታችነት ስሜት ምሳሌ፣ ጆሮ ከሀይን፣ እግር ከእጅ ጋር ሲወዳደሩ (1ቆ12)

ለ) የበላይነት ስሜት ምሳሌ፣ ዐይን እጅ፣ ጭንቅላት ገላግሮ ጋር ራሳቸውን ሲያወዳድሩ

4. የትብብር መንፈስ በብልቶች ዘንድ የማደር አስፈላጊነት (1ኛ ቆሮ 12÷25)

1) እያንዳንዱ ብልት ለሌላው ብልት አስፈላጊ ነው

2) አንድ ብልት ሌላውን ሲያገለግል ራሱ ተገልግሎ ይገኛል፤ ምሳሌ ምላስ ለጥርስ፣ ለሆድ

3) እያንዳንዱ ብልት ለአካል (ለክርስቶስ) ይኖራል።

4) ብልቶች እንደ ኮንስርት የመዘምራን ቡድን በኅብረት ነው ማዜም ያለባቸው።

5. አንድ ብልት ሲሰቃይ ብልቶች ሁሉ አብረው ይሰቃያሉ

1) አንድ ብልት ሲጎዳ ሌሎችም ይጎዳሉ

2) የአንዱ ብልት ስቃይ በሌሎች ብልት ዘንድ እንዳይሰማ ማድረግ የሚቻለው ማደንዘዣ በመውሰድ ብቻ ነው። ወይም ነርቭ በድን ሲሆን ነው።

3) ሕመም ለርዳታ ብልቶችን የሚያስተባብር ጥሪ ነው

6. አንድ ብልት ቢከበር ብልቶች ሁሉ አብረው ይከብራሉ (ደስ ይላቸዋል)

1) አንድ ብልት ሲሰቃይ አብሮ ማዘንና ማጽናናት

አንድ ብልት ሲከብር አብሮ ከመክበር ይልቅ ይቀላል።

2) አንድ ብልት ሲከብር አብሮ ከመደሰት፣ ከመክበር ይልቅ ተበለጥሁ፣ ተጣልሁ ብሎ ማሰብ በሥጋ ይቀናናል (ይቀላል)

7. የአንድ ብልት ዋጋ በማንነቱ፣ በስፍራው፣ በራእዩ ወይም በተግባሩ፣ እንዲሁም በተሰጠው ጸጋ አይተመንም (ማቴ 20÷9-14፣ 1ኛ ሳሙ 30፣ 22-25)።

• ማንነቱ

• በስፍራው

• ራእይ/ጥሪው ወይም ተግባሩ

• ጸጋው

ዋጋው የተተመነው ስለ ብልቶች ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ስማ

ያዊ ክብሩን ትቶ በመምጣቱ፤ በመሞቱና በመነሳቱ ነው።

8. ግጭት/ ፍልሚያ በብልቶች መካከል

1) ቅንነት ጎደል፤ ያልሆነ ግጭት

- ምሳሌ፡ - የእግርና እግር መጋጨት
- የጥርስ ምላሽን /ጣትን መቀርጠፍ
- እጅ እጅን ሲቆርጥ/ሲቀጠቅጥ

2) ብልት በሌላ ብልት መሳደድ

- አለመበረታታት
- ቦታ አለመስጠት
- አለመከበር
- መወንጀል
- መኮነን

ምሳሌ፡- የነርቭ መውረጃው የጀርባ አጥንት ሲጠብ

3) ብልት በራሱ መሳደድ (ራሱ ለራሱ ሲያለቅስ፤ ለራሱ እዝን ሲቀመጥ)

- ተስፋ ማጣት
- በራስ መከሰስ (መወንጀል)
- በራስ መኮነን

ምሳሌ፡- ዐይን ከመሬት ተነሥቶ ሲያለቅስ
እግር በራሱ ፍርግጥ ፍርግጥ ሲል

9. የብልት መታወክ

1) የአንድ ብልት ጠንቅ የብልቶች ጠንቅ ነው (ምሳሌ - አካን እና እነ ኢያሱ)

የሰንበለት ጥንካሬ የሚለካው በደካማ ቀለበት ነው።

2) ለፈውሱ የብልቱ መተባበር ዝግጁነት እንዲሁም የሌሎች ብልቶች ተሳትፎና መተዛዘን ያሻል።

10. የብልት መታቀብ

- የተሰበረ እጅ ወይም እግር በጀሶ ይታጀላል
- ሕክምና ይሰጠዋል

11. የብልት መቁረጥ/መወገድ

- አካለ ጉዳሉነትን ያመጣል ሆኖም የጤነኛ ብልቶችን ጤንነት ያረጋግጣል (የሆነው ሆኖ ኩስ የነካውን እጅ ያጥቡታል አንጂ አይቁርጡትም)
- በሰው ሰራሽ ብልት መተካት

12. የብልት ትጋት አና ዕረፍት (ዘፀ 31÷17)

- ብልቶች እንደተሰጣቸው ፀጋ መትጋትም ማረፍም ይኖርባቸዋል።
- የአንዱ ብልት ዕረፍት ለሌላውም ብልት ዕረፍት ሊሆን ይችላል።

ሠ) የብልቶች ሥራ በአካል ውስጥ

በአንድ ቤተሰብ ውስጥ በሥጋ የተወለዱ ልጆች አንድ ዐይነት እንዳልሆኑ ሁሉ እኛም ወደ ክርስቶስ አካል ስንመጣ በክርስቶስ አካል ላይ የምንገኝ የተለያዩ ብልቶች እንጂ አንድ ዐይነት አንሆንም። የእግዚአብሔርም ዐሳብ አንድ ዐይነትነትን ለማስገኘት ሳይሆን አንድነትን ለመፍጠር ነው። ፍጥረት ሁሉ ልዩ ልዩ ሆኖ ሳለ አንድ ፈጣሪ አለው፤ ብልቶችም የተለያዩ ቢሆኑም በአንድ አካል ላይ ይገኛሉ፤ ለአንድ አካል ይሠራሉ። ብልቶች የተለያዩ ዩና የየራሳቸው ባህሪ ቢኖራቸውም እርስ በርስ የተያያዙና በጎ ብረት ተቀናጅተው የሚሠሩ ናቸው።

የእግዚአብሔር መንፈስ በክርስቶስ ኢየሱስ ያለንን ኅብረትና አንድነት በሐዋርያው በኩል ሲገልጥ የአካል ብልቶችን እንደ ማስተማሪያ አድርጎ በ1ቆሮ 12፡ ባለው ክፍል ላይ ያቀርባል። ቊጥር 14 "አካል ብዙ ብልቶች እንጂ አንድ ብልት አይደለ

ምኖ" ይላል በክርስቶስ አምነን መንፈስ ቅዱስ ወደ አካሉ ሲጠጋ ምረን ሁላችን የአካሉ ብልቶች እንሆናለን። ነገር ግን አንዱ ምን ዓይነት ብልት ሌላው ደግሞ ምን ዓይነት እንደሚሆን ይህ ለእግዚአብሔር አውቀት እና ውሳኔ የሚተው ነው። ሆኖም ሁላችንም የአካሉ ብልቶች እንሆናለን። የማናችንም አካል የብልቶች ቅንብር እንጂ የአንድ ብልት ውቅር እንዳልሆነ ወይም አንድ አካል ብዙ ብልት እንጂ አንድ ብልት እንዳይደለ እናውቃለን። በአካል ብዙ ብልቶች አሉ። እነዚህ ብልቶች የየራሳቸው ማንነት አላቸው። ሁሉም ያሉት ግን በአካል ውስጥ ነው።

በአካላችን ላይ ዐይን አንድ ብልት ሲሆን ጆሮ ደግሞ ሌላ ብልት ነው። እንዲህ እያልን አፍንጫ፣ እጅ፣ እግር፣ ጣፊያ፣ ጉበት ብለን ልንዘረዝር እንችላለን። እያንዳንዱም ብልት በስፍራው የራሱን ማንነትና ተግባር አለው። ብልቶች ልዩ ልዩ ናቸው ነገር ግን በአንድ አካል ውስጥ ካሉ እርስ በእርስ መተባበርና መቀባ በል አለባቸው እንጂ መሸቀዳደም፣ መፎካከር፣ መገፋፋት የለባቸውም።

እዚህ ላይ መጤን ያለበት መሠረታዊ ነጥብ አለ። ይኸውም እያንዳንዱ ብልት በአካል ላይ ሲኖር የራሱ ማንነት፣ የራሱ ስፍራ የራሱ ራእይ ወይም ተግባርና እንዲሁም ጸጋ አለው። በዚህ መሠረት የዐይን ራእይ ወይም ተግባር ማየት ሲሆን የጆሮ ደግሞ መስማት ነው። ይሁን እንጂ እያንዳንዱ ብልት የሌላው ብልት ራእይ ሳይገባው ይችላል። ሆኖም ጠቃሚነቱና አስፈላጊነቱን ግን ማመን፣ መገንዘብ አለበት። ለምሳሌ ለዐይን ስለ መስማት የጠለቀ ገለጻ ቢደረግለት ስለ ጆሮ ተግባር ምንም ግንዛቤ የለውምና መስማት ማለት ቀይ ወይም ቢጫ ብርሃን ነው እያለ ያስብ ይሆናል፤ ከዚህ ውጭ ያለ እውነታም፣ ቋንቋም ያስቸግረዋል። እንዲሁም ለጆሮ ስለ ማየት ቢነግረው ማየት ማለት ልዩ ድምጽ ወይም ዜማ ነው ከማለት ውጭ ምንም ሊያስብ፣ ሊል አይችልም።

እንዲህ እያልን የሌሎችን ብልቶች ሥራ ብንመለከት የእግር ተግባር መሄድ ሲሆን የእጅም ደግሞ አገልግሎቱ ብዙ ነው። አንዳንድ ጊዜ ግን እጅ የእግር ተግባር ሊገባው ይችላል ይሆናል። ምክንያቱም እግር በሌለበት ጊዜ ማለትም በሕመም ወይም በአደጋ ሲወገድ ምርኮዝ በመጠቀም በእጅ መሄድ (በምርኮዝ፣ በውሂልቸር) በየመንገዱ ላይ ስለሚታይ እጅ ትንሽ ትንሽ የእግርን ራዕይና ተግባር ሊካፈል ይችላል። ብልቶች በአካል ላይ በመዋደድ ሲኖሩ አንዱ የአንዱ ራእይና ተግባር በደንብ ባይገባውም በእምነት ተቀባብለው ይሠራሉ። ነገር ግን እያንዳንዱ ብልት የራሱን ራእይና ተግባር እንደሚገባ ይወጣል። እዚህ ላይ አብረን በማያያዝ ልንገነዘበው የሚገባ ነገር በአካል ውስጥ "ዐይን" የማየትን "ጆሮም" የመስማትን ሥራ እንዲሠራ የወሰነ የበላይ ፈጣሪ ነው።

ስለ ሰውነት ሌሎች የሚያጠኑ ጠበብት እያንዳንዱ ሌላ የትኛውንም ዓይነት ሆኖ ለመሥራት የሚያስችል እምቅ ነይልና ችሎታ እንዳለው ይናገራሉ። በመሠረቱ የዐይን ህዋስ የጆሮም ህዋስ ለመሆኑ እምቅ ችሎታ ነበረው ወይም አለው። ነገር ግን ከበላይ በመጣው ትእዛዝ መሠረት የዐይን ህዋስ ዐይን ሆኖአል። ዐይን "ዐይን" የሆነው በራሱ ምርጫና ውሳኔ ሳይሆን ከተሰጠው ትእዛዝ የተነሣ ነው። እኛም በክርስቶስ አካል ውስጥ ስንገባ እግዚአብሔር እንደ ፈለገ የሚሻውን ዓይነት ብልት ያደርገናል እንጂ በእኛ ፈቃድ የሚሆን ምንም ነገር የለም። ይሁን እንጂ ሁላችንም የአንድ አካል ብልቶች ነን።

እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ ብልት በአካል ውስጥ ቦታ ወይም ስፍራ መድበለታል። ቅርጽን ሲሰጥ፣ እግዚአብሔር ለብልቶች ስፍራ ሲመድብ ጥበብ የተሞላ ምክንያት አለው። አንዳንዱን በውጭ በኩል ሲያደርግ ሌሎችን ደግሞ በውስጥ ሰውሮ አስቀምጦአቸዋል። እነ ዐይን፣ አፍንጫ፣ ጆሮ ወዘተ ከውጭ ሲሆኑ፣

እነ ልብ፣ ሳምባ፣ ጉበት፣ ኩላሊት ወዘተ ከውስጥ በኩል ናቸው። ሀይንን ከውስጥ እግር ሥር ወይም ቀርጭምጭሚት አጠገብ ሳይሆን ወይም ከፍ አድርጎ ወደ ጭንቅላት አስጠግቶ ከማጅራት ላይ ሳይሆን፣ ፊት ላይ ነው ያስቀመጠው። እነ ሳንባን ከውጭ አድርጓቸው ቢሆን ኖሮ በቀላሉ በተበረጣጠቁ ነበር። አፍንጫን ከወደ ውጭ አድርጎ በዙሪያው ያለውን እንዲያሸት አስቀመጠ እንጂ በውስጥ አድርጎ እነ ጣፊያን፣ ኩላሊትን፣ ጅማትንና የመሳሰሉትን እንዲያሸት አይደለም።

ለሁሉም በማስተዋልና ጥበብ ባለው አሠራሩ ቅርጽ አውጥቶ ቦታ ቦታ ሰጥቶ አስቀምጧቸዋል።

ፈ) ከብልቶች የሚጠበቀው ትብብር ወይስ ውድድር?

ብልቶች ቅኝታቸው ትብብር እንጂ ውድድር አይደለም። ለውድድር ተጠርተው ቢሆን ኖሮ በጣም አስቸጋሪ ነገር ይሆን ነበር። ለምሳሌ በሆዳችን ውስጥ አንዳንድ ክፍሎች አሲድ ያፈልቃሉ ይህን አይተው ብልቶች በውድድር መንፈስ ቢገቡ እና ይህ ክፍል በውድድር ብዙ አሲድ ቢያፈልቅ አንጀት ይሞሽለቃል፤ ይቀቀላልም። ከዚህ የተነሳ ውድድር ለብዙ ችግርና ፍልሚያ በር ከፋች ይሆናል። ምክንያቱም በውድድሩ አሸንፍኩ የሚለው የበላይነት ሲሰማው ተበለጥኩ የሚለው ደግሞ በአንጻሩ የበታችነት ስሜት ያድርበታል።

ሐዋርያው ጳውሎስ በ1ቆሮ 12:12-13 ባለው ክፍል ላይ የተለያዩ ዜግነትና የኑሮ ደረጃ ያላቸውን አማኞች በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ እንደሆኑ ካሳየ በኋላ በመካከላቸው መለያየት እንዳይኖር በብልቶች መካከል ያለውን ትብብር (ሀብረትና አንድነት) ለማሳየት በሰው አካል ላይ ያሉ ብልቶችን ለማስተማሪያነት ሲጠቀም እንመለከታለን። ስለዚህ በቀኝ 15 "እግር እኔ እጅ አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ብትል ይህን በማለትዋ የአካል

ክፍል መሆንዋ ይቀራል? ጆሮም እኔ ሀይን አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ቢል ይህን በማለት የአካል ክፍል መሆኑ ይቀራል?" ይላል።

እዚህ ክፍል ላይ ጆሮና እግር የተሰማቸው ምንድነው? "እግር እኔ እጅ አይደለሁም ጆሮም እኔ ሀይን አይደለሁም" ቢል ጆሮና እግር ምን ለመሆን የፈለጉ ይመስላል? ጆሮ እኔ ሀይን አይደለሁም እግርም እጅ አይደለሁም ቢሉ ጆሮ ሀይን፣ እግር ደግሞ እጅ ለመሆን የናፈቁ አይመስልም? ይህን ከመናፈቃቸው በፊት ግን ጆሮ ጆሮነቱን ተቀብሎት ይኖር ነበር። ሀይንም እንዲሁ። ጆሮና እግር፣ ሀይንና እጅ መሆን ሲፈልጉ የውድድር መንፈስ ስርጸባቸው ችግር ውስጥ የገቡ ይመስላል። የውድድሩ መንፈስ ብልቶችን ሲጠናወታቸው አንዱ የበላይ አንዱ የበታች ይሆናል። በክፍሉ ጆሮና እግር የበታችነት ስሜት የተሰማቸው ሀይነት ሆነዋል። ጥያቄው ለምን የበታችነት ስሜት ተሰማቸው አይደለም ለምን የውድድር ስሜት ውስጥ ገቡ ነው።

ምናልባት እኛ የየራሳችንን አስተያየት ልንሰጥ እንችል ይሆናል። ጥያቄው አሁንም ጆሮ ለምን ሀይን መሆን ፈለገ? የሚል ነው። ምናልባት ጆሮ ሀይንን ሲመለከት የበለጠ ክብር ስለተሰጠው ይሆን? እንደምናውቀው ብዙ ሽር ጉድ ለሀይን ነው። በአኗኗራችን ለጆሮ ግን ብዙ ትኩረት አይሰጠውም። ሀይን ውስጥ ትንሽ ብናኝ ቆሻሻ ገብቶ ከሆነ ጥድፊያው ሌላ ነው። ንጹህ መሀረብ ይፈለጋል፤ ወደላይ ወደታች ወደ ጎን ተመልከት ይባላል ጆሮ ውስጥ ግን ስንቱ ቆሻሻ ሲንጋጋ በእስክራብቶ ከዳን ወይም በለስላሳ ሥንጥር ቢጤ የገጠመው ችግር ይቃለልለታል። ጆሮ ለሀይን የሚደረገውን ጥንቃቄ የሞላበት እንክብካቤ ሲመለከት ይህ ነገር እንዴት ነው? ሳይል አልቀረም (በአንደኛው ዓለም የተለየ መልክና እንክብካቤ ሊኖረው ይችላል)።

እንደየ ባህሉም ቢሆን ሰው ፊቱን ሲታጠብ ለመታጠብ ሰፊ

እድል ያለው ከጆሮ ይልቅ ዐይን ናት። ተባራሪ አውራ ጣት መጥታ ጆሮን ትነካዋለች እንጂ ለእርሱ ነገሮች የጠበቡ ናቸው። ቢኳሉ ዐይንን፣ መነጽር ቢደረግለት ለዐይን፣ ዐይን ሲንቆጠቆጥ / ሲዋብ/ ጆሮ ግን መነጽር ተሸካሚ ነው። ይህንን ሁሉ አይቶ በእነዚህ ሁኔታዎች ጆሮ ከፍተኛ የዝቅተኝነት ስሜት የተሰማው ይመስላል። ከተሆነ ከተሆነ፣ ብዙዎቻችን መሆን የምንፈልገው ዐይንን ነው ብሏል። ብዙ ጊዜ ደግሞ የሚወዳደሩት የሚቀራረቡ ብልቶች ናቸው። ትንሽ መመሳሰል ያላቸው ወደ ውድድር ይገባሉ። ሩቅ ለሩቅ ያሉ ብዙም አይወዳደሩም ዐይንና ጆሮ ሳያውቁት ውድድር መንፈስ ውስጥ ገቡ። በዚህም ምክንያት ጆሮም ዝቅተኝነት ስሜት ውስጥ የገባ ይመስላል።

በቤተ ክርስቲያን አገልግሎትም እኔ ብቻ ነኝ ያለሁት ማለት፣ ማሰብ ከሚገባው በላይ ማሰብ የመንፈስን አንድነት ማደፍረስ ነው። ብልቶች ለውድድር አልተጠሩም። ቅኝታቸው የውድድር ሳይሆን የመተባበር ነው። በውድድር መንፈስ የተመረዘ ብልቅ ምንም መልካምነት አይታየውም። ለምሳሌ ጆሮን ከተሰማው ስሜት ለማውጣት ላጽናናህ ብለው ሎቲው አንጥልጥሉ የከበረው ነገር ሁሉ ለአንተ አይደለም እንዴ! ቢባል ስንት መከራዬን አይቼ፣ ደሜን አንጠፍጥፌ፣ ተበስቼ፣ ይብዛብኝ እንዴ ይሄ! በማለት ዋጋ አይሰጠውም።

የውድድር መንፈስ በክርስቶስ ባለን አንድነት ህብረት ውስጥ ሲሰርጽ የሆነውን እንዳንቀበል ከመስመራችን ገፍትሮ ሊያስወጣን እንደ ሆነ ሊስተዋል ይገባል። ይህም መንፈስ ሲጸናብን የሌላው የከበረ መስሎ ይታያል። እግዚአብሔር ግን የሰጠንን ጸጋ እርሱ በሰጠን አገልግሎት እንድንጸና ነው።

እግርም እንዲሁ ጆሮ የተሰማውን ዐይነት ስሜት የተሰማው ይመስላል። በእግርና በእጅ መካከል ብንመለከት ልዩ ትኩረት የሚሰጠው ከእግር ይልቅ እጅ ነው። በወንዶችና በሴቶች መካከል

ከል ልዩነት ቢኖርም ብዙ ጊዜ የሚነቀስ ቶሎ ቶሎ የሚታጠብ፣ ቀለበትና ሰዓት እንዲሁም አንባር ብዙ ጊዜ የሚደረግለት እጅ ነው። ይሄ ነገር ለእግር አልተሰማውም። ከተሆነ አይቀር እጅ መሆን ነው እያለ ያበበ ይመስላል። እጅ ሲፈልግ እየተወዛወዘ ነፋስ ይቀበላል፤ ሲፈልግ ኪስ ውስጥ ውሽቅ ይላል፤ እግር ግን በጫማ ውስጥ ታጅሎ ይውላል። አለበለዚያ እንቅፋት ያጎነ ዋል። የእጅ ጥፍር በየጊዜው ሲነቀስ፣ የእግር ጥፍር ግን የሚታለበው ምናልባት ካልሲ ሊቀድ ሲል ይሆናል።

በቀጥር 21 ላይ "ዐይን እጅን አታስፈልገኝም ልትለው አትችልም ይላል ማንም አማኝ በክርስቶስ ያለውን ወንድሙን እንደ ማያስፈልገው ማሰብ የለበትም። ያለ አንተ እኔ ብቁ ነኝ ቢል ስቷል። ዐይን እጅን አታስፈልገኝም ማለቷ በትዕቢት መወጣት ራስን ያሳያል። ምናልባት ይህንን ትዕቢት በዐይን ውስጥ ያመጣው እነ ጆሮ ተነስተው ዐይነ ካልሆንን ብለው የጮሁት መጮህ እኔ ልዩ ነኝ እንድትል አድርጓት ይሆን? ዐይን እጅን አታስፈልገኝም ወደሚል ድምጻሜ ያመጣት ምን ይሆን? መቼም ትዕቢት ሲመጣ መታወር ነው። ዐይንን የመሰለ የሚያይ እጅን አታስፈልገኝም ሲል በትዕቢት መጥፋቱ ነው። በራሱ ላይ እልቂት ማወጁ ነው። እንደ እውነቱ ከሆነ ዐይን ለአደጋ ሲጋለጥ ከመቅጽበት ያለ ብዙ መውጣትና መውረድ፣ ማቅማማት ተሯሩጦ ለማዳን፣ መሥዋዕትነት ለመክፈል የሚመጣ ማነው? እጅ አይደለምን? ዐይን ለደህንነቷ የሚኖረውን እጅን አታስፈልገኝም ልትለው አትችልም።

ጌታ ለምን ሞተ? በሕይወትም ያሉት ስለ እነርሱ ለሞተውና ለተነሳው እንጂ ወደፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ ስለ ሁሉ ሞተ (2ቆሮ 5÷15) እያንዳንዱ ብልቅ ለአካል ሲኖር ለክርስቶስ ይኖራል። ለክርስቶስ ደግሞ ሲኖር ለሌላው ብልቅ ይኖራል። ብልቶች በቅድሚያ ስለራሳቸው መኖር የለባቸውም። ነገር ግን ለሌ

ላው በሚያደርጉት መኖር ለራሳቸው ኖረው ይገኛሉ። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚያስተምረን ትምህርት ይህ ነው።

ብዙ ጊዜ ለባብስን ልንወጣ ስንል እንከን ካለብን ለማስወገድና አለባበሳችንን ለማየት መስታወት እንመለከታለን። ነገር ግን ይህን ለማድረግ ከብልቶቻችን የምንጠቀመው ዐይንን ነው። ሆኖም መስታወትን በማየት ሂደት ውስጥ የምንቆየው የዐይናችንን ብሌን በማየት ሳይሆን ሌላውን የሰውነት ክፍል በማየት እንደ ሆነ ሁላችንም እናውቃለን። እስኪ በሕይወታችን ዘመን የዐይን ብሌናችንን ያየንበትን ጊዜ እናስታውስ፤ እጅግ በጣም ጥቂት ጊዜ ቢሆን ነው። ወደ መስታወት በሂድንበት ጊዜ ሁሉ ዐይን በማየት ሌላውን ሲያገለግል ነው የቆየው። የዐይን ብሌን ሌላውን የሰውነት ክፍል ለማየት ነው የምትሰማራው፤ እንግዲያስ አንዱ ብልት ለሌላው ነው የሚኖረው።

ተርበን ሳለን ምግብ ሲመጣ ከብልቶቻችን ምግቡን ቶሎ የሚያገኘው ብልት አፍ ነው። አፋችን የቀረበውን ምግብ ከእጅ ተቀብሎ በምላስ አጋዥነት ወዲያ ወዲህ ወዲህ እያዘዋወረ ጥርስ አድቅቆና ፈጭቶ አንዱ ከአንዱ በመቀበልና በማስተላለፍ ወደ ሆድ፣ ወደ አንጀት ይልከዋል። በዚህም ተግባር በብልቶች መካከል መስገብገብ የለም። ነገር ግን ከመስገብግብ የተነሣ ምላስና ጥርስ የያዙትን ምግብ እዚሁ እናስቀራለን እናስተላልፍም ቢሉ ዕድል ፈንታቸው መበብበስ ይሆናል። ጥርስ ውስጥ የሚተራርፍ ምግብ ውሎ ሲያድር ጥርስን እንደሚያበሰብስ እናውቃለን። ለመነቀልም ይዳርጋል፤ ለዚህ ነው በየጊዜው አፋችንን የምንጉመጠመጠውና የምንፍቀው ወይም የምንቦርሸው።

ጥርስና ምላስ ምግቡን አድቅቀው ወደ ሆድ፣ ወደ አንጀት ሲልኩት ቢያስቀሩትም ያስቀሩት ብለው በእምነት ነው። እነዚህ ሁለት ብልቶች አኝከውም ወዲያና ወዲህ ብለውም በእምነት ልከው መጨረሻ ላይ ግን ባዶአቸውን የሚቀሩ አይደሉም። ለመ

ጽናናት እንኳን በአፍ ውስጥ ምንም አያስቀሩም። ነገር ግን በእምነት ጠብቀው ሲኖሩ ሰዓታት ይቆጠርና በተመቻቸው መንገድ ለጥርስ የሚያስፈልገው ለጥርስ፣ ለምላስ የሚያስፈልገው ለምላስ በደም ስር ውስጥ በሚደረግ ዝውውር እየተረፈፈ ይመጣና ይጠግባሉ።

ብልቶችን ስንመለከት አንዱ ለሌላው ነው የሚኖረው፤ አንዳቸውም ለራሳቸው አይኖሩም። ለሌላው መኖር መጥፋት (ማጣት) አይደለም። አፍ ወይም አንደበት ባዜመው ጥዑም ዜማ ጆሮ ሰምቶ ይደሰታል፤ ደስታውም በመላ አካል ይሠራጫል። አፍንጫ መልካም ምግብ ባሸተተ፣ ምራቅ በምላስ ሜዳ ላይ ይፈነጫል።

የተጠራው ለሞተልን ጌታ ልንኖር ነው። ለእርሱ ስንኖር ለሌሎች ወንድሞቻችን እንኖራለን። ይህ ደግሞ ክስረት የለበትም። ለሌላው መኖር የእግዚአብሔር መንግሥት ሥርሀት እንጂ የዓለም አይደለም። ለሌሎች መኖራችን የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። መለኪያችንን የዓለም ሚዛን ስናደርግ ግን ይህንን እንጥላለን።

በመስጠት ማግኘት አለ። እያንዳንዱ ለክርስቶስ ሲኖር በተዘዋዋሪ ለራሱ ይኖራል። በአካላችን ላይ ካሉ ብልቶች ትብብር ይህንን እንማራለን። ጌታ "በጓላዬ ሊመጣ የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ መስቀሉንም ዕለት ዕለት ተሸክሞ ይከተለኝ፤ ነፍሱንም ሊያድን የሚወድ ሁሉ ያጠፋታልና ስለ እኔ ነፍሱን የሚያጠፋ ሁሉ ግን እርሱ ያድናታል" አለ (ሉቃ9፡23-24) ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሚያስተምረው እውነት ዓለም ከሚያስተምረው በጣም የተለየ ነው። የዓለም ሥርዓትና የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ሥርዓት ፈጽሞ አይገናኝም። ሁላችንም በዚህ ብዙ ውጥረት አለብን። ፍቱኑ ሥርዓት ጌታ ኢየሱስ ያስተማረው የሰላም ሥርዓት ነው። በእኛ መንገድ በእኛ ብልሃት በእኛ ጥበብና አስ

ተሳሰብ ሕይወትን ለመምራት ብንሞክርና ነፍሳችንን ለማዳን ብንፈልግ እርሱ ጌታችን እንዳለው እናጠፋታለን። በክርስቶስ ያለን ማናችንም እስከ ዛሬ የኖርነው ኑሮ ወደ ጓላ ቃችተን ሕይወታችንን እንፈትን ከዚያም ውጤቱን እናየዋለን። ለክርስቶስ የሆነው ነገር ሁሉ ትርፍ አለው። ግን በራሳችን መንገድ ያደረግነው ሁሉ መልሶ እኛን ይጎዳል። እኛ አማኞች ይህንን በቅድሚያ ማየት ያስችግረናል። ስለዚህ ነው "የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱ በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነውን ነገር ምን እንደሆነ ፈትናችሁ ታውቁ ዘንድ በልባችሁ መታደስ ተለወጡ እንጂ ይህንን ዓለም አትምሰሉ" የተባለው (ሮሜ 12፥2) በዚህ ዓለም መለኪያ አንለካ፤ ይህ ዓለም የሚያደንቀውን አናድንቅ ይህ ዓለም የሚያንኳሰሰውን አብረን አናንኳስ እኛ በክርስቶስ በኩል የተወደድን የእግዚአብሔር ልጆች መለኪያችን የእግዚአብሔር መለኪያ ይሁን እንጂ የዓለም አይሁን።

የተጠራነው ለትብብር ነው፤ በመስጠት ማግኘት ደግሞ የሕይወት ዘይቤአችን ነው። ወንድሞቻችንን በገፋንበት ነገር አብረን የእግዚአብሔርን ልጅ ስለ ገፈተርን በጎደልንበት ነገር ሁሉ ንስሐ ልንገባ ይገባል። አማኞችን ስንገፈትር አብረን እግዚአብሔርን ነው የምንገፈትረው (የምንገፋው)።

በመሠረቱ ሰው ሁሉ የተፈጠረው በእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ ነው። (ዘፍ 1፥26) ከዚያም አልፎ ደግሞ ክርስቶስ ኢየሱስ ለሰው በመስቀል ላይ ደሙን አፍሰሶ ሞቷል። ለምሳሌ የአንድን ሰው ዕቃ ተውሰን ብንሸራርፈው ሰውየው ደስ እንደማይለው ሁሉ እንደዚሁ እግዚአብሔር ብዙ ዋጋ የከፈለበትን ሰው ብንገፋ ደስ አይሰኝም፤ ልጁ ታላቅ መስዋዕት በመክፈል ለፍቶ በታልፍ።

የልዩነት መለኪያ በእግዚአብሔር ዘንድ ጭራሽ ዋጋ የለሽ ነው። ስሙን ብቻ ይዘን ከእግዚአብሔር እየራቅን ስንመጣ ከምድር የሆነ መለኪያ በቅዱሳን ዘንድ እየገነነ ይመጣል። አንዱን ተቀ

ብለን አንዱን እየገፋን ከመኖር እንራቅ፤ ከዚህ ይልቅ አንዱ ብልት ሌላውን እንደሚያገለግለው ልንተሳሰብ ተጠርተናል። በዚህ ውስጥ እግዚአብሔር ባለቤት ስለ ሆነ ስጋት እንኳን የለም። አንዳንድ ጊዜ ያለ እምነት እንሆናለን። ከዚህ ቀደም ያለውን ምሳሌ ላንሳና እንመልከት ምላስና ጥርስ አላምጠው ሰልቀው ወደ ሆድ የላኩት ምግብ ወዲያው እየሮጠ ተመልሶ አይመጣም። እንደ ምግቡ ዐይነት ለመፍጨት ኩ4-6 ሰዓት ይፈጃል። ጥርስና ምላስ በዚህ ውስጥ በእምነት ይጠባበቃሉ፤ እምነት አንዱ ለሌላው ለመኖር የሚያስችል መንፈሳዊ መሳሪያ ነው። ለምሳሌ፡- ሁለት ብር ኖርን አንዱን ብንሰጥ ከሰጠንም በኋላ ምን ይውጠኛል የሚለው ስጋት አለማመን (እለመታመን) ነው። ምንም እንኳን ለነገ ያስቀመጥነው ባይኖረንም የማይቋረጠውና የማይደርቀው ምንጭ ጌታ ኢየሱስ መታመኛችን ከሆነ ለነገ የሚሆን አለን።

እያየን ባለነው በዚህ በ1ቆሮ 12፥26 ላይ እንደምናነበው "አንዱም ብልት ሲሰቃይ ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ይሰቃያሉ አንድ ብልትም ሲከብር ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ደስ ይላቸዋል" ይላል።

በአካላችን ላይ ካሉ ብልቶች አንዱ ቆስሎ በህመም ምክንያት ሲሰቃይ አብረውት ሌሎችም ብልቶች ተካፋይ በመሆን ይሰቃያሉ። አፍንጫ ሲመታ ዐይን ያስቀሳል፤ እንዲሁም የአንድ አካል ብልቶች እስከሆንን ድረስ አንድ ብልት ሲሰቃይ ሌሎችን ይገባል። ማንም ሰው እጁ ወይም እግሩ ቢቆስል ሕመሙ በዚያው ቦታ ላይ ብቻ ተከልሎ አይቀርም፤ ትኩሳቱ በሰውነቱ ውስጥ ያልፋል፤ ይሰራጫል። በዚህ ምክንያት ስቃዩ ለብልቶች ሁሉ ደርሶ አካልን ሁሉ ያሳምማል፤ ያስተኛል። አንዳንድ ጊዜ እንዲህ እንላለን ሕመሙ ያለው እግሬ ላይ ነው፤ ለምን ስሜቱ እዚያው ላይ አያበቃም? ሕመም ለፈውስ የሚጣራ ጥሪ ነው። ብዙ ጊዜ ወደ ህክምና የምንሄደው ሲያመን ነው በአንጻሩ ሕመሙ ከመ

ላው ሰውነታችን ላይ ቀነሰ ሲያደርግ ሕክምናውንም ቸል እንለዋለን።

አንድ ብልት ሲሰቃይ ሌላው ብልት አብሮ የሚሰቃይ ከሆነ ታማሚው ብልት ፈውስ እንዲያገኝ ሌሎች ብልቶች ይሯሯጣሉ። ብዙ ጊዜ ከሰውነታችን አንዱ ሲታመም የህመሙን ስሜት ለማደንዘዝ የማደንዘዣ መጽሐፋትን እንወስዳለን። ማደንዘዣ መውሰድ ምናልባት በሽታችን መፍትሔ እስኪያገኝ ድረስ ይሆናል። ይሁን እንጂ ሕክምና ማግኘት አለበት። ማደንዘዣ ወስደን በሽታው ተወገደ ማለት አይደለም። ማደንዘዣ እየወሰድን በሽታውን ዝም ብንለው ቀስ እያለ ሁሉንም የአካል ክፍሎች ያጠቃል።

አንዳንድ ጊዜ የሌላውን ብልት ስቃይ እንዳይሰማን የምንውጣቸው ማደንዘዣዎች አሉ። ምናልባት እነዚህ ማደንዘዣዎች የተለያዩ ይሆናሉ። ለምሳሌ አንድ በጌታ የሆነ ወንድማችን ጥዳት ሲደርስበት ከመርዳትና ከማጽናናት ፈንታ ይበለው ጌታ ሊያስተምረው እየቀጣው ነው እንላለን። ሰውየውን ላለመርዳት "እግዚአብሔር እየቀጣው ነው" "እያስተማረው ነው" ተወው ማለት ይህ ራሱ አንድ ማደንዘዣ የምንወስደው የፈራጅነት፣ የግድ የለሽነት ችግራችን ነው። ነገር ግን ከፍሉ "አንድ ብልት ሲሰቃይ ሁሉ ከእርሱ ጋር አብረው ይሰቃያሉ አንድም ብልት ሲከብር ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ደስ ይላቸዋል" ነው የሚለው።

ብዙ ጊዜ እንደሚታየው አንድ ብልት ሲሰቃይ ያንን ብልት ከስቃይ ማውጣት ይቀላል? ወይስ አንዱ ብልት ሲከብር አብሮ መደሰት? አብሮ መደሰት ከባድ ነው። ለራሳችን ከብር ስለምንፈልግ ሌላው ከእኛ ይልቅ የከበረ ሲመስለን ጥሩ ያልሆነ ስሜት ይረጭብናል። አንዱ ከእኛ ቀድሞ በረከት ካገኘ "ወይኔ" እንላለን። "ጌታ ሆይ ምንው እኔን ረሳኸኝ?" የሚል ሙግት ውስጥ እንገባለን። ርግጥ ሌላው ሲሰቃይ እኛ የደረስንበት ደረጃ ገና ስላልደረሰ እርሱን ማውጣቱ ለእኛ ቀላል ይሆናል። የከበረ እንደ

ሆነ ግን እኛን ትቶ ወደ ላይ መውጣቱ ነው ብለን ያመናል። እኛ ዝቅ ለማለታችን ሰበብ እንደ ሆነ በኢሉታዊ መልኩ ሁኔታውን እንመለከታለን።

ለምሳሌ ዐሥር ሥራ አጦች፣ ሥራ እንዲያገኙ አብረው መጸለይ ቢጀምሩና ጌታም መልስ በመስጠት በቅድሚያ ሰባቱ ሥራ ቢያገኙ ያገኙት ወንድሞች ለቀሩት ለሦስቱ ጌታ ሥራ ሰጠን ቢሏቸው ሥራ ያላገኙት ቶሎ የሚያስቡት ስለ ራሳቸው ነው። ከዚያም የሚሉት "ጌታ ሆይ ምንው እኔን ረሳኸኝ?" ነው ወይስ "የእግዚአብሔር ስም ብሩክ ይሁን ወንድሞቻችን ሥራ አገኙልን!" ይላሉ? የቱ ፈጥኖ ይታሰባል? ምንው እረሳኸኝ የሚለው አባባል ጥያቄ ሆኖ አእምሮአቸውን ይይዛል። አንዱ ሥራ ሲያጣ ማስተዛዘን የተለመደ ነው። ነገር ግን አንዱ ሥራ አጥቶ ኖሮ ከእኛ ደመወዝ ይልቅ ዳጎስ ያለ ደሞዝ ያለበት ደህና ሥራ ድንገት ያገኘ እንደ ሆነ አንዳንዶቻችን ዐይናችን ድፍርስ ይልና ፊታችን ይቀላል። አሁን እኮ ሊኮራ ነው እያልን መጥፎ መጥፎ ነገር እናስባለን። እውነቱ ግን እንዲህ አይደለም። አንዱ ብልት ለሁሉም ነው እንጂ ለሌላው የሚኖር ከሆነ ጭንቀት የለውም። ጭንቀትና ችግር ያለው በውድድርና በሽቅድድም ውስጥ ነው። የውድድር ነገር ቀርቶ ትብብር ከሆነ ሥጋት ይቀራል። በአካላችን ላይ ያሉ ብልቶች ልንኖረው የሚገባውን እውነት ያስተምሩናል።

በዓለማችን ላይ ብዙ ጥሩ የእግር ኳስ ተጫዋች ቡድኖች አሉ። እነዚህ ተጫዋቾች ወደ ሜዳው ገብተው ኳስ ሲጫወቱ ከብልቶቻቸው ውስጥ አቀንቃኝ ብልቶች አንደኛው እግር ሲሆን በሁለተኛ በሦስተኛ ደረጃ ደግሞ ደረትና ጭንቅላት ናቸው። በእነዚህ የእግር ኳስ ጫዋታ ውስጥ ሁሉም የየራሳቸው እንቅስቃሴ ቢያደርጉም ከብልቶች መካከል አላስፈላጊ ያልሆነና እንደ ከይሲ የሚቈጠረው እጅ ነው። እጅ በእግር ኳስ ጫዋታ ውስጥ ለግብጣቂው ካልሆነ በስተቀር ኳስ እንዲነካ አይፈቀድም። የብልቶ

ችን ሩጫና ድካም ከንቱ ያደርጋል። በጨዋታ ውስጥ ተጨዋቾች ለፍተው ለፍተው ወደ ግቡ ሲሄዱ እጅ ሮጦ ኳሱን ተንቀሻ ቅገሮ የነካ እንደ ሆነ ነገር ሁሉ ይበላሻል። ድካሙ ሁሉ ከንቱ ይሆናል። ነገር ግን ነገሮች ተሳክተው ድል ተገኝቶ በጨዋታ ውስጥ በአሸናፊነት ከተወጣ በመጨረሻ የክብር እንግዳውን ለመጨበጥና ዋንጫውን ለመውሰድ የሚመጣው እጅ ነው። እጅ ዋንጫውን ለመቀበል ወደ ክብር መቀመጫው (ትሪቡን) ሲመጣ እግር ድካሙ የእኔ ነው አልሄድም አይልም። ምክንያቱም አንዱ ብልት ሲከብር ብልቶች ሁሉ ይከብራሉ፤ አብረው ደስ ይላቸዋል።

ሌላው ከብልቶች የምንማረው በደልን አለመቀጠር፣ ቂም አለመያዝን ነው። ጥርስ ምላስን በሥራ እንቅስቃሴ ሂደት ውስጥ ቢነክስ ወይም በጥዞ ላይ እግርና እግር ቢጋጩ አንዱ በሌላው ላይ በደል ቁጥሮ በኩርፊያ አይለያይም። ሀመሙ እስካለ ድረስ ጥንቃቄ አድርገው ከዚያም ሁሉንም ረስተው የጋራ ተግባራቸውን ተስማምተው መፈጸምን ይቀጥላሉ፤ ይቅር ይባላሉ።

የእግሮችንም አረማመድ ስንመለከት አንዱ ሌላውን በማስቀደም እንጅ ሁለቱም በእሽቅድምድም መንፈስ በአንድ ጊዜ ተነሥተው ወደ ፊት ለመራመድ፣ ለመቅደም የሚሞክሩ አይደሉም። አንዱ ሌላውን ሲያስቀድም የቀደመው እግር ደግሞ ቆሞ ሌላኛውን እግር ቅደም ይለዋል። በዚህ ረገድ እግሮች አካልን ይዘው ይጓዛሉ። ተግባራቸውን በመከበባርና ግራ እግር ቀኝን አንተ ትቀድም፣ ቀኝ እግር ግራን አንተ ትቀድም በመባል ሳይጋጩ ይቀጥላሉ፤ የአካልን ሀሳማ ያራምዳሉ።

እጅም በከፍታ ቦታ በትከሻ ላይ የተንጠለጠለ ቢሆንም ዝቅ ብሎ የእግርን ቁሻሻ ለማስወገድ፣ ያለመጠየፍ የሚያጥብ እርሱ ነው።

ከታች ያለው እሳይ ላለው ምክንያት ቢሆንም እሳይ ያለው ደግሞ ዝቅ ብሎ የታቹን ጥድለት ለማስወገድ ትህትናንና ትጋትን ያሳያል።

በዕድገት አኳያም ስንመለከት በብልቶች መካከል የተመጣጠነ ዕድገት ነው የምናየው። አንድ ብልት ሌሎችን ጥሎ ብቻውን አያድግም። በዚህም በሽቅድምድም የአስተዳደግ አካሄድ ጤንነት አይኖርም። እጅ ብቻውን ልደግ ብሎ ቢመዘዝ የቁም መጥረጊያ ሆኖ ጣቶች መሬትን እያሰሱ የሚሄዱ ነው የሚሆኑት። አሊያም እጅ እግር ሆኖ ይገኛል፤ ካንሠርም እኮ ዕድገት ነው፤ የሌሎች የተፋጠነ መባዛት ነው፤ ችግሩ ገዳይነቱ የተመጣጠነ ዕድገት አለመሆኑ ነው።

በብልቶች መካከል የሚታየው መተባበርና መተሳሰብ በዐዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ መካከል ቢታይ ምን ዐይነት መተናነጽ፣ ምን ዐይነት ውጤት በተገለጠ ነበር።

የተጠራንበት መጠራት ከፍ ያለ ነው። እኛ ግን ያለንበት ስፍራ ታች ነው። ወደ ተጠራንበት ደረጃ ማናችንም በተፈጥሮ አስተሳሰባችንና በግል ነይላችን ልንወጣና ልንደርስበት እንችልም። ይህንን ሊያደርግ የሚችለው በውስጣችን ያለው የእግዚአብሔር መንፈስ ብቻ ነው። ራሳችንን ለመንፈስ ቅዱስ ተቈጣጣሪነትና ምሪት ካላስገዛን በስተቀር ሊሆን የማይችል ነው።

የሚያረካ ሕይወት ለክርስቶስ የተኖረ ሕይወት ነው። እኔ ለራሴ የኖርኩትን ኑሮ ወደኋላ ዘወር ብዬ ስቃኝውና ሳየው ከእግዚአብሔር ዐሳብ ይልቅ የራሴንና ራሴን ያስቀደምሁባቸው ጊዜያቶች አያስደስቱኝም፤ ነገር ግን በእግዚአብሔር ጸጋና ቸርነት ለሌላው የሆንኩትን ሳስብ በጣም ደስ ይለኛል። ብዙ ትርምስ ምስ ያለው በሸለቆው ስፍራ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃዱና ዐሳቡ ባለበት በከፍታው ስፍራ ስንሆን ግን ይኸ ችግር አይኖርም። ለምሳሌ በአውሮፕላን ስንጓዝ የነገሮች ትልቅነት ምድርን ለቀን

በአየር ላይ እስክንንሳፈፍ ድረስ ነው። ከዚያ በኋላ ግን ትልቅ ሆኖ ይታየን የነበረው ነገር ሁሉ እያነሰ፤ እያነሰ ይመጣል። በመንፈሳዊው ሕይወት ዓለምም እንዲሁ ነው። እግዚአብሔር እያንዳንዳችንን ፈቃዱ፣ ምግባሩና ሐሳቡ ባለበት ከፍታ ላይ ሲያስቀምጠን የሥጋዊ ነገር አላፊ የሆነው ኢምንት ይሆንብናል።

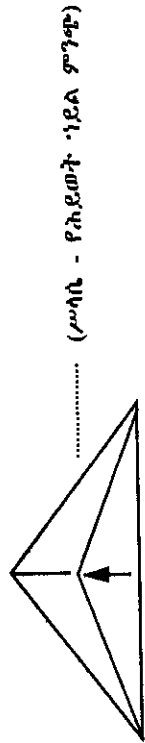
ብዙ ጊዜ የምንጣላውና ቂም የምንያያዘው በመንፈሳዊ ሕይወታችን ታች ስንወርድ፣ ዝቅጥ ስንል ነው። ወደ ላይ ስንወጣ ግን የሴፍ ወንድሞቹን ይቅር እንዳለ የበደሉንን ይቅር እንላለን። በዚህ መንፈሳዊ የከፍታ ስፍራ ላይ ጥዳያችን ሰዎች ሳይሆኑ እግዚአብሔር ይሆናል። ከሰዎች ጋር ብርቱና መራራ ፍልሚያ ውስጥ የምንገባው ጥዳያችን ሰዎች ሲሆኑና ተራ ኑሮ ስንኖር ነው። ለይጣን ሰዎች በተለያየ ነገር ሲወጋጉን ጥዳያችን እንድናደርጋቸው ይፈልጋል። ነገር ግን እነርሱ የሚያደርጉብንን ክፋት ትተን ጥዳያችን እግዚአብሔር ሊሆን ይገባል። እርሱ ጥዳያችን ሲሆን ለሰዎች እንኖራለን። ወደዚህ ዐይነት ሕይወት ስንመጣ የሰዎችን በደል አንቈጥርም፤ ሌላው ወንድምም ስለተቀበለው መልካም ነገር እግዚአብሔርን እናመስግናለን።

እስቲ አንድ ጊዜ የሰውን መለኪያ ወስደን አንዳንድ ሰዎች በተባረኩበት ነገር እግዚአብሔርን ከልብ ሆነን እናመስግን በረከቱ ይመጣል። ሕይወታችን ለሌሎች በጎ በማሰብ ሲሞላ እግዚአብሔር በሰማያዊ በረከት ይባርከናል። ለይጣን ክርስቲያኖችን የሚንቀን ለጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ባልኖርን ልክ ነው። ነገር ግን ለእርሱ በኖርን ቁጥርና ጥዳያችንም እግዚአብሔር ብቻ ሲሆን የጽድቅ ሕይወታችን እያስፈራው ይመጣል።

ሐዋርያው ጳውሎስ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የነበሩትን ክርስቲያኖች በመካከላቸው በነበረው መከፋፈልና መለያየት ምክንያት ሲነቅፋቸው እናንተ ገና ሥጋውያን እንጂ መንፈሳውያን አይደላችሁም ብሏቸው ነበር። (1ቆሮ 3፡1-4) መለያየትና መከፋፈል

ፊል የሥጋዊነት ምልክት ነው የመንፈሳዊነት መለኪያው ግን በጎ ብረት መሥራትን በአንድነት መሆን ነው። ስለዚህ በሰላም ማሠራያ የመንፈስን እንድንት ለመጠበቅ ትጉ ይለናል (ኤፌ 4፡3)።

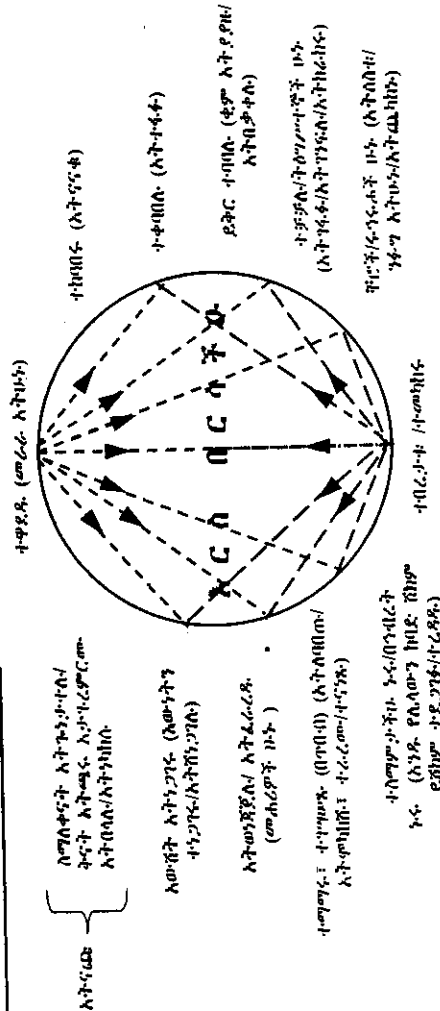
ከጠባብ አመለካከት እግዚአብሔር ይጠብቀን!

በመስቀሉ እምባ ማደር

- የገይሉ ፊረር
- የከብሩ ፊረር
- የፈውሉ ፊረር

ቤተ ሰብነት አካልነት እንዲታይብን
(ለውነተኛ ክብር የመከራ ግልበዋ ነው)

በአካል ብልቶች መካከል ያለው ግንኙነት መቀበልን፤ መተባበርና መተሳሰብ ነው። ይህንኑ ዐይነት ግንኙነት በክርስቶስ ቤተሰብ ውስጥ ይጠበቃል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ማኅበረ ምእመናንን አስመልክቶ "እርስ በርሳችሁ ..." በማለት የተሰጡት ትእዛዞች አዎንታዊ የተግባር ምላሽ ቢያገኙ የክርስቶስ አካልነትን ቤተ ክርስቲያን በጎ አድርጋ በገለጠች ነበር። ፍቅሯም፣ ጎይሷም፣ ክብሯም፣ ባለ ሥልጣንነቷም በላቀ ነበር።

እርስ በርሳችሁ በሚል ቀዳሚ ሐረግ ከተገለጡት እሴቶች መካከል ዐብይ የሆኑትን እንጠቃቅስ፡

በአዎንታዊ፡-

1. እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ (ሮሜ 12፡10፤ 1ተሰ4፡9፤ 1ጴጥ1፡22፤ ዕብ13፡1)
2. " ተከባበሩ (ሮሜ 12፡10)
3. " ተቀባበሉ (ሮሜ 15፡7)
4. " ይቅር ተባባሉ (ቁላ3፡13)
5. " ቸሮች/ሩጎሩሐች ሁኑ (ኤፌ 4፡32)
6. " ተስማምታችሁ ኑሩ (መዝ 133፡1፤ 1ዮሐ1፡7)
7. " ተቻቻሉ/ታገሉ (ኤፌ 4፡21፤ ቁላ3፡13)
8. " ተሳስቡ/ተደጋገፉ (1ጴጥ3፡8፤ ዕብ10፡24)
9. " ተማማሩ/ተገሳሰዱ (ቁላ 3፡16)
10. " ተመካከሩ/ተበረታቱ (ዕብ 10፡25)
11. " ሰላምታ ተሰጣጡ (1ጴጥ 5፡14)

በአሉታዊ፡-

1. እርስ በርሳችሁ አትወነጃጀሉ/አትፈራረዱ (ሮሜ 14፡13፤ ያዕ4፡11)
2. " ውሸትን አትነጋገሩ (ኤፌ4፡25)
3. " አታጥረምርሙ
4. " አትሰላሉ/አትነካከሉ (ገላ 5፡15)

5. " አትጉነታተሉ /አትቀናኑ (ገላ5:26)
6. " ክፉ አትመላለሱ (1ተሰ5:15)

እርሱ በርሳቸው:-

ሮሜ 12:4-5: 9-16: 15:7: ኢጲ 4:2:32: ቆላ 3:9-17

- እርሱ በርሳቸው ተዋደዱ { ለሌላው ክፉ አለመመኘት
ለላው ክፉ እንዳይደርሱት መፈለግ
ለሌላው መልካም (ከእኛም የሚበልጥ) ሲሆንለት መደለት (የሌላውን ወንጀምቼ)
- » ተከባበሩ { የራሱን ክብር አለመፈለግ አለመሸቀዳደም (X አለመውደድ ማቴ 23)
(አጋር፣ የሐንሰ መጥምቁና ጌታ ኢየሱስ፣ የከብዴዎስ ልጆች)
ክብር ያለፈልገዋል ሆኖም የራሱን ክብር መፈለግ የለብንም ክብር እንዳንገኝ
ክብር እንቀበላለን እንጂ አንነጥቀውም፤ ነጥቁን ለራሱ እናደርገውም
ሌላውን ለማክበር «መጉንበሰ»
- » ተቀባበሉ { የሌላውን ማንነት መቀጠር
ለሌላው ተስጥኦ ሥርዓት መለጠት
ለሌላው ዋጋ መስጠት
- » ተለማመው (ኑሩ) { ለሌላው ቦታ እመቻቹ
እልፍ እልፍ /ፈቀቅ ፈቀቅ በማለት ተደላይሉ
ለጎብከረት የሚጠበቅባቸውን የዘመትር ድርሻ መሥዋዕት ለዉ
- » ትሰጥሥላቸው ሁኑ { መከራን /ችግርን ቻሉ
ልባቸውን እለፉ፤ ቸግርን ለመፍታት ጊዜን እንደ አማራጭ ተቀበሉ
- » ይቅር ተባባሉ { የበደልን መዝገብ (የሰሜት) መሠረዝ
በደልን ከበዳዩ መለየት
በደል ለርዳታ የሚጣራ ጩኸት መሆኑን መገንዘብ ነው
- » ቸርች /ሩገሩሐች ሁኑ { የተቸሩትንና የቸርነት መዝገብ አለመያዝ
ማበደር እይደለም ምላሽ እይጠበቅበትም
የቸርነት ምክንያት
- » እውነት እትነጋገሩ { ውሸትን ተበብ ነው እትበሉ
ውሸትን ማምለጫ መንገድ አታድርጉ
- » አትወነጃጅለ/አትፈራረዱ { ከገሸም ዳኛም አትሁኑ፤ ከገሸና ደኛ ልዩ ልዩ ሊሆኑ ገድ ነው
ሕግ አውጪም ሕግ አስፈጻሚም አትሁኑ
- » ተማማሩ/ተገላለጹ (በጥበብ) { እንዱ ሊላውን ያቅናው፣ ያንደው
መዝገብ ተገቢ ጊዜን፣ ጠንቃቃ ቃላትን የፍቅር መንፈስን ይጠይቃል
- » ተመክከሩ/ተበረታቱ { በግል በላባቸው ብቻ አትያዙ፣ ለራሳቸው በላባቸው ዘብ አትቀሙ
በሌላው ዘንድ ያለውን በላ ነገር እንዲፋፋ አድርጉ፤ መልካምነቱን
ገለጹ፤ ጠቀሜታውን መስከሩ
- » አትናጩ { ውድድር፣ ፋክክር፣ መሸቀዳደም፣ ራሱን ከሌላው ጋር ማስተያየት
ለሁከት፣ ለእድመኝነት፣ ለጥላቻ፣ ለቅናት፣ ለመለያየት ይጋብዛል

2) ይቅር መባባል

እርስ በርሳችሁም ቸሮችና ፋጎሩሆች ሁኑ፤ እግዚአብሔርም ደግሞ በክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ ይቅር ተባባሉ። (ኤፌ 4፡32)

«በዚህ ጊዜ በዚህ ጊዜ ጴጥሮስ ወደ ኢየሱስ ቀርቦ፤ ጌታ ሆይ፤ ወንድሜ ቢበድለኝ ስንት ጊዜ ይቅር ልበለው? እስከ ሰባት ጊዜ ነውን? አለው። ኢየሱስም “እስከ ሰባ ጊዜ ሰባት እንጂ እስከ ሰባት ጊዜ ብቻ አልልህም” አለው። ስለዚህ መንግሥተ ሰማይ፤ በአገ ልጋዮቹ እጅ የነበረውን ሂሳብ ለመተሳሰብ የፈለገን ንጉሥ ትመ ሰላላች። ሂሳቡን ማጣራት እንደጀመረም ዐሥር ሺህ ታላ ንት ዕዳ ያለበትን አንድ አገልጋይ አቀረቡለት። አገልጋዩም ያለ በትን ዕዳ መክፈል ሰላቃተው እርሱ ራሱ፤ ሚስቱ፤ ልጆቹና ንብረቱ ሁሉ ተሽጠው ዕዳው እንዲከፈል ጌታው አዘዘ። በዚህ ጊዜ አገልጋዩ እግሩ ላይ ወድቆ፤ ‘ታገሰኝ፤ ያለብኝን ዕዳ ሁሉ እከፍልሃለሁ’ ቢል ለመነው። ጌታውም አዘዘለትና ማረው፤ ዕዳ ውንም ትቶለት አሰናበተው። ያ አገልጋይ ከጌታው ፊት እንደ ወጣ አንድ መቶ ዲናር የእርሱ ዕዳ ያለበትን አገልጋይ ባልን ጀራውን አግኝቶ እንቅ አድርጎ በመያዝ፤ ‘ያለብህን ዕዳ ክፈለኝ’ አለው። ባልንጀራው አገልጋዩም ከፊቱ ወድቆ፤ ታገሠኝ እከ ፍልሃለሁ ብሎ ለመነው። ነገር ግን ሊታገሠው ፈቃደኛ ሰላል ነበረ፤ ያለበትን ዕዳ እስኪከፍለው ድረስ ወህኒ ቤት አስገባው። የሆነውን ነገር ያዩ ሌሎች አገልጋዮችም በጣም አዘኑ፤ ሄደውም ሁኔታውን በሙሉ ለጌታቸው ነገሩት። በዚህ ጊዜ ጌታው አገልጋዩን አስጠርቶ እንዲህ አለው፤ ‘አንተ ክፉ አገልጋይ፤ ስለ ለመንኸኝ ያን ሁሉ ዕዳ ተውሁልህ፤ እኔ እንደ ማርሁህ አንተም ባልንጀራህን ልትምረው አይገባህም ነበርን?’ በቀጣም ያለበትን ዕዳ ከፍሎ እስኪጨርስ ድረስ ለአሳሪዎች አሳልፎ ሰጠው። ስለዚህ እያንዳንዳችሁ ወንድሞቻችሁን ከልባችሁ ይቅር ካላላችሁ፤ የሰማዩ አባቴም እንደዚሁ ያደርግባችኋል።” (ማቴ

18፡21-35)

ሌሎችን ይቅር የማለታችን መነሻ እግዚአብሔር በክርስቶስ ኢየሱስ እኛን ይቅር ማለቱ ነው። እናንተ እግዚአብሔርን በድላችሁ ፍርድ የሚገባችሁ ሆኖ ሳለ ፍርዳችሁን እርሱ ተሸክሞ እናንተን እንዲቀበል ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን ሰጥቶ ይቅር ካላችሁ፤ እናንተ ደግሞ እርስ በርሳችሁ ይቅር ተባባሉ ይለናል ቃሉ። «መባሕን በመስዊያ ላይ ብታቀርብ በዚያም በወንድምህ አንዳች በአንተ ላይ እንዳለው ብታስብ መባህን ትተህ ሂድ ከወንድምህ ጋር ታረቅ» ነው የሚለን ጌታ።

ከወንድሞች ጋር ቅሬታ ኖሮን ይቅር ሳንል ወደ ጸሎት ብንሄድ ጸሎታችን ይያዛል። ወደ እግዚአብሔር ዙፋን መቅረብ አንችልም። ‘አባታችን ሆይ’ የሚለውን ጸሎት ስንጸልይ «በደላችንን ይቅር በለን እኛም የበደሉንን ይቅር እንደምንል» እንላለን። መጽሐፍ ቅዱስ ይቅርታ በጣም ወሳኝ ነገር እንደ ሆነ ያስተምረናል። ይቅር ማለት የሕይወት ልምዳችን ሊሆን እንደሚገባ ያስተምረናል።

መቼም ይቅርታን ለመለማመድ ከይቅርታ በፊት መኖር ያለባቸው ነገሮች አሉ። በደል መኖር አለበት፤ በደል ካለ በዳይም ተበዳይም አለ። አንድ ሰው በሌላው ሰው የሚያደርሰው ማንኛውም ጥቃት በደል ይሆናል። ይቅር ማለት ደግሞ የበደልን መዝገብ መሰረዝ ማለት ነው።

ይቅር ማለት በጣም አስቸጋሪ ነገር ነው። ይቅር ማለት የሚከብደን ለራሳችን የከበረ ዋጋ መስጠት ስለምንፈልግ ማንነታችን እንዲነካ ስለማንወድ ይቅር ማለት ይከብደናል።

ጴጥሮስ ጌታን፤ ወንድሜ ቢበድለኝ ስንት ጊዜ ይቅር ልበለው ይልና ራሱ መልሱን ይሰጣል። ሰባት ጊዜን? ይላል።

ጌታ ግን እባ ጊዜ ሰባት ይለዋል። ይሄ ደግሞ 490 ይሆናል። መቼም እግርና እግርም ይጋጫልና ሰው መጋጨቱ አይቀርም። እርሱ በበደል ደረጃ የሚቆጠር አይደለም።

ነገር ግን አንድ ሰው በሕይወታችን ምንም ያህል ጊዜ ቢበድለን ይቅር ለማለት ወሰን አያስፈልገውም። ጌታ ኢየሱስ መንግሥተ ሰማይን ባሮቹን ሊቆጣጠር በወደደ ንጉስ ይመስላታል። መቆጣጠርም በጀመረ ጊዜ እልፍ ወይም አስር ሺህ መክሊት ዕዳ ያለበት አንድ ሰው ተገኘ። ስለዚህም ይህን ዕዳ መክፈል ነበረበት። ዋጋው ከፍተኛ ከመሆኑ የተነሣ ያንን ዋጋ ወደ መሸፈን ለመጠጋት ያለው ንብረት ሁሉ እንዲሸጥ ተወስነ። ያ ብቻ አልበቃም። ልጆቹ፣ ሚስቱ፣ እርሱም እንዲሸጡ ተወሰነ።

ይኸ በሚሆንበት ጊዜ ዕዳው ከባድ ነው ልከፍል አልቻልኩም። ብሎ በጌታው እግር ሥር ወደቀና ታገሰኝ፤ ጊዜ ስጠኝ አለው። ተስፋ ይሆንለት እንደ ሆነ እንጂ ያንን ሀብት ሁሉ ሊከፍል የሚችል ሆኖ አይደለም። ምክንያቱም ንብረቱን ሚስቱንና እርሱን የሚያሸጥ አስር ሺህ መክሊት መክፈል የሚችል አይመስልም። ጌታው አዘነለትና ይቅር አለው፤ ዕዳውን ተወለት፤ ነፃ አወጣው። ንብረቱን፣ ልጆቹን ሚስቱን ራሱን ነፃ አወጣቸው።

ግን ይኸ ሰው አንድ ባለ ዕዳው የሆነ ሰው ያውቅ ነበር። ያ ሰው ዕዳው 100 ዲናር ነበር። ተበዳሪውን ወይም ባለ ዕዳውን ባገኘ ጊዜ ክፈለኝ ብሎ ያዘና አነቀው። ይሄ ሰው ዕዳው ሲማርለት ፈንጠዝያ ማድረግ ነበረበት። ይኸ እልፍ መክሊት ወደ ዲናር ሲለውጥ ባልሳሳት ስልሳ ሚሊዮን ዲናር ያህል ነው። ያኛው መማር ያለበት መቶ ዲናር ነው። ስናካፍለው 600 ሺህ ጊዜ ነው የተማረው። አሁን ባንክ 600 ሺህ ዶላር ይቅር ቢለን 1 ዶላር ይቅር ማለት ሲከብደን ያላዝናል። ይሁንና የእርሱን ባለ ዕዳ ሄደና አነቀው። ስለዚህም ባልንጀራው ባሪያው ወድቆ ታገሰኝ ሁሉንም እከፍልሃለሁ ብሎ ለመነው። እርሱም አልወ

ደደም። እዳውንም እስኪከፍል ድረስ በወሀኒ አኖረው። ይህን የሰሙ ባልንጀሮቹ ባሮች ለጌታው ተናገሩ። ጌታው በዚህ ነገር ተናደደ፤ አንተ ክፉ አገልጋይ ስለ ለመንኸኝ ያን ሁሉ ዕዳ ተውሁልህ፤ እኔ እንደ ማርሁህ አንተም ባልንጀራህን ልትምረው አይገባህም ነበርን? በማለት ዕዳውን ከፍሎ እስኪጨርስ ድረስ ላይወጣ ለአሳሪዎች አላልፎ ሰጠው።

እግዚአብሔር በክርስቶስ ኢየሱስ ይቅር እንዳላችሁ እናንተም ይቅር ተባባሉ። ልጅ የአባቱን ተግባር መከተል አለበት። የእግዚአብሔርም ልጆች የአባታቸውን ተግባር ሊከተሉ ይገባል።

አይሁዶች አንድ ጊዜ ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ሲከራከሩ እኛ ለማንም ባሪያ አልሆንም የአብርሃም ልጆች ነን ይሉ ነበር። ጌታ ኢየሱስ ደግሞ እናንተ የአብርሃም ልጆች አይደላችሁም። የአብርሃም ልጆች ብትሆኑ ኖሮ የአብርሃምን ሥራ ትሠሩ ነበር። የሥራ መመላለል ስለ ሌለ ልጆች አይደላችሁም። እነርሱ የዘር ነገር ሲቈጥሩ ጌታ ኢየሱስ ደግሞ የጠባይ፣ የግብር ነገር ነበር የሚቈጥረው። 'እናንተ የዲያብሎስ ልጆች ናችሁ፤ ዲያብሎስ ከጥንት ነፍስ ገዳይ፣ ሐሰተኛ ነው' አላቸው።

ሀ) ይቅር ማለት የበደልን መዝገብ መሰረዝ ነው

በውስጣችን ስለ ሰዎች የምንመዘግበው ብዙ መዝገብ አለን። ሰዎች እኛን የበደሉበትን በደል እንመዘግብበታለን። መዝግቦን ካስቀመጥን ደግሞ በቀልንም እናስባለን። ምላሹን እንሰጣለን።

ይቅር ስንል በደልን ከበዳዩ ለይተን ጠቀሜታ ባለው መንገድ መመልከት መቻል መጀመራችን ነው። መንገድ ላይ ድንጋይ አደናቅፎ ሲመታን ልንወድቅ፣ ልንላላጥ እንችላለን። ከተነሣን በኋላ ግን ያን ያደናቀፈንን ድንጋይ ትተን ወይም ከመንገድ ዞር አድርገን እንሄዳለን። እኛንም ሌሎችንም መልሶ እንዳያደ

ናቅፍ ፈቀቅ እናደርገው ይሆናል እንጂ ቤት ከገባን በኋላ ማታ በንተኛ ያ አድራሻ ቢሰጥ ሽረፍራፋ፣ ጉርበጥጣጣ ድንጋይ እያልን ብዙ በሰሜታችን ውስጥ የምናብሰለሰለው፣ የምናሳድረው ክፉ ነገር የለም። በድንጋዩ ላይ ቂም አንይዝም። በደሉን ከበዳዩ ለይተን አየነው ማለት ነው። እንደአስፈላጊነቱ ድንጋዩ ሌላ በደል እንዳያመጣ ከመንገድ አስወግደንዋል። ይቅር ስንል በደሉን ከበዳዩ እንለያለን፤ በደሉን ለብቻ በመመልከት በዳዩን ነፃ እናወጣለን።

ለ) ይቅር ስንል በደልን እኛን የሚቀርጽና የሚገነባ መሣሪያ አድርገን እንመለከታለን፡-

ሰዎች ሲበድሉን በቀና ከተመለከትነው ያ በደል አንድ ከኛ ዘንድ የሚታረም፣ የሚቃና ወይም መሻሻል የሚገባው ነገር እንዳለ ሊያመለክተን ይችላል። ጥፋተኛ ሌላውም ወገን ቢሆንም እንኳ አንድ የሚሻሻል ወይም የሚታረም ነገር ይኖራል።

አንድ ጊዜ ዳዊትን ሳሚ ሰደበው «ተውት እግዚአብሔር ልኮት ይሆናል» አለ። እና የሚነቀፍ ነገር እኔ ውስጥ ይኖር ይሆናል። ተመልክቼ የማጠራው ነገር ሊኖር ይችላል። እንዳንድ ሰዎች ሲበድሉን ምላሽ ከመስጠት ፈንታ ይቅር የምንላቸው ከሆነ እነርሱን ነፃ እናወጣና ምናልባት በኔ ዘንድ የሚታረም የሚሰተካከል ነገር አለን? ብለን መመልከት እንችላለን።

ሐ) ይቅር የሚል ልብ ሲኖረን በደል ለርዳታ የሚጣራ ጩኸት መሆኑን እንገነዘባለን

አንድ ቀን ወደ ጸሎት ስፍራ ስንሄድ፣ በጥንቁሳ መንፈስ ትንቢት የምትናገር አንዲት የቤት አገልጋይ አገኘችን፤ እርሷም በዚህ የጥንቁሳ ሥራዋ ለአሳዳሪዎች ብዙ ገንዘብ ታስገኝላቸው ነበር። ይህችው አገልጋይ ጳውሎስንና እኛን

እየተከተለች፣ “እነዚህ ሰዎች የመዳንን መንገድ የሚነግሯችሁ፣ የልዑል ስግዚአብሔር አገልጋዮች ናቸው!” በማለት ትጮኽ ነበር፤ ይህንም ብዙ ቀን ደጋገመችው፤ ጳውሎስ ግን በዚህ እጅግ በመታወኩ ዘወር ብሎ ያን መንፈስ “ከእርሷ እንድትወጣ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አዝሃለሁ!” አለው፤ መንፈሱም በዚያው ቅጽበት ወጣላት።

አጋንንት ያደረባት ቤት እነ ጳውሎስን አስመልክታ «የመዳንን መንገድ የሚነግሯችሁ ሰዎች ናቸው» እያለች ትጮህ ነበር። መቼም ከአፏ የወጣው ቃሉ ምንም ክፋት የለውም፤ እንዲያውም ውብ ነው። ነገር ግን የነጳውሎስን ተልዕኮ ታደናቅፍ ነበር። አንዳንድ ጊዜ መልካም መስሎ የሚመጣ ነገር ጥቃት መሆኑን ቶሎ አንገነዘብም። ጳውሎስም ዘግይቶ ነው ልብ ያለው፤ ሆኖም ጩኸቷ ጳውሎስን ወደ ችግሯ ጠራው። ያም መሠረታዊ ችግሯ የሚርት መንፈስ ነበር። ስለዚህ ዞረና አንተ መንፈስ ውጣ ብሎ አዘዘው፤ ከፋውም መንፈስ ለቋት ሄደ።

ሰዎች ብዙ ጊዜ ሰውን የሚበድሉት ሲቸገሩ ነው። ጊዜ ወስደን ብንመረምር ሰዎች እኛን ሲበድሉ ታውከዋል፤ ተቸግረዋል። ስለዚህ ሰዎች ሲበድሉን ወደ ችግራቸው ሊያመለክተን ይገባል። ባብዛኛው በደል ወደ በዳዩ ችግር የሚጣራ ጩኸት ነው። ይህ ነገር ብዙ ጊዜ ለማወቅ ፈልጌ የመረመርኩት ነገር ነው። እንዲያውም ለበደል ምላሽ ልሰጥ ከተንደረደርኩ በኋላ እውነታው ሲበራልኝ ተመልሼ ለበዳዩ የራራሁባቸው ጊዜያት ብዙ አሉ።

አንድ ጊዜ አንድ ቢሮ ውስጥ የሚሠሩ ሁለት ጓደኞች ነበሩ። ዘወትር ደህና ተጣጥመው ነበር የሚሠሩት። አንድ ቀን ጥዋት አንደኛው በጣም መነጫነጭ አበዛ። ይኸኛው በሥራ እንዲረዳው አንዳንድ ወረቀት ይዞ ርዳኝ ሲለው ተጠያቂው 'ተወኝ ባክህ' አለውና ተመለሰ። አሁንም ቆይቶ ርዳኝ ብሎ መጣ። በዚ

ህም ጊዜ ሰውየው 'ተወኝ ነው የምልህ፤ ተወኝ አንተ ሰውዬ' ብሎ በቀጣ መለሰለት። በዚህ ጊዜ ያኛው ጓደኛው ግራ ገባው። እያዋዛ፤ በአነጋገሩ እያለሳለሰው «ዛሬ ምን ሆነሃል?» አለው። «አቦ ተወኝ» ብሎ እያጉተመተመ 'ማግባት መቃጠል አይደለም እንዴ?' አለው።

ለካስ ከባለቤቱ ጋር ተጣልቶ "ብትፈልጊ ገደል ግቢ" ብሏት፤ እርሷም ሻንጣዋን ይዛ ለመሄድ እየተዘጋጀች ነበር። ብዙ ጊዜ ንዴትና አልህ የማንወጣውን ዳገት እንድንያያዘው ያደርገናል፤ ዕዳ ውስጥ ይጨምረናል። ከዚያ በኋላ ችግሩን ይነግረዋል። «ባክህ ተጣልተናል እርሷም አሁን ልትሄድ እየተዘጋጀች ነው» ይለዋል። የዚህን ጊዜ ስልክ ወደ እርሷ በመደወል፤ ሥራውን ትቶ ወደ ቤቱ ይሄድና ይመክራል፤ ጓላም ሁለቱንም ያስማማል።

የዚያኛው ማመናጨቅ ወደ ችግሩ የሚጣራ ቋንቋ ነበር። ብዙ ጊዜ ሰዎች ሲቸገሩ ነው ሌላውን የሚያስቸግሩት። እኛ ካልተቸገርን እኮ ሌላውን አናስቸግርም። ሰዎች ሲበድሉን ማሰብ የሚሻለው ይሄ በደል ወደ ችግር የሚጣራ ጩኸት መሆኑን መፈተሽ ነው። እኛ ግን ለበደል ምላሹን መስጠት ነው የሚቀናንና የምናስቀድመው፤ እና ነገሩ ይሰፋል። ብዙ ጊዜ የዝቅተኛነት መንፈስ የሚሰማቸው ሰዎች አገርጋሪና ናጩርት የሚሆኑት ከዚህ የተነሣ ነው።

በመበደል ወይም በመበዳደል ሰዓት እኛው ከላሽ እኛው ዳኛ የሆንን እንደ ሆነ ይበላሻል። እግዚአብሔር ግን ሲዳኝ ሁሉን በትክክል ያየዋል። እኛ ሰው በድሎን ለበቀል ስንነሳ ስለ ሰው የው የሚኖረን ስሜት ጥላቻ ነው። ጥላቻ ደግሞ ክፉ መነጽር ነው። ፍቅር እውር ነው ይባላል፤ ምናልባት ይሆን ይሆናል። ጥላቻ ግን የሌለውን ጨምሮ ያያል። አንድን ሰው ስንጠላው

ትንሽ ጉድለት ቢኖርበት ጉድለቱን እናስፋዋለን፤ መነጽራችን ያጉላዋል፤ መጠኑንም ያባዛዋል። በጥላቻ ውስጥ የሌለ፤ ከነገሩ ፈንጠር ያለ ሰው ቢመለከተው ጥፋቶቹ ትንሽ፤ ጥቃቅን ሊሆኑ ይችላሉ። በጥላቻ ውስጥ ስንሆን ግን እናሳድገዋለን። ትንሽዋን የቴኒስ ኳስ እንደፖሎኒ ኳስ እናስተልቃለን።

ስለዚህ ይሄ ችግር በቀላሉ ስለሚጠናወተን በቀል ለእግዚአብሔር ቢሆን ይሻለናል። እርሱ «በቀል የእኔ ነው ይላል» ሮሜ 12+19)።

እግዚአብሔር በቀል የኔ ነው ሲል እኛ ከዳኝነትና ከመቅጣት ጎላፊነት ነፃ ነን ማለት ነው። እርሱ ይቀጣል ሲቀጣም ያቅበታል። ቃሉ ክፉን በመልካም አሸንፋ እንጂ በክፉ አትሸነፍ ይላል። አለበለዚያ በቀል የእኛ ነው ካልን የእግዚአብሔርን ስፍራ፤ የፍርዱን ወንበር ተጋፋን ማለት ነው። ለእግዚአብሔር ስንተወው ግን እንረሳለን። አንድ ሰው የተቀጣው በኛ ምክንያት እንኳ ቢሆን ተመልሰን ከተውነው ተመልሰን እንራለን።

ይቅር ስንል በቀል የእግዚአብሔር መሆኑን እንገነዘባለን። አለበለዚያ ለበቀል የምንዘጋጅ ከሆነ ጥላቻ ውስጥ ነው ያለነው። ደግሞ ሰውን ከጠላነው «ጠላትህ የሚጠላህ ሳይሆን የምትጠላው ነው» ይባላል። አንድን ሰው ከጠላነው እርሱ ጠላን አልጠላን ጠላታችን ነው። እርሱን ሳይጎድልበት፤ ሳይጠቁር፤ ሳይከላ፤ ሳይሻር፤ ሳያመው፤ ሳይጎዳ፤ ቅስስ ሳይል ወዘተ ... ባየን ቀጥሮ በተለያየ የመከፋት ሁኔታ እንበግናለን። እርሱ ትንሽ የተመሠገነ እንደ ሆነ እንንጨረጨራለን። ሰው ስለሱ መልካም ያወራ እንደ ሆነ እንበላጫለን።

እኛ የጠላነውን ሁሉ ዓለም እንዲጠላው ነው የምንፈልገው። ለእኛ ወዳጆችን የጠላታችን ጠላት ይሆናል። እና ብዙ ጊዜ በጥ

ላቻ እንተባበራለን። ሰዎችን በጋራ ፍቅር ማስተባበር በጣም ከባድ ነው። በጋራ ፍቅር የሚያስተባብር ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። ሌላው በጋራ ጥላቻ ነው። የፖለቲካ መሪዎች ለውን የሚያስተባብሩት በጋራ ጥላቻ ነው።

በቀን እርስ በርሳቸው የሚናከሱ ውሾች ማታ ጅብ የመጣ እንደሆነ ይተባበራሉ። አንድ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉትን ለማስተባበር ከሌላ ቤተ ክርስቲያን ካሉት ጋር ማቃረን ለአንዳንዶቹ ይቀላቸዋል። ግን ጥላቻው ቢጠፋ ትብብሩ ይቀራል።

ይቅር ማለት ሽክምን የሚያቃልል ነገር ነው። ይቅር አለማለት ወጪው ብዙ ነው። በመንፈስ በነፍስ በአካላችን እንጉዳለን። አንድ ጊዜ ክርስቲያን የሆነ ሰው ሌላውን ስለበደለው ተቀይሞ ታል። ስለዚህ እሱንም ማየትም ጠልቷል። እርሱ በሄደበትም መሄድ አይፈልግም። እና አንዴ ቸኩሎ ካለበት ከተማ ወደ ሌላ ከተማ በአውቶቡስ ሊሄድ አውቶቡሱ ውስጥ ሲገባ ያ የሚጠላው ለው ቁጭ ብሏል። ስለዚህም ወረደ፤ ያ አውቶብስ ሞልቶ ከሄደ በኋላ ሌላ መጠበቅ ነበረበት። ድምጹንም ላለመስማት የምንጠላ ከሆነ የሱን መልካም ሰውነት አንወድም። ብዙ ኪሳራ ከሠረ። ለቀጠሮውም በሰዓቱ ሊደርስ አልቻለም። ይቅር በማንልበት ጊዜ በጣም ብዙ ችግር በራሳችን ላይ እንጨምራለን። ወደ ባርነት እንገባለን፤ ነፃነታችን ይገፈፋል። ከሰይጣንም ጋር ማጎበርተኛ መሆን እንጀምራለን ምክንያቱም ቶሎ ይቅር ተብሎ ያልተወገደ ቀጣዩ ውሎ አድሮ መራርነትን ይዞ ወደ መንፈሳችን ሰርጾ ይገባል። ፀሐይ በገባበት የቀጣዩ ዕድሜ ሰይጣን እግሩን ማስገባ ቢያ ስፍራ ያገኛል፤ ያደቆነ ሰይጣን ደግሞ ማቅሰቱ አይቀርም። ቀላሉ ይቅር መባባል ነው።

የክብር ነገር ሲያስቸግር ነው እንጂ ይቅር መባባል ቀላል ነው። ዛሬ ይቅር ያልኩት እንደ ሆነ ነገ አናቴ ላይ ይወጣል የሚል የሥጋ አስተሳሰብ ነው። እግዚአብሔር ካወጣው ይውጣ፤

እግዚአብሔር ያላወጣው ግን ማንም ሊወጣ አይችልም። እና ጥዳዩ ከእግዚአብሔር ጋር ቢያያዝ ይሻላል።

ብትወዱኝ ትእዛዜን ፈጽሙ ነው የሚለን ጌታ ኢየሱስ። እኛ ወደነው ትእዛዜን ስንፈጽም የኛን ጥዳይ ስለኛ መብት ተከራካሪ እርሱ ይሆናል። ፍሬውን ግን በጊዜው እናየዋለን። እኛ በነገሩ ስንገባ ይበለሻሻል።

ባልና ሚስት አንዴ ተኳርፈው ማታ ባል ሲተኛ በዐሥር ሰዓት ላይ ቀስቅሽኝ ብሎ ለማነጋገር ስላልፈለገ ትራሱ ላይ ጽፎ አስቀምጧል፤ እሷ ደግሞ እንደጠየቃት ዐሥር ሰዓት ላይ ትነቃና ዐሥር ሰዓት ሞልቷል ብላ ጻፈችለትና በትራሱ አጠገብ አስቀመጠችለት ይባላል። በይቅርታ ቢሰነት መኖር ፍጻሜ ነው። እና የሚቀለው መንገድ ስንጣላ አእምሮአችን በማያስፈልገው ሥፍራ ላይ ጉልበቱን ይጨርሳል። ስንት ሥራ የሚሠራው አእምሮ በዚያ ይያዛል። መንገድ ላይ ነጠላ ለብሰን አምሮብን ስንሄድ ትንሽ ቆንጥር ብጤ ነጠላውን የያዘችው እንደ ሆነ እሷን ማላቀቅ ጊዜ የሚወስድ ነው።

ጥላቻም ትንሽም ብትሆን ብዙ ሥራ ልንሠራ የምንችልበትን ጊዜ ያጠፋብናል። የእንቅልፍን ጊዜም ይጋፋል። አእምሮ ጥላቻን ምግቡ ሲያደርግ ራሱ ይበላል። ከዚያም ዐልፎ ሰውነት ውስጥ መርዝ ሆኖ ይገባል፤ ስለዚህ የሚሻለው መንገድ ይቅር ማለት ነው።

ይቅር ማለትን አስቸጋሪ የሚያደርገው እኔነት በዙፋኑ ላይ ሲሆን ነው። እግዚአብሔርን ለመታዘዝ ምንም በደል ቢኖር ከመቶ ዲናር አይበልጥም። እኛ ግን ምሕረት የተደረገልን እልፍ መክሊት ላይሆን ህልቆመሳፍርት የሌለው የትየለሌ ዕዳ ነው። የይቅርታ መንገድ ሽክማችን የሚቀልበት መንገድ ነው። አለበለዚያ ደግሞ የአእምሮ፣ የነፍስ፣ የሥጋ ችግር ብቻ ሳይሆን የመ

ንፈስም ችግር ነው። ምክንያቱም ወደ እግዚአብሔር ስንቀርብ በደላችንን ይቅር በል እኛም የበደሉንን ይቅር እንደምንል እንላለን። አለበለዚያ ያ ካልሆነ ተወው ማለት ነው። መንፈሳችንም ይታሠራል። በእኛና በእግዚአብሔር መካከል ያለው ነገር ይዘጋል። እያደርን እየታሰርን እንሄዳለን። መንፈሳችን እየፈዘዘ፣ እየተራቁተ ይሄዳል።

3. ወንጌል ስርጭት - - - የንስሐና የእመኑ ጥሪ

"ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ስበኩ" የሚለው ትእዛዝ ለቤተ ክርስቲያን የተሰጠ ከጌታዋ የተቀበለ ችው ተልእኮ ነው። "የተሰጠውን ተስፋ እስክትቀበሉ ከኢየሩሳሌም አትውጡ፤ መንፈስ ቅዱስ በወረደ ጊዜ ግን ኀይልን ትቀበላችሁ እስከ ዓለም ዳርቻ ምስክሮቼ ትሆናላችሁ" የሚለው መሪ ቃል ዛሬም ለቤተ ክርስቲያን ሕያው መመሪያ ነው።

የእግዚአብሔርን ታላቅነትና በጎነት መናገር የዐዲስ ኪዳን ሕዝብ ዓላማና ተግባር ነው። ዛሬም ወንጌልን መስበክ፣ የጌታ ኢየሱስን ጌትነትንና መድኃኒትነትን ማወጅ፣ እግዚአብሔር ሰውን መውደዱን ማብሰር፣ ሰዎች ንስሐ ገብተው በኢየሱስ ክርስቶስ አምነው የእግዚአብሔር ልጆች እንዲሆኑ ያለመማቋረጥ መጣራት የቤተ ክርስቲያን ኀላፊነት ነው።

የክብሩን ወንጌል ምንነት ለማየትና ለማሳየት፣ የትንሣኤውን ኀይል ለመስበክ ቤተ ክርስቲያን ዘወትር በመንፈስ ቅዱስ ኀይል መሞላት ያሻታል። በሰማያዊው ኀይል ካልተሞላች ከሌላው ዓለማዊ ማሕበር የሚለያት፣ ከተራነት የሚያወጣት ሕይወት አይኖራትም። ወንጌልን የማሰራጨት ተልእኮ የተወሰኑ ወንጌላውያን ግዳጅ ብቻ ሳይሆን፣ መላዋ ቤተ ክርስቲያን ሙሉውን ወንጌል ለመላው ዓለም የማዳረስ ኀላፊነት አለባት። የሐዋርያት ተልእኮ የቤተ ክርስቲያን ተልእኮ ነው።

"በንስሐ ወደ እግዚአብሔር እንዲመለሱና በጌታችን በኢየሱስ እንዲያምኑ፣ ለአይሁድም ለግሪክ ሰዎችም አጥብቄ መስክራላቸዋለሁ። ይሁን እንጂ ከጌታ ከኢየሱስ የተቀበልሁትን ፍጫዬ ንና የእግዚአብሔርን የጸጋ ወንጌል የመመስከር አገልግሎቴን ብፈጽም፣ ለእኔ ሕይወቴ ከምንም እንደማይቈጠር እንደ ከንቱ ነገር ናት" (ሐሥ 20:21:24)።

የንስሐ ጥሪ

የአዲስ ኪዳን መክፈቻ ስብከት በመጥምቁ ዮሐንስ የተሰበከው "መንግሥተ ሰማያት ቀርባለችና ንስሐ ግቡ" ነበር። ጌታ ኢየሱስም አገልግሎቱን ሲጀምር በዚሁ ስብከት "ንስሐ ግቡ መንግሥተ ሰማያት ቀርባለችና" ነው። በዮሐንስም ራእይ ጌታ ኢየሱስ አብያተ ክርስቲያናትን ለንስሐ ሲጣራ ነው የምናየው። በእግዚአብሔር መንግሥት አንፃር "የንስሐ ግቡ" ስብከት የማያቋርጥ የእውነተኛዋ የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ጥሪ ነው። ምን ነው ቢባል ከአመንም በኋላ የግልም ሆነ የማኅበረ ምእመናን ሕይወት ጉዞ የሚበዛውን ጊዜ ወደ መቆሻሻ ሕይወት ስለሚንሸራተት ነው። የምንመላለሰው፣ የምንኖረውም በክፉው በተያዘች ዓለም ውስጥ በመሆኑና ከአሮጌውም ሰው ገና ያልተላቀቅን ከመሆኑ የተነሣ ነው፤ የሥጋም ስበት፣ የዓለምም ስበት ስላለብን ነው።

ማናችንም በሌላችን ላይ የምንነቅፈው ነገር ቢኖረንም፣ እንደየሁኔታውና አንደየመልኩ አንዳችን ለንስሐ ጠሪ፣ ሌላችን ተጠሪ መልክ ብናሳይም እንደ እውነቱ ሁላችንም በእግዚአብሔር ፊት ንስሐ የሚያሻን ነን፤ የምንነቀፍበትም ነገር አለ። እያንዳንዳችን የምናስተካከለው ንስሐ የምንገባበት ጉዳይ አለን። ለራሳችን ብቻ ሳይሆን ለሌላውም ስለ ምድራችንም የምንናዘዛቸው ልንማልድባቸው የሚገቡ አያሌ ጉዳዮች አሉ። አንዱ ለንስሐ ጠሪ ሌላው

ተጠሪ ሁኖ በቋሚነት የምናካልለው ነገር ሳይሆን እያንዳንዳችን የእግዚአብሔርን ፊት በመሻት ከጊዜ ወደ ጊዜ በንስሐ መንገድ የምንጓዝ ነን።

በዮሐንስ ራእይ ምዕራፍ 2 እና 3 ላይ ጌታ ኢየሱስ ሰባቱን የእስያ አብያተ ክርስቲያናት በገመገመበት ጊዜ ከሰባቱ በአምስቱ በታላላቅ ጉዳዮች ላይ ንስሐ እንዲገቡ አለበለዚያ መቅረዛቸው ከሰፍራው እንደሚወሰድ ማስጠንቀቂያ ሰጥቶአቸው ነበር።

የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ሐዋርያት ሳይሆኑ ሐዋርያት ነን የሚሉትን መርምራ ሐሰተኛ ሆነው ሰላገኘች፤ ስለ ስሙም ስለ ታገሠች፤ ጸንታም ስለቆመች ስትመሰገን፤ የቀደመውን ፍቅርዋን ስለ ተወች ግን ተነቅፋ ንስሐ እንድትገባ ተጠርታለች።

የሰሞርጌስ ቤተ ክርስቲያን ምንም እንኳ በምድራዊ ነገር ድህብትሆንም፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ባለጠጋ መሆኗ ተረጋግጦላት በተቃውሞ መካከል እስከ ሞት ድረስ በመታመን እንድትጸና ተበረታትታለች።

የጴርጋሞን ቤተ ክርስቲያን ቀድሞ በታላቅ ሰደት ጊዜ በመጽናትዋ ብትመሰገንም ጓላ ግን የበለፃምን እንዲሁም የኒቆላውያንን ትምህርት (የስህተት ትምህርት) የሚጠብቁትን በማስተናገድዋ ተነቅፋ ንስሐ እንድትገባ ተጠይቃለች።

የትያፕሮን ቤተ ክርስቲያን በፍቅርዋ፤ በእምነትዋና በአገልግሎትዋ ስትመሰገን፤ ዳሩ ግን እንዲሴስኑና ለጣዖት የታረደውን እንዲበሉ የምታስተምረውን፤ የምታስተውን፤ ነቢይ ነኝ የምትለውንም ኤልሳቤጥስ ስለ ተወቻት (ሰላልተቃወመቻት) ንስሐ እንድትገባ ታዛለች።

የሰርዴስም ቤተ ክርስቲያን በማንቀሳፋት በሕይወትና በሥራዋ ደክማ ስለ ነበረች ንስሐ እንድትገባ ተገሥጸለች።

ፊልደልፍያ ኅይሷ ምንም ታናሽ ቢሆን፤ ቃሉን ስለ ጠበቀች፤

ስሙንም ሰላልካደች ተመስግና ያላትን አጽንታ እንድትይዝ ተበረታታለች።

የሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን በመንፈሳዊው፤ በሰማያዊው ነገር ደህይታ ተጎሳቁላና ዕውር ሆና ሳለች፤ በምድራዊው ነገር ሀብታም ነኝና ባለጠጋ ሆኛለሁ አንድም አያስፈልገኝም በሚል ቅዠት ውስጥ ስለ ገባች ንስሐ እንድትገባ ታዘዛለች።

የወደቅን እንድንነሣ፤ የሳትን እንድንመለስ ምናሴን ይቅር ያለ አምላክ፤ የእግዚአብሔር በጎ ፈቃድ ነው።

እንግዲህ እኛም ቤተ ክርስቲያን እንደ መሆናችን መጠን እነዚህንና እነዚህን በመሳሰሉና በሌሎችም ጉዳዮች ላይ በጋራም በተናጠልም ንስሐ የምንገባቸው ጉዳዮች አሁንም አሉ።

በሕዝቡ፤ በነቢያቱ፤ በካህናቱና በነገሥታቱ ዓመፅ ሰበብ በይሁዳ ምድርና በሕዝቡ ላይ የእግዚአብሔር ቊጣ ሊወርድ ባንዣበበ በት ሰዓት እግዚአብሔር በኤርምያስ አፍ ለንስሐ ሲጣራ ጥሪውን ተቀብለው ባይመለሱ ረሐብ፤ ሰይፍ፤ ቸነፈር እንደሚጠብቃቸው አስጠነቀቀ፤ በተቃራኒው አያሌ ነቢያት በሐሰት በእግዚአብሔር ሰም የተገላቢጠሹን መልእክት ለፈፉ። "በእውነት ሰላምን በዚህ ስፍራ እስጣችኋለሁ እንጂ ሰይፍን አታዩም፤ ራብም አያገኛችሁም" ይላል እግዚአብሔር (ኤር 14+13-18) እያሉ የንስሐ አስፈላጊነት አሟሸሹ፤ የሕዝቡን ንስሐ የመግባትን ሐሞት እንዲፈስ አደረጉ፤ የመመለሱን አጣጥፈው አከሸፉ፤ ለጥፋት የሚዳርግ አግሉል መረጋጋት ናቸው።

4. ደቀ መዛሙርት ማፍራት

ወንጌልን ለዓለም ሕዝቦች ሁሉ ከማድረስ አገልግሎት በጓላ ተከትሎ የሚመጣው ያመኑትን ምዕመናን በጌታ ቃል እንደሚገባ ግስተግርና ግሳደግ ነው። በመጀመሪያይቱ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እግዚአብሔርን ማምለክ፤ ወንጌልን ለዓለም ሕዝቦች ማዳ

ረስና፤ ምእመናንን የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀመዛሙርት ማድረግ የቤተ ክርስቲያን ዋነኛ ተግባሮች ነበሩ። ሐዋርያው ጳውሎስም ለጌታ ሥራ ከስፍራ ወደ ስፍራ በሚዘዋወርባቸው ቦታዎች ሁሉ እግዚአብሔር መመለክ የሚገባው አምላክ እንደ ሆነ ሲያሳውቅ በአንጻሩም ደግሞ ምዕመናንን በእግዚአብሔር ቃል ሲያሳድግና ወንጌል ላልዳኑት ሁሉ መሰበክ እንዳለበት ሲያሳስብ ነበር። (ቈላ 1፡12-13፤ ሐዋ 18፡11፤ 2ጢሞ 4፡2)። ደቀ መዛሙርት ለማድረግ ጌታ ያስተማረውን ሁሉ ማስተማር ግዴታ ነው።

ደቀ መዛሙርነት የተሰጠ ሕይወትን ይጠይቃል

የነገር ሁሉ ማዕከል ክርስቶስ ነው። የጌታ ኢየሱስ ጥሪ ይሄ ነው። ሥር ነቀል የሆነው ጥሪ "ከኋላዬ ሊመጣ የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ መስቀሉንም ተሸክሞ ይከተለኝ። ነፍሱን ሊያድን የሚወድ ሁሉ ያጠፋታልና፤ ስለኔ ግን የሚያጠፋት ያገኛታል" የሚለው ነው።

በአንድ ወቅት ትልቅ የመሆን፤ ታዋቂ የመሆን፤ የተመቸው ሰው መሆን ፍላጎት በውስጤ ተነሣሣ። ከእንግዲህስ እግዚአብሔር በዚህ መንገድ ለእኔ መንቀሳቀስ እንዳለበት አስብኩኝ። ልክ ይሄን በማስብበት ጊዜ «ከኋላዬ ሊመጣ የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ። መስቀሉንም ተሸክሞ ዕለት ዕለት ይከተለኝ።» የሚለው ጥቅስ አፍጥጦ መጣብኝ፤ መምጣቱም አበሳጩኝ፤ ጎምዛዛና ምኞቴን የሚያስጥል ጥሪ ሆነብኝ፤ ሆኖም ላመልጠው አልቻልኩም።

ግን ሳስበው ለካ ይሄ ጥሪ ጉምዛዛ ይመስላል እንጂ የፍቅር ጥሪ ነው። ለምን? ነፍሱን ሊያድን የሚወድ ሁሉ ያጠፋታልና ብሎ ነው የሚያስረግጠው።

እኔ ነፍሴን ለማዳን፤ ለማስደሰት ነው ራሴን መካድ የማልፈልገው፤ ማለትም ራሴን ለመሙላት፤ ለማጥፋት። ነገር ግን መጀ

መሪያ ነገር ሕይወታችንን ለመምራት እኛ ችሎታው የለንም። ልምምዱ የለንም። ገና ለማጅ ነዋሪዎች ነን። ተለማምደን እይደለም ለመኖር የምንመጣው ገና ኑሮ ሞካሪዎች ነን። ስለዚህ እናበላሻለን።

መኪና መንዳት የማይችል ሰው መኪና ቢሰጠውና ለመንዳት ቢሞክር፤ ቢያንቀሳቅስ ፍጻሜው መኪናዋን ማጋጨት ነው። ምክንያቱም አልተማረም፤ አልተለማመደም። እኛም የሕይወታችንን መሪ ብንይዝ ፍጻሜያችን ተመሳሳይ ነው። እርሱ ፈጣሪያችን የሕይወታችን ባለቤት፤ የሥራታችን ንድፍ (manual) ደራሲው ነው። የመምራት ብቃት አለው።

ሁለተኛ ደግሞ ጥቃትን የሚቋቋም ኃይል የለንም። እኛን የሚቃወሙ ብዙ ኃይላት አሉ፤ ሕይወት በባዶ ሜዳ የሚደረግ ምቹ ጉዞ አይደለም። ብዙ ተቃውሞ፤ ብዙ ሰልፍ አለበት። "የሰው ሕይወት በምድር ላይ ብርቱ ተጋድሎ አይደለምን?" (ኢዮ 7፡1)። ሕይወታችንን በእጃችን ብንይዛት ክፉው በቀላሉ ያስረግፈናል። በጌታ እጅ ብትሆን ግን የሚደፍራት አይኖርም። ሕይወታችንን የሚጠናወተውን የሚቋቋም ኃይል በእርሱ ዘንድ ተትረፍርፎ አለ። እርሱ የመጠበቃችን ዋስትና አለው።

ሌላው ደግሞ የእርሱ መሆን ጽድቅ ነው። ምክንያቱም ካሁን በፊት እንዳነሳነው ሰውን ከምድር አፈር አበጀው የሕይወትንም እስትንፋስ እፍ አለበት። ሰውም ሕያው ነፍስ ያለው ሆነ የሚል የእግዚአብሔር የፈጣሪና የባለቤትነት ማረጋገጫ ቃል አለ። የምድር አፈር የማነው? የሕይወቱ እስትንፋስ የማነው? የእግዚአብሔር አይደለም እንዴ? በኛ ዘንድ ያለው ሁሉ የማን ነው? መሠረቱ ባለ ንብረቱ እርሱ ነው። እኛ ራሳችንን ለርሱ ብናስረክብ ለባለቤቱ ንብረቱን መመለሳችን ነውና ጽድቅን ማድረጋችን ነው። የተስፋዬን ለተስፋዬ የአበበን ለአበበ የአልማዝን

ለአልማዝ ብንሰጥ፤ የየራሳቸውን ብንመልስ ጽድቅ ነው። የእኔ ያልሆነውን ከሌሎች ባልወሰድ በጽድቅ መገኘት ነው።

አንድ ጊዜ ሸማቂዎች ወደ ጌታ ኢየሱስ መጡ። ሊፈትኑት ከቄሳር ጋር ከፖለቲካው ጋር ሊያጋጩት። «ለቄሳር ግብር እንድንሰጥ ተፈቅዷል?» ብለው ጠየቁት። መጀመሪያ ይህን ከማለታቸው በፊት አቆላመጡት፤ ካቡት።

ጌታ ኢየሱስ ግን አንድ ዲናር አምጦልኝ አለ። ይሄ ዲናር መልኩ ጽሕፈቱ የማነው አላቸው። የቄሳር ነው አሉት። እንግዲያው የቄሳርን ለቄሳር ስጡ። ይህ ጽድቅ ነው። የእግዚአብሔርን ለእግዚአብሔር ስጡ አለ። እኛ ደግሞ በማን መልክና ምሳሌ የተሠራን ነን? የእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ ያለን ነን። ስለዚህ ሕይወታችን ለማን ነው? ለእግዚአብሔር ነው። እንደዚያ ስናደርግ ጽድቅ ነው። ደግሞ ባለቤቱ ሲይዘው በጣም ጥሩ ነው። ነፍሱን የሚያድን ያጠፋታልና ነፍሱን ግን ስለኔ የሚያጠፋ ያድናታል። ይህ ጣይ አንሺ (paradoxical) ንግግር ነው፤ አይ አዎ ነው። ጥሎ የሚያነሳ የለሁኝም ስንል በሕያውነት የምንኖርበት ነገር ነው።

ይኸ ጥሪ ክርስቶስን ማእከል የማድረግ ጥሪ የሕይወት ጥሪ ነው። ስለዚህ ያንን መንገድ ብንሄድ የሞኝ መንገድ አይደለም። የአዋቂዎች፣ የጥበበኞች መንገድ ነው። በሰው ዐይን ሳይሆን በዓለም መለኪያ ሳይሆን በሕይወት ዓለም፣ በዘላለማዊ አምላክ፣ በመለኮት ዘንድ የአዋቂዎች መንገድ ነው። የጠቢባን መንገድ ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ በሮሜ ለሚገኙ ክርስቲያኖች በጻፈው መልዕክቱ ውስጥ "እንግዲህ ወንድሞች ሆይ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝና ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርኅራኄ እለምናችኋለሁ እር

ሱም ለአእምሮ የሚመች አገልግሎታችሁ ነው" (ሮሜ 12፥1) ይላል።

ሰውነታችንን ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርገን ለእግዚአብሔር ማቅረባችን ሙሉ በሙሉ ሕይወታችንን ለእርሱ መስጠታችንን ያመለክታል። ካላቀረብን ግን የእግዚአብሔርን ንብረት ነጥቀን የራሳችን ማድረጋችንን መገንዘብ ይኖርብናል። መሰጠት የሌለበት ሕይወት መለወጥ የለውም። ከተሰጠን ግን ሕይወታችን ይለወጣል። በመቀጠልም ዓለምን መምሰል እንተዋለን። በተጨማሪም ዋጋ አሰጣጣችንና ዝንባሌአችን እንዲሁም ምርጫችን ጭምር ይለወጣል።

ብዙ ጊዜ እግዚአብሔር በቃሉም ሆነ በመንፈስ ቅዱስ ራሳችንን ለእርሱ ሰጥተን እንድንመላለስ ሲጠይቀን፤ እርሱን ለልጆቹ እንደማይራራ አባት እያየነው እንፈራለን። የእግዚአብሔርን ሩኅሩኅነት እንጠራጠራልን፤ በአዕምሮአችንም ራሴን ከሰጠሁት በኋላ የማልፈልገውን ቢያደርገኝስ፤ ቢያስደርገኝስ የሚል ፍርሃት ይመጣብናል። ከዚህም የተነሳ ራሳችንን እንሰስታለን። ይሁን እንጂ እርሱ ቸር እንደ ሆነ ዐውቀን፤ የእግዚአብሔር የሆነውን ማንነታችንን ለእርሱ በእምነት ብንሰጥ እኛ ለእኛነታችን ከምናደርገው ጥንቃቄ በላይ እርሱ ሰንብረቱ ይጠነቀቃል። ከዚህ ይልቅ ነፍሳችንን የራሳችን ለማድረግ ብንሮጥ "ነፍሱን ሊያድን የሚወድ ሁሉ ያጠፋታልና" ስለተባለ ነፍሳችንን እናሰራለን (ሉቃ 9፥23-24)።

ሁላችን ክርስቶስ ኢየሱስን አምነን ስንኖር፤ ወደ ደቀ መዝሙር የሕይወት ደረጃ ስመምጣት ስለ ክርስቶስ ፍቅር ከምንወዳቸው አላፈ ነገሮች መለየት ይኖርብናል።

ጌታ ኢየሱስ ባደረገው ድንቅና ተአምራት ተገርመው ወደ እርሱ ይጎርፉ ለነበሩት ሰዎች፤ ስለ ደቀ መዝሙርነት ትምህርት ሲሰጥ፤ ሊከተሉት ለሚፈልጉ ሁሉ ውሳኔያቸው በሕይወታቸው ሊያስከ

ትለው የሚችሉው ነገርም እንዳለ በጥብቅ እንዲያጤኑት ነበር። ከዚህ ጉዳይ ጋር በማያያዝ የነገራቸውም የመጀመሪያ ምሳሌ፣ ሕንጻ በመሥራት ላይ ስለ ነበረው ሰው ነው። ሕንጻ ለመገንባት የሚፈልግ ሰው ሕንጻውን ለመሥራት መፈለጉ ብቻ በቂ መነሻ አይደለም። ከፍላጎቱም ጋር ሥራውን ማስፈጸሚያ በቂ ገንዘብ ያለው መሆኑን ማረጋገጥ አለበት። የሕንጻው ሥራ ከዕቅዱ አወጣጥና ከዝግጅት ጥድለት የተነሣ ቢቋረጥ፤ ቤቱ በጅምር መቅረቱን የሚመለከቱ ሰዎች ሁሉ ይስቁበታል።

ማናችንም ደቀ መዝሙር ለመሆን መፈለጋችን ወይም ለመባል መጓጓታችን በራሱ በቂ አይደለም። ከዚያ በፊት አስቀድመን ጥሪው የሚጠይቀውን ዋጋ ማወቅና ራሳችንን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ማስገዛት፣ መወሰን ይጠበቅብናል። ያለዚያ እውነተኛ ደቀ መዝሙር መሆን አንችልም። ክርስቶስ ለደቀ መዝሙርነት የሚፈልገው፣ የራሳቸውን ፈቃድ የሚያደርጉ ሰዎችን ሳይሆን፣ የእርሱን ፈቃድ ለመፈጸም የሚፈልጉትን ነው።

ዛሬ የቤተ ክርስቲያን ፈተና ጠባቡን መንገድ ሰፊ የማድረግ ጥረት ነው፤ መንግሥተ ሰማያትን ከመስበክ መንግሥተ ምድርን መስበክ፣ እግዚአብሔርን ከማሳየትና ከመስበክ ይልቅ በስመ እግዚአብሔር ራሱን መስበክ ነው። ከጨውነት ወደ አልጫነት የመሄጃውና ዓለም በቤተ ክርስቲያን እንድትስተናገድ የማድረግ ጊያን መንገድ መምረጥ ነው።

ቃሉ «በዓለም ያለውን አትውደዱ በዓለም ያለው የዐይን አምሮት የሥጋ ምኞት ስለ ገንዘብ መመካት (የእንግሊዝኛው ትርጉም ስላደረግነው ነገር መመካት ይላል) ነው» ይለናል። ቤተ ክርስቲያን ጠባቡን መንገድ ሰፋ ብታደርግ ስለ ዐይን አምሮት፣ ስለሥጋ ምኞት ስለ ገንዘብ ብትስብክ ዓለም «ቤተ ክርስቲያን ወይም ሞት» ብላ ስተት ብላ ወደ ቤተ ክርስቲያን ትገባለች። ዓለም በቤተ ክርስቲያን በገባች ጊዜ ስለንስሐ መናገር አይወደ

ድም፤ መስቀልን ማንሳት ያንገሸግሻል። «ኑ ወደ ጌታ» የሚለው መልዕክት የክርስቶስን ተከታዮች ከማፍራት ይልቅ የምዕመናንን ክብብ ዐይነት ማቋቋም ይሆናል።

ጌታ ኢየሱስ «አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ ይህ ሁሉ ይጨመርላችኋል» ይላል። ምክንያቱም እግዚአብሔር እኛን ከመፍጠሩ በፊትም ለሰው የሚያስብ ቸር አምላክ ነው። እግዚአብሔርን እኛ በጸሎታችን ቸር እናደርገውም። እርሱ በባህርይው ቸርነት ገንዘቡ የሆነ አምላክ ነው። አዳምና ሔዋን ከመፈጠራቸው በፊት ነው ቸርነቱ። ምድርን ያዘጋጀ የሰማይ አካላትን ያስቀመጠ እግዚአብሔር ቸር ነው። ግን የእኛ አጀንዳ መንግሥተ ሰማይ እንዲሆን ይፈልጋል።

ቤተ ክርስቲያን የተጠራችው የእግዚአብሔርን መንግሥት ወን ጌል ልትናገር ነው። ይህን ስታደርግ ሌላው ይጨመርላታል። በእግዚአብሔር ነገር ካልበለጠግን ምድራዊ ነገር ምንም ቢከማች አንበለጥም። በእግዚአብሔር ዘንድ ባለው ነገር ካልረከን የትኛውም ምድራዊው ነገር ቢከማች፣ ቢግበበበስ አያረካንም። ጥሪው ምንድን ነው? ጥሪው ብዙሃኑ በሚሄዱበት መንገድ መሄድ አትችሉም ነው። በጠባቡ መንገድ የእያንዳንዳችን ሕይወት 'ከአልጫነት' ወደ 'ጨውነት' በሚለውጠው መንገድ እንድንጓዝ ተጠርተናል።

የግል ሕይወታችን፣ የቤተ ክርስቲያን ሕይወታችን በክርስቶስ ኢየሱስ ዙሪያ የሚሸከረከር፣ በዚያ ዙሪያ የሚያጠነጥን በዚያ ዙሪያ የሚጠመጠም እንጂ በግላችን ዙሪያ መሆን የለበትም። መንግሥተ እኔ ሳይሆን መንግሥተ እግዚአብሔር ሊዝን ያስፈልጋል። መንግሥተ እኔነትን ሽረን የእግዚአብሔርን መንግሥት ማእከላዊ ማድረግ አለብን። የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቁንም እሹ ማለት እኮ መንግሥተ እኔን ማሟሸሽ፣ የራሳችንን መንግሥት ማቋቋም ትተን፣ በክርስቶስ ኢየሱስ ውስጥ መግባት

መሰወር ማለት ነው። ለክርስቶስ ኢየሱስ መማረክ ጌታ ኢየሱስን ንጉሣችን ማድረግ ማለት ነው። በራስ ላይ ያጠነጠነ ሕይወት ትተን የራስን ፍላጎት ማስቀደም ትተን፤ የራስን ፈቃድ ከእግዚአብሔር ፈቃድ በፊት ማምጣት ትተን ለእግዚአብሔር መኖር ማለት ነው።

ዛሬ ግን ብዙዎቻችን አጀማመራችን መልካም ሆኖ አፈጻጸማችን ክፉ እየሆነብን ነው። አጀማመራችን መንፈሳዊ ይሆንና አፈጻጸማችን ሥጋዊ ይሆናል። ቁም ነገሩ «የትኛው ይመቻል?» ሳይሆን «የትኛው ትክክል ነው?» «እግዚአብሔር እንዴት ነው የሚያየን» እንደ ሆነ እናስታውሳለን። እግዚአብሔር የሚያየን፤ የሚለካን በቃሉ አኳያ ነው፤ እግዚአብሔር መለኪያውን አይቀይርም። የእግዚአብሔር መለኪያ አይላሽቅም።

ጳውሎስ "እናንተ የማታስተውሉ የገላትያ ሰዎች ሆይ! ለመሆኑ ማን መተት አደረግባችሁ? ኢየሱስ ክርስቶስ እንደ ተሰቀለ ሆኖ በፊት ለፊታችሁ በግልጽ ተሥሎ ነበር። በመንፈስ ጀምራችሁ በሥጋ ፍጹም ለመሆን ትጥራላችሁ? ብሎ ይጠይቃቸዋል (ገላ 3፡1-3)። የሰንቶቻችን ቤተ ክርስቲያን ስትመሠረት ስትጠነሰስ በመስቀሉ ዙሪያ ጀምሮ በኋላ ግን ሌላ ነገር ኮተት ሁሉ ገብቶ የመስቀሉ ነገር የቅድስና ነገር የእውነት ነገር ሽሽቶ የራሳችን ነገር ሆኗል?

መንገዱ የመስቀል መንገድ ነው። አንተ ግን በመስቀሉ መንገድ ተጓዝ ነው የሚለን። የመስቀሉ ማእከልነት ከተዘነጋ የመስቀሉ ዐሳብ ብርታትም ከእኛ ይሸሻል። «የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው» የሚለው ዐሳብ ከእኛ ይሸሻል። በመካከላችን መለያየት መናቆር ብቻ ይሆናል። በሰይጣን ላይ የሚሰለጥን ጎይል በመካከላችን አይኖርም። እርስ በርስ በመበላላት እርስ በርስ መጠፋፋት ይመጣል።

ለማያምኑ የመስቀሉ ቃል ሞኝነት ነው። ለእኛ ግን የመጻን ጎይል ነው። እርሱ ከጨለማ ስልጣን አዳኝን። ጳውሎስ «አይሁድ ምልክትን ይለምናሉ» ይላል። ድንቅና ታምራትን ለማየት ይጓጓሉ። አይተው አይጠግቡም፤ ሌላ ምልክትን ይፈልጋሉ የግሪክ ሰዎች ጥበብን ይሻሉ። እኛ ግን የተስቀለውን ክርስቶስን እንሰብካለን። በዚህ በተስቀለው ክርስቶስ ውስጥ ጎይሉ አለ፤ ጥበቡም አለ። "የተሰወረ የጥበብና የሰውነት ሀብት ሁሉ የሚገኘው በእርሱ ዘንድ ነው" (ቂላ 2፡3)።

ዛሬ ግን የመስቀሉ ቃል ከቤተ ክርስቲያን ምስባክ ገሸሸ እየተደረገ ነው። በአንድ ወቅት አንድ ሰው ባለቤቱን ተሰናብቶ ፈረሱን ጭኖ ዝናሩን ታጥቆ ጠመንጃውን አንግቦ፤ ሽጉጡን፤ ሰይፉን፤ ጉራዴውን ሙሉ ትጥቅ አድርጎ ሄደ። ከጥቂት ቀናት በኋላ ሲመለስ በእግሩ መጣ። ፈረሱም የለም። ሚስት ጮኸች። ውሻው ጮኸ። ባሏ ነው የመጣው ደስ ላላት ግን ስታየው በእግሩ ነው። «ፈረሱስ?» አለችው፤ «አይ ወሰዱት» «እነማን?» «ሽፍቶች» «ጠመንጃውስ?» «ወሰዱት» «ሽጉጡንስ?» «ወሰዱት» «ጉራዴውንስ?» «ወሰዱት» «ታዲያ እንዴት ሰገጣውን ተውት?» ስትለው «ሞቻለሁ እንዴ ሰገጣውን የማስወስደው?» አለ ይባላል። ሰይጣን በቤተ ክርስቲያን ስላለው የመስቀሉ ሰገጣ አይገደውም የመስቀሉ ቃል፤ የመስቀሉ እውነት እስከተጓደለ ድረስ።

ደቀ መዝሙር ማድረጋችን ለማን?

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዝሙርትን ጠርቶ ለሦስት ዓመት ከስድስት ወር ካስተማረ በኋላ፤ እነርሱ ደግሞ አምነው የሚጠመቁትን እያስተማሩ ደቀ መዝሙርት እንዲያደርጓቸው በማቴ 28፡19-20 ባለው ክፍል ላይ ትዕዛዝ ሲሰጣቸው እንመለከታለን። በዚህ መሠረት በመጀመሪያው ምዕተ ዓመት ውስጥ የነበረች የክርስቶስ ኢየሱስ ቤተ ክርስቲያን አማኞችን እያስተማረች የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀ መዝሙር ታደርግ ነበር (ሐዋ

11:26):: ሐዋርያው ጳውሎስም በበኩሉ ሰዎችን ሁሉ በጥበብ እያስተማረና ወደ ሙሉ ሰውነት እንዲመጡ የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀ መዝሙር ያደርግ ነበር (ቁላ 1:28):: ልክ እንዲሁ የአሁኑ ዘመን ቤተ ክርስቲያንም ሰዎችን እያስተማረችና እየገለጸች የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀ መዝሙርት ልታደርጋቸው ይህ አደራ አለባት::

ጥያቄው ግን ዛሬ በአገልግሎት ላይ የተሰማራን አማኞችን የማን ደቀ መዝሙር እያደረግናቸው ነው? የሚል ነው:: የእኛ ወይስ የክርስቶስ? ብዙ ጊዜ ግን እንደሚታየው ጸጋና አገልግሎት ሲበዛልን ሰዎችን የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀ መዝሙር ከማድረግ ይልቅ የራሳችን ለማድረግ እንተጋለን:: ምዕመኑንም በእኛ ዙሪያ ሰብስበን ለራሳችን ጽኑና አስተማማኝ ድጋፍ ለመፍጠር እንጥራለን:: ይኸ ጌታ ከሰጠን ተግባር ጋር አብሮ የማይሄድ እኩይ ተግባር ነው:: ጌታ ኢየሱስ አማኞችን አስተምረን የእርሱ ደቀ መዝሙር እንድናደርጋቸው እንጂ በእኛ ዙሪያ እንድንሰበስባቸው ትእዛዝ አልሰጠም::

የሐዋርያው ጳውሎስ አገልግሎት የሚያስገርም ነው:: በየትኛውም ቦታ ላይ ሰዎችን የራሱ ደቀ መዝሙር ለማድረግ አንድም ምዕራፍ ስንኳ ሲሄድ አንመለከትም:: በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የሚገኙ አማኞች በመካከላቸው መከፋፈልን ፈጥረው የአገልጋዮቻቸው ተከታዮች ለመሆን ሲነሱ የሰጣቸው ምላሽ "አሁንም ሥጋውያን ናችሁ፤ በመካከላችሁ ቅናትና ክርክር አለ፤ ታዲያ፤ ሥጋውያን መሆናችሁ አይደለምን? ተግባራችሁስ እንደ ማንኛውም ሰው ተግባር መሆኑ አይደለምን? ምክንያቱም አንዱ፤ "እኔ የጳውሎስ ነኝ፤ ሌላው ደግሞ፤ "እኔ የአጽሎስ ነኝ" ቢል፤ ሰብአዊ ፍጡር ብቻ መሆናችሁ አይደለምን?" (1ቆሮ 3:3-4) የሚል ነበር::

የቆሮንቶስ ሰዎች ራሳቸውን እንደ መንፈሳዊ የሚቁጥሩ አማኞች

ናቸው:: ሐዋርያው ግን፤ በማስረገጥ እንደ መንፈስ ፈቃድ የማ ትመላለሱ ሥጋውያን ናችሁ ይላቸዋል:: እንዲህ ያለበትም ምክንያት አንዳንዶች እኛ የጳውሎስ ነን፤ ሌሎች የአጽሎስ ነን፤ እንዲሁም ሌሎች የኬፋ ነን፤ በአራተኛ ደረጃ ደግሞ በመለያየት መንፈስ ነጠል ብለው፤ እኛ የክርስቶስ ነን የሚሉ ቡድኖች ስለ ነበሩ ነው:: እነዚህን ሁሉ በአንድ ላይ ይወቅሳቸዋል:: "እኔ የጳውሎስ ነኝ" ላሉት እንኳ የተለየ እንክብካቤ አላደረገላቸውም:: ወይም እናንተ እወነቱ የገባችሁ፤ ተስፋ ያላችሁ ናችሁ ብሎ ልዩ ስፍራ አልሰጣቸውም:: እንዲያውም ተቆጥቶ ዘወር በሉልኝ ያላቸው ይመስላል:: ይህ ሐዋርያ የሚፈልገው ሁላቸው የክርስቶስ ኢየሱስ እንዲሆኑ እንጂ ማናቸውም እንዲጣበቁበትና እንዲንጠለጠሉበት የእርሱ ተከታዮች እንዲሆኑ ፍላጎቱ አልነበረም:: እንዲያውም በ2ቆሮ 11:2 ላይ "በእግዚአብሔር ቅናት አቀናላችኋለሁ፤ እናንተን እንደ ንጽሕት ድንግል ለክርስቶስ ለማቅረብ ለአንድ ባል አጭቻችኋለሁና" ይላቸዋል:: ከዚህ ውጭ የራሱ ተከታይ ደቀ መዝሙር ሊያደርጋቸው አይፈልግም::

ዛሬስ እኛ አገልጋዮች ነን የምንል እንዴት ነን? ምዕመኑ በእኛ ዙሪያ ሲሰባሰብ ምን የሰማናል? ጳውሎስ ሁሉን እነደ ንጽህት ድንግል ለክርስቶስ አጩ፤ እኛስ ለማን እናጫለን? የእግዚአብሔር ሕዝብ የእግዚአብሔር ነው እንጂ የእኛ መጠቀሚያ፤ ክብር ማግኛችንና አድናቂያችን ሊሆንልን አይገባም:: ከእኛ ይልቅ ሁል ጊዜ እግዚአብሔር በሕዝቡ ሊከብር ይገባል:: በዚህ ውስጥ እኛ የእግዚአብሔርን ክብር ለመሻት ልንቀድም ብንሞክር ከፍተኛ ትርምስ ነው የሚሆነው::

እንደ ገና በመቀጠል በዚሁ በ1ቆሮ 3:5 ላይ "እጽሎስ እንግዲህ ምንድነው? ጳውሎስስ ምንድን ነው? በእነርሱ እጅ ያመናችሁ አገልጋዮች ናቸው፤ ለእያንዳንዳቸውም ጌታ እንደሰጣቸው ያገለግላሉ" ይላቸዋል::

እነዚህ አገልጋዮች በራስ በሆነ ነገርና በተፈጥሮ ችሎታ ሳይሆን ጌታ እንደሰጣቸው ያገለግሉ ነበር። እንደዚህ ሆኖ እንኳ የሚተክሉና የሚያጠጡ ነበሩ አንጂ የሚያሳድጉ አልነበሩም። ይህ ሐዋርያ አሳማኝ ምክንያቶች እየደረደረ በሚያገለግለው ሕዝብ መካከል ለራሱና ለሌሎች ብጤ አገልጋዮቹ የከበሬታ ስፍራ ይነግላል። ጥያቄው ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሰዎችን የክርስቶስ ሳይሆን የራስ ደቀ መዝሙር የማድረግ ደባል ነገር ከየት መጣ? የሚል ነው፤ እኛ ምክንያቶች ነን እንጂ ምንም አይደለንም።

ዛሬ በአንዳንድ መንፈሳዊ እንቅስቃሴ ዙሪያ የሚታየው አማኞችን የኢየሱስ ደቀ መዝሙርት በማድረግ ፈንታ ግለሰቦችን የሚያደምቅ በእነርሱም ዙሪያ ደቀ መዝሙርት ወይም ጭፍራን የሚያከማች ነው። በአንዳንድ ስፍራ የሚታየው፣ እየተነገረለት ያለው "መንፈሳዊ መነቃቃት" እውን መንፈሳዊ መነቃቃት ነው? ወይስ የሕይወትን ንቃቃት የሚያስከትል አደጋ?(church revival or church removal) በእግዚአብሔር ስም ሐሰትን፣ ሽንገላን ማስተናገድ በእነ አዋጽ፣ በእነ ኤርምያስ፣ በእነ ሕዝቅኤል፣ በእነ ሚኪያስ ወዘተ ጊዜ ብቻ የታየ ክሥተት ሳይሆን ዛሬም በመንፈስ ቅዱስ ስም እየታየ ያለ ነው። ከሥላሴ አንዱ የሆነው የከበረው ንጹሐ መንፈስ ቅዱስ ለቅድስና ባይተዋር፣ ለእውነት እንግዳና ባዕድ ይመስል ንጽሕና፣ ቅድስና፣ እውነትና ሐቅ የማይስተናገድበት፣ በሽንገላ የተዘፈቀውን እንቅስቃሴ ከከበረው መንፈስ ከመንፈስ ቅዱስ ስም ጋር ማያያዝ፣ በእግዚአብሔር ስም ላይ የሚደረግ ታላቅ ንቀትና ዐመፅ ነው። ለግለሰቦች የመድረክ ታይታ እንደ ማረጋገጫ መዝቃ (background music) እየዋለ ነው። ይህንኑ ዐይነት እንቅስቃሴ ሰማያዊና መለኮታዊ የእውነት መንፈስ፣ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ለማስመስል ከልብ ባልሆነ ሃሌ ሉያን እና አሜን አሜንን እንደ ቅባ ገጽታ (cosmotic) መጠቀም እየተለመደ መጥቷል። ግን በቅባ ገጽታው ሰዎች

እንጂ ፈጣሪ አይሸነገልም። "ኢየሱስ ክርስቶስ ትናንትና ዛሬ እስከ ዘላለም ያው ነው" ስንል፣ በገይል መገለጥ ላይ ብቻ የሚያተኩር፣ ሳይሆን በአገዜ ሹሉነቱ (ሁሉን የያዘ) በታማኝነቱና የቅድስና ውም የንጽሕናውም የእውነትና የእውነት መለኪያነቱ፣ አይለወጥም በሚለው ሐቅም ላይ የሚያርፍ ነው።

ይህ ዐይነት የተዛባ ወይም ፈር የለቀቀ መንፈሳዊ እንቅስቃሴ በብቸኛው ጌታ በክርስቶስ ኢየሱስ ማንነት ላይ የሚያተኩር ሳይሆን "ተቀብተናል" ወይም "ተቀብተዋል" በሚባሉ ግለሰቦች ዙሪያ የሚያጠነጥን ጌታ ኢየሱስ ላይ ግርዶሽ የሚጥል ነው። ተላላ አጃቢዎችም ለእነዚህ ግለሰቦች "ማጠንን" ይጎተጉታሉ። "የተቀባ" ብለው ለቁጠሩት ሌሎች ሁሉ እንዲያጥኑለት እንዲያውጁለት ይማጠናሉ፤ ይርዋርዋጣሉም። ይህም የዘማዊቷ ቤተ ክርስቲያን አንዱ ችግር ነው።

በእነዚህ ዘንድ የሚገኙ ልዩ መንፈሳዊ መገለጥ ወይም ልምምድ ውስጥ የገቡ እየመሰላቸው ከትክክለኛ መስመር የሚወጡ አማኞች፣ "በዐይናችሁ ፊት ክርስቶስ ኢየሱስ እንደ ተሰቀለ ሆኖ ተሰሎ ነበር ለእውነት እንዳትታዘዙ አዚም ያደረገባችሁ ማን ነው?" ተብለው የገላትያ ክርስቲያኖች በተነቀፉበት ዐይነት የመታወር አዚም ውስጥ ይሠርጋሉ። በእነርሱ ዘንድ ክርስቶስ ዳግ መኛ እስኪሳል ሐዋርያው ጳውሎስ በምጥ መያዙን እንደ ገለጠው ዛሬም እውነተኛ አገልጋዮች በተመሳሳይ ወጥመድ ውስጥ ለወደቁት ምጥ ቢይዛቸው ለእውነተኛ እረኝነታቸውም ምስክር ነው።

የጊዜያዊውን፣ በእግዚአብሔር ስም በሽንገላ የሚገኘውን የዝናና የጥቅም፣ የደራ ገበያ እየተመለከቱ ከእውነት መንገድ ወጥተው ራሳቸውን ለሽንገላ የሚሸጡ አገልጋዮች ቀጥረው እየጨመረ ነው።

"ተቀብቻለሁና አትነኩኝ" "ተቀብቷልና አትንኩት" የሚለው

ፈሊጥ፣ አለአግባብ ተለጥጦ፣ ሾልከውና የማይሆነውን ትምህርት አሾልከው የሚያስገቡት ማንነታቸው እንዳይፈተሽ ትምህርታቸውና የአገልግሎታቸው ፍሬ እንዳይመዘን በተገኘነት ያገለግላል። ይህን መከላከያ ማግኘት ደግሞ የሚሹትን ሊሉ፣ በሚፈልጉት መንገድ ሊሄዱና ሊያደርጉ እንዲችሉ፣ የይለፍ ወረቀት እንደ ማግኘት ሆኖላቸዋል።

"የቀባኝቸውን አትንኩ" የተባለውኮ፣ ከአምላኩ ጋር አካሄዱን አስተካክሎ በአሕዛብ መካከል ለተንቀሳቀሰውና ለኖረው ለቀደመውም ሕዝብ ነበር። ይሁንና ይሄው ሕዝብ ጀርባውን ለአምላኩ በስጦ ጊዜ፥ ለመሣለቂያ ለመሰደቢያና ለመራገሚያ ሆኖ አልፈ። እግዚአብሔር ራሱ ይህ እንዲሆንባቸው አድርጓል። የአዲስ ኪዳን አገልጋዮች ሲታጠንላቸው "ነጋሪት" ሲገኝላቸው የነበሩ ሳይሆን፥ ይልቁኑ ስለ ክርስቶስ ኢየሱስ ስምና ስለ ጽድቅ እንደ ተሰደዱ ነው የምንመለከተው፤ "በእውነትም በክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔርን እየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ" (2ጢሞ 3፥12)። በብሉይ ኪዳን ሐሰተኛ ነቢያት እንጂ እውነተኛ ነቢያት በሕይወት ዘመናቸው የሚወደሱ ሳይሆኑ የሚሰደዱ ነበሩ፤ መቃብራቸው ተጌጠላቸው እንጂ። ይህንኑ አስመልክቶ ጌታ ኢየሱስ በሉቃስ 6፥26 "ሰዎች ሁሉ መልካም ሲናገሩላችሁ ወዮላችሁ አባቶቻቸው ለሐሰተኞች ነቢያት እንዲሁ ያደርጉላቸው ነበርና" ብሎአል። የሕዝቡ ሕይወት ከእግዚአብሔር ጋር በተስተካከለበት ወቅት ብቻ ነበር ነቢያት የተወደዱትና የተከበሩት።

አልፋቸውም እሜጋቸውም ይህች ዓለም የሆነች ምድራውያን ለገንዘብ፣ ለ'ነይልና ለሥልጣን ይሮጣሉ፣ ይሞታሉ። የቤተክርስቲያንም መሪዎችና አገልጋዮች እንዲሁ ገንዘብና የገዢነትን ሥልጣን ለማግኘት ቢሸቀዳደሙ፣ ቢሻረኩ ወይም ቢሻኮቱ አደገኛ ነው። በሎሌ መሪነት ዘይቤ ዝቅ ብሎ ለማገልገል ወገብን በመታጠቅና በመነሳት ፈንታ ለከበሬታ ስምና ለከበሬታ ወንበር

"ሰው ጥሪ አለኝ" እያሉ ቢራወጡ፣ ወንበሩን ለእኔ ለተቀባሁት ልቀቁልኝ አመቻቹልኝ ቢሆን ራእያቸው፣ ትጋታቸው፣ ትግላቸው ቤተ ክርስቲያን ትበታተናለች። ጌታ ኢየሱስ ግን በሉቃስ 22፥26 እንዲህ አለ፡- "እናንተ ግን እንዲህ አትሁኑ፤ ነገር ግን ከእናንተ ታላቅ የሆነ አንድ ታናሽ የሚገዛም እንደሚያገለግል ይሁን"

- ማገልገል እኩ፡- ከተቀመጡበት መነሳትን
- ማበሻ ጨርቅ መታጠቅን
 - አግር ማጠቢያ ማዘጋጀትን
 - ጎንበስ ብሎ፣ በርከክ ብሎ የሌሎችን አግር ማጠባጠን
 - የረጠበውን አግር አብሶ ማድረቅንና
 - እጣቢ መድፋትን ይጠይቃል /ዮሐ 13፥4-5/

ደግሞም ዓመፅ የሌለበት እውነተኛ አገልጋይ የላከውን ክብር እንጂ የራሱን ክብር አይፈልግም (ዮሐ 7፥18)። ለእግዚአብሔር አምላክ ክብር ስላልሰጠ በመላእክት ተመትቶ፣ በትል ተበልቶ የሞተውን ሄሮድስን እናስታውስ (ዮሐዋ 12፥20-23)።

የእግዚአብሔር ልጅ በዚህ ምድር በነበረ ጊዜ አስራ ሁለት ሰዎችን ጦርቶ ካስተማረ በኋላ የራሱ ደቀ መዝሙር አረጋቸው(ማቴ 4፥18-22)። ነገር ግን በመጨረሻ ስለ በደላችን ሀልፎ ሊሰጥ ባለበት ጊዜ፣ ከደውት ሄዱ። እኛ የራሳችንን ደቀ መዝሙር ብናፈራ ልክ እንዲሁ ክፉ ነገር ሲመጣብንና ሲደርስብን ትተውን ይሄዳሉ። በርግጥ ጌታችን የካዱትን መልሶ የሚያነሣ አምላክ በመሆኑ በማለደላቸው መሠረት መልሶ አነሣቸው። (ሉቃ22፥31፣ ዮሐ 21፥15-17) እኛ ግን ከካዱን በኋላ "መልሰን እንዴት የራሳችን ልናደርጋቸው እንችላለን?" የወደቁትን የሚያነሣ፣ የካዱትን ይቅር የሚል ጌታ መድኃኒታችን ብቻ ነው። ሰሞኑኛ ደቀ መዝሙር ልንሰበስብ እንችል ይሆናል፤ ነገር ግን የዘሰቁታ አይሆንም። በክፉ ቀን ተትውን ይሄዳሉ። እኛም ደግሞ የእግዚአብሔር የሆነውን ለራሳችን አድርገናልና ልንተው ይገባናል! ጥሪ

ያችን የክርስቶስ ደቀ መዝሙር ሆነን፤ ሌሎችን ደቀ መዝሙርት የእርሱ ተከታዮች እንድናደርግ ነው።

5. ምግባረ ሠናይ - የምግባረት አገልግሎት

እግዚአብሔር በኅብረተ ሰብ ውስጥ የተለያዩ ጉዳት ለደረሰባቸው ሁሉ ይገደዋል። እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥር ተጨንቆ እንዲኖር ሳይሆን ተመቻችቶ እንዲኖር እንደ ነበረ የመጀመሪያዎቹ የመጽሐፍ ቅዱስ ምዕራፎች በግልጽ ያሳያል።

እግዚአብሔር፤ ሰው ተፈጥሮን ይንከባከብና ይጠብቃል፤ ዘንድ የሥራ ባለ አደራ አደረገው። ይልቁንም ሰው ለሌላው ሰው በነገት የበለጠ ኅላፊነት እንዳለው ከዚህ እንረዳለን። የተፈጥሮን በረከት የምድርን በረከት እያንዳንዱ ሰው የራሱ ድርሻ እንዲኖረው እግዚአብሔር በፍጥረት አባትነቱ ፈቅዶአል። ለቀደመው የኪዳኑ ሕዝብ የደነገገው የኢዮቤልዩ ሥርሀት (ዘሌ 25) ይህን እውነት ያረጋግጣል።

በአንድ ቤት ውስጥ እንዳሉ በወላጆችና ልጆች ዘንድ እንደሚታይ ወይም መገኘት እንደሚኖርበት ሀይነት መተሳሰብ፤ አንዱ ለሌላው መጠንቀቅ፤ የአንዱን ደስታ ወይም ሐዘን ሌላው እንደራሱ አድርጎ ደስታውን መደሰት ሐዘኑንም መካፈል፤ ሽክሙን መሸከም ማለት ነው።

እግዚአብሔር የኪዳኑን ሕዝብ እንደ አንድ አባት ልጆች፤ እንደ ወንድማማቾች አድርጎ እንደሚቀጥራቸው መጽሐፍ ቅዱስ ያስገነዝበናል። ይህም ቤተሰባዊ መተሳሰብ በዚህ እውነት ላይ የሚመሠረት ነው።

በኪዳኑ ኅብረተሰብ መካከል በዝቅተኛ ደረጃ ለሚቀጠሩ ክፍሎች ኅብረተሰቡ ከፍተኛ ጥንቃቄ እንዲያደርግ እግዚአብሔር አበክሮ ያስገነዝባቸዋል። ጥንቃቄ ሊደረግላቸው የሚገቡ የኅብ

ረተ ሰቡ ክፍሎች፡-

1. ሰደተኞች
2. ድሃ አደጎች /ወላጅ አጦች/
3. መበለቶች እንዲሁም ለድሆች በአጠቃላይ
4. ሙያተኞች

በዚህ ረገድ ትምህርት ከሚሰጡን ብዙ ጥቅሶች መካከል ጥቂቶችን ልንመለከት እንችላለን። የሚከተሉት ዐሳቦች የጥንቃቄውን ዐይነት ይፈነጥቃሉ የመተሳሰብን አስፈላጊነት ያስረግጣሉ።

1. «ከአንተ ጋር ለተቀመጠው በወጌ ለድሃው ገንዘብ ብታበድ ረውጥ እንደ ባለ አራጣ አትሁን» ዘፀ 22+25
2. «የምድራችሁን መከር በሰበሰባችሁ ጊዜ የእርሻችሁን ድንበር ፈጽማችሁ አትጨዱ፤ የመከሩንም ቃርሚያ አትልቀሙ። የወይንህን ቃርሚያ አትቃርም፤ የወደቀውን የወይንህን ፍሬ አትሰብስብ፤ ለድሆችና ለእንግዶች ተወው። እኔ እግዚአብሔር አምላክህ ነኝ።» ዘሌ 19+9-10
3. « የሞያተኛው ዋጋ እስከ ነገ ድረስ በአንተ ዘንድ አይደርብህ።» ዘሌ 19+13
4. «አምላኛውን ዓመት ትቀድሳላችሁ በምድሪቱም ለሚኖሩባት ሁሉ ነፃነትን ታውጃላችሁ፤ እርሱ ለእናንተ ኢዮቤልዩ ነው፤ ሰው ሁሉ ወደ ርስቱና ወደ ወገኑ ይመለስ።» ዘሌ 25+10
5. «ወንድምህም ቢደኸይ ራሱንም ለአንተ ቢሸጥ እንደ ባሪያ አድርገህ አትግዛው።» ዘሌ 25+39
6. «በየሰባቱ ዓመት መጨረሻ የዕዳ ምሕረት ታደርጋለህ። ከወንድሞቼህ አንድ ቢደኸይ፤ ልብህን አታጽና፤ በድኻው ወንድምህ ላይ እጅህን አትጨብጥ። ሰባተኛው ዓመት የዕዳ ምሕረት ዓመት ቀርቧል ብለህ ክፉ አሳብ በልብህ እንዳታስብ፤ ለድሃውም ወንድምህ አንዳች የማትሰጥ እንዳትሆን ... በሰጠኸውም ጊዜ በልብህ አትፀፀት። ... ለተቸገ

ረው ወንድምህ እጅህን ትከፍታለህ ብዬ አዝዝሃለሁ።»
ዘጸ 15:1-11

7. «አምላክህ እግዚአብሔር በረከት እንደ ሰጠህ መጠን እያንዳንዱ ሰው እንደ ችሎታው ይስጥ።» ዘጸ 16:17

« ያም ሰው ድኻ ቢሆን መያዣውን በአንተ ዘንድ አታሳድር ... ድኻና ችግረኛ የሆነውን ምንደኛ አታስጨንቀው፤ ደመወዙን ፀሐይ ሳይገባ በየቀኑ ሰጠው። የእርሻህን መከር ባጨድህ ጊዜ ነዶም ረስተህ በእርሻ ብታስቀር፤ ትወስደው ዘንድ አትመለስ፤ አምላክህ እግዚአብሔር በእጅህ ሥራ ሁሉ እንዲባርክህ ለመጻተኛና ለድኻ አደግ ለመበለትም ተወው። የወይራህን ፍሬ ባራገፍህ ጊዜ ከቅርንጫፎቹ ላይ ማርገፍን ለማጣራት አትመለስ ለመጻተኛ፤ ለድኻ አደግ፤ ለመበለትም ይሁን። የወይንህን ፍሬ በቁረጥህ ጊዜ ቃርሚያውን አትልቀመው ለመጻተኛና ለድኻ ፀሰብ፤ ስለዚህ ይህን ታደርግ ዘንድ አዝዝሃለሁ።» ዘጸ 24:10-22

ይህ መተሳሰብ ማዕከሉ «እኔ እግዚአብሔር አምላካችሁ ነኝ» የሚለው መሠረታዊ እውነት ነው። /ዘሌ 19:10:31:34:37/

መታዘዝም ተግባራዊ የሚሆነው በዚሁ እውነት ላይ በሚመሠረት እምነት ነው። የነገም ዋስትናችን በእኛ ዘንድ የተካበተ ዕውቀት፤ ሃብትና ጥሪት ሳይሆን እግዚአብሔር መሆኑን ስንገነዘብ ነው። ይህም እምነትን ግድ ይላል።

እግዚአብሔር ልጆቹ ሁሉ ደስ እንዲላቸው ይሻል። አንዱ ተርፎት ሌላው ጉድለብት ሲቸገር፤ ሲሰቃይ የእግዚአብሔር ደስታ አይደለም። የዚህም ጥያቄ መልሱ ያለው ለጉድለው ማካፈሉ ላይ ነው። ይህም ለእግዚአብሔር የምስጋና መስዋዕት ያበዛል።

2ኛ ቆሮ 8:13-15፤ 9:6-13፤ ዘጸ 16:17

የእግዚአብሔር እጅ ሥራ ማለትም (ተፈጥሮ) ይህን እውነት ያስተምረናል።

ውሃ፡- ከከፍታ ወደ ዝቅታ ይፈሳል።

ሙቀት፡- ከበለጠ የሙቀት አካል ወደ ዝቅተኛ ሙቀት አካል ይፈሳል።

አየር፡- ከበለጠ የአየር ግፊት ወደ ዝቅተኛ አየር ግፊት ይነፍሳል።

ዐፈር፡- ከተራራማ ስፍራ ወደ ጉድጓዳማ /ረባዳ/ ስፍራ ይወርዳል።

እንዲሁም ሀብትና ጥሪት፤ ዕውቀትም ካለው ሰው ወደ ጉድለው ሊጨመር ወይም ሊተላለፍ ይገባል። ሆኖም በፈቃደኝነትና በደስታ መሆን ይኖርበታል። ይልቁንም ቤተ ክርስቲያን ለዚህ ዐይነቱ ምግባረ ሠናይ ዐይነተኛ ምሳሌ ልትሆን ያስፈልጋታል።

በኑሮው የተደላደለ ሰው ለተቸገረው፤ ጥጻት ለደረሰበት እንክብካቤ እንዲያደርግ እግዚአብሔር ያዛል። የእግዚአብሔር ወገንነት የሚገለጠው በዚሁ ምግባረ ሠናይ የተሞላ አኗኗር ነው። በኢሳ 58 ላይ እውነተኛ መንፈሳዊነት የጸምም ይዘት፡

የጭቄናን ሰንሰለት መበጠስ - የተጨቁኑትን ነፃ ማውጣት፤

የቀንበርን ገመድ መፍታት - ቀንበርን መስበር፤

ምግብን ለተራብ ማካፈል፤ ለተንከራታቹ ድኻ መጠለያ መስጠት፤

የተራቁተውን ማልበስ፤

ችግረኛውን የሥጋ ዘመድን ፊት አለመንሣት የመሳሰሉት ትሩፋት መሆናቸውን አበክሮ ያስረዳናል።

ጌታ ኢየሱስ በመጨረሻው የፍርድ ቀን ለሰው ልጆች የሚያቀርበው ጥያቄ፤ እንዴት የምድርን ኑሮ ተጓዛችሁ በሚል ረገድ

የሚታዩ የግምገማ ጥያቄዎች፡

- ተርቢ - አበላችሁኝ?
- ተጠምቼ - አጠጣችሁኝ?
- እንግዳ ሆኜ - ተቀበላችሁኝ?
- ታርገፍ - አለበላችሁኝ?
- ታምሜ - ጠየቃችሁኝ?
- ታስፊ - ጠየቃችሁኝ?

በሌላ አነጋገር በነዚህ ርዕሰ ጉዳዮች አንጻር ምን ምግባር ሠናይ አከናወናችሁ? ምን የምናረት አገልገሎት ፈጽማችሁ? የሚል ነው። ይህም በጎ አድራጎት በጌታ ዘንድ ታላቅ ቦታ እንዲለው ያስገነዝባል።

በተራራው ስብከት እንደተጠቀሰው፡

"ሰዎች መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማይ ያለውን አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ በሰዎች ፊት ይብራ" የሚለው የጌታችን ትዕዛዝ የሚያተኩረው ተከታዮቹ በንብረተ ሰብ ውስጥ በሚያሳዩት ቀና አመለካከትና ምግባር ሠናይ ላይ ነው።

6. የጽድቅና የፍትሕ አገልግሎት

በብሉይ ኪዳን ስንመለከት ጽድቅና ፍትሕ ብዙውን ጊዜ ተያይዘው በጥንድ ይቀርባሉ፤ ጽድቅ የውስጥን ሁኔታ ሲያመለክት፤ ፍትሕ ደግሞ ጽድቅን በተግባር የመገለጽ ሁኔታ የሚያንጸባርቅ ሆኖ ይታያል። ጽድቅና ፍትሕ ተወራራሽነት አላቸው። ሁለቱም እግዚአብሔር ከሰጠው ሞራላዊ መለኪያ ጋር በልብ በተግባርም ተጣጥሞ መገኘት ነው። ጽድቅ የልብ (የውስጥ) ሁኔታን ሲያመለክት፤ ፍትሕ ድርጊትን ያሳያል።

ፍትሕ በምድር ላይ የሚሰፍነው በሰዎች መካከል ኅይልና ሥልጣን በአግባቡ ማለትም የእግዚአብሔርን መመሪያ በጠበቀ መልኩ ሥራ ላይ ሲውል ነው። ምንጊዜም ኅይልና ሥልጣን በንብረተ ሰብ መካከል በእያንዳንዱ ግለ ሰብ ላይ ተሠራጭተው ይገኛሉ። የሥርጭት መጠናቸውም ከሰው ወደ ሰው ይለያያል። በሰዎች መካከል ልዩ ልዩ ኅይሎች አሉ፤ ለምሳሌ ያህል የፖለቲካ፣ የኢኮኖሚ፣ ማኅበራዊ፣ ግብረ ገባዊ፣ ሃይማኖታዊ፣ ቤተ ሰባዊ፣ የጥልበትና የአእምሮ ብሎ መጠቃቀስ ይቻላል።

እግዚአብሔር የፍትሕ አምላክ ነው ካልን እነዚህ ኅይሎች በትክክል ተግባር ላይ ሳይውሉ ቢቀር ይገደዋል ማለታችን ነው። ፍትሕ ተዛባ ስንል የሌሎችን ሕይወት፣ ክብር፣ ጾታዊ ፈቃድ፣ ነጻነት፣ ጥልበት፣ ሥራ፣ ገንዘብ፣ ንብረት፣ ጥቅም ለመንፈግ ወይም ለመንጠቅ ኅይል ወይም ሥልጣን በአሉታዊ መልኩ ሥራ ላይ ውሎአል ማለት ነው።

እግዚአብሔር የጽድቅና የፍትሕ አምላክ ነው። ጽድቅና ፍትሕ ከእርሱ ባህርይ የሚመነጩ ናቸው። ቤቱም የጽድቅና የፍትሕ ቤት እንዲሆን ይሻል። ሕዝቡ በጽድቅና በፍትሕ የሚኖር ከዚያም አልፎ ለጽድቅና ለፍትሕ መስረጽ የሚሠራ፣ የሚቆም፣ የሚሟገት እንዲሆን ይወዳል።

"ጽድቅና ፍትሕ የዙፋንህ መሠረቶችናቸው፤

ምሕረትና ታማኝነት በፊትህ ይሂዳሉ" (መዝ 89፡14)።

"ፍትሕን የምትወድ፣ ኅያል ንጉሥ ሆይ፤

አንተ ትክክለኝነትን መሠረትህ፤

ፍትሕንና ቅንነትንም፤

ለያዕቆብ አደረግህ" (መዝ99፡4)።

"ሰው ሆይ፤ መልካም የሆነውን አሳይቶሃል፤

እግዚአብሔር ከአንተ የሚፈልገው ምንድን ነው?

ፍትሕን ታደርግ ዘንድ፣ ምስረታንም ትወድድ ዘንድ፣
በአምላክህም ፊት በትሕትና ትራመድ ዘንድ
አይደለም?" (ሚኪ 6:8)

እግዚአብሔር ሕዝቡ በገዛ ጥበቡ፣ ጎይሉ፣ ወይም ብልጥግናው
እንዲመካ አይሻም። እንዲያውም ይከላከላል። የሚመካ ግን እግ
ዚአብሔርን በማወቁ በተለይም በምድር ላይ ምኅረትን፣ ፍትሕ
ንና ጽድቅን የሚያደርግ እርሱ መሆኑን በመረዳቱ እንዲመካ
ይፈልጋል። እግዚአብሔር በእነዚህ ነገሮች ደስ ይሰኛል (ኤር
9:24)።

በሃይማኖታዊ ሥርዐት፣ በዳኝነት፣ በንግዱ እንቅስቃሴ፣ በአሠ
ሪና ሠራተኛ ግንኙነት፣ በማኅበራዊ ግንኙነት፣ በሕዝብ አስተዳደር፣
በአገሮች መካከልም ፍትሕ እንዲሰፍን እግዚአብሔር ይሻል።

እግዚአብሔር በኅብረተ ሰቡ መካከል ፍትሕ ሲጓደል መንግሥ
ታትም ግፍ ሲፈጽሙ፣ ኢፍትሐዊ ሕግን ሲያወጡ ነቢያቱን
እያስነሣ ይገሥጽ፣ መንገዳቸውንም እንዲያስተካክሉ ይጣራ፣
አሻፈረኝም ሲሉ ይቀባ ነበር። የመቅጫውም መንገዶች
ረሐብ፣ ሰይፍ፣ ቸነፈር እና ከፉ አውሬዎች ነበሩ።

ለአብነት ያህል በዚህ አቅጣጫ የተጻፉትን በመቶ ከሚቆጠ
ሩት መካከል ጥቂቶቹን ለግንዛቤያችን ያህል እንጥቀስ፡

"በመስፈሪያ ወይም በሚዛን አታጭበርብሩ። እውነተኛ መለኪያ፣
እውነተኛ መመዘኛ፣ እውነተኛ የኢፍ መመዘኛ፣ እውነተኛ
የኢን መስፈሪያ ይኑራችሁ። ከግብፅ ምድር ያወጣኋችሁ እኔ እግ
ዚአብሔር አምላካችሁ ነኝ። ሥርዐቴንና ሕጌን ሁሉ ጠብቁ፤
ተስተላለፉትም፤ እኔ እግዚአብሔር ነኝ" (ዘሌ 19:35-37)።

"እግዚአብሔር የተጭበረበረ ሚዛንን ይጸድቃል፤
ትክክለኛ መለኪያ ግን ደስ ያሰኘዋል" (ምላ11:1)።

"ነጋዴው በሐሰተኛ ሚዛን ይሸጣል፤
ማጭበርበርንም ይወዳል" (ሆሌ 12:7)።

"እናንተ ችግሮችን የምትረግጡ፤
የምድሪቱንም ድኾች የምታጠፉ ይህን ስሙ፤

እንዲህም ትላላችሁ፤

መስፈሪያውን በማላነስ፤

ዋጋውን ከፍ በማድረግ፤

በሐሰተኛ ሚዛን በማጭበርበር፤

እህል እንድንሸጥ፤

የወር መባቻ መቼ ያበቃል?

ስንዴም ለገበያ እንድናቀርብ፤

ስንበት መቼ ያልፋል?" (ኦጦ8:4-5)

"የከፋት ቤት ሆይ፤

በግፍ የተገኘ ሀብታችሁን፤

በሐሰተኛ መስፈሪያ የሰበሰባችሁትን

አስጸያፊ ነገር እረሳዋለሁን?

አባይ ሚዛን የያዘውን ሰው፤

ሐሰተኛ መመዘኛ በከረጢት

የቋጠረውን ንጹሕ ላድርገውን?

ባለጠጎቹ ግፈኞች፤

ሰዎችዋ ሐሰተኞች ናቸው፤

ምላላቸውም አታላይ ናት" (ሚክ 6:10-12)።

"በተጭበረበረ ትርፍ መኖሪያውን ለሚገነባ፤

ከጠላት እጅ ለማምለጥ

ቤቱን በከፍታ ላይ ለሚሠራ ወዋለት!" (ዕን 2:9)።

"ፍትሕ የጉደለውን ሕግ ለሚያወጡ፤

ጭቄና የሞላበትን ሥርዐት ለሚደነግጉ ወዋላቸው፤

የደ ሸችን መብት ለሚገፉ፤

የተጨቋነውን ሕዝቤን ፍትሕ ለሚያዛቡ፤

መበለቶችን ለሚበዘብዙ፤

ወላጅ የሌላቸውን ልጆች ለሚመዘብሩ ወዮላቸው፤

(ኢሳ 10፡1-2)።

“ከትንሹ እስከ ትልቁ ሰው፤

ሁሉም ለጥቅም የሚሰገበገቡ ናቸው፤

ነቢያቱም ካህናቱም ሳይቀሩ፤

ሁሉም ያምኑበረብራሉ” (ኤር 6፡13)።

ነቢያት ፍትሕ ሲጓደል ለፍትሕ የተሟገቱት ሥልጣንን በምንም መልኩ በመጓጓት አልነበረም። ዛሬም ቤተ ክርስቲያን ይህ ጥሪና አገልግሎት አለባትና ቤተ ክርስቲያን ፍትሕንና ሰላምን በኅብረተሰብ ውስጥ ለማስረጽ አስቀድሞ በጽድቅና በፍትሕ፤ በእርቅና ሰላም ረገድ ራሷ ሕያው ምሳሌ መሆን ይኖርባታል፤ አለበለዚያ ጥረቷ ሁሉ በተራበሸው ዓለም ዘንድ እንኳ ዋጋና ከበሬታ አይኖረውም። በዚህ አኳያ ቤተ ክርስቲያን የት ነው ያለችው?

እግዚአብሔር ሕዝቡ ጽድቅንና ፍትሕን ረግጦ የአምልኮ ሥርዐቱን ቢያደምቅ፤ የመሥዋዕት ጋጋታ ቢያቀርብ ጸሎትና ዝምሬታ ቢያበዛ ምንም ስፍራ እንደማይሰጠው ደጋግሞ በነቢያቱ ተናግሮአል።

“እናንተ የሰዶም ገዦች፤

የእግዚአብሔርን ቃል ስሙ፤

እናንተ የገሞራ ሰዎች፤

የእግዚአብሔርን ሕግ አድምጡ።

ታጠቡ፤ ራሳችሁንም አንጹ፤

ክፉ ሥራችሁን ከፊቴ አርቁ፤

ክፉ ማድረጋችሁን ተዉ፤

መልካም ማድረግን ተማሩ፤

ፍትሕን እሹ፤

የተገፉትን አጽናኑ፤

አባት ለሌላቸው ቁሙላቸው፤

ለመበለቶችም ተሟገቱኝ (ኢሳ 1፡10;16-17)።

“እኔ ግን፤

ለያዕቆብ በደሉን፤

ለእስራኤልም ኀጢአቱን እነግር ዘንድ፤

ኀይልን፤ በእግዚአብሔር መንፈስ፤

ፍትሕና ብርታት ተሞልቻለሁ፤

እናንተ የያዕቆብ ቤት መሪዎች፤

እናንተ የእስራኤል ቤት ገዦች፤

ፍትሕን የምትንቀ፤

ትክክለኛ የሆነውንም ነገር ሁሉ የምታጣምሙ፤ ስሙ፤ ጽዮንን ደም በማፍሰስ፤

ኢየሩሳሌምን በክፉት የምትገነቡ፤ ስሙ።

መሪዎቿ በጉባይ ይፈርዳሉ፤

ካህናቷ ለዋጋ ሲሉ ያስተምራሉ፤

ነቢያቷም ለገንዘብ ሲሉ ይናገራሉ።

ነገር ግን በእግዚአብሔር ላይ ተደግፈውም፤

እግዚአብሔር በመካከላችን አይደለምን?

ምንም ዓይነት ክፉ ነገር አይደርስብንም ይላሉ”

(ማህ 3፡8-11)።

“ዓመት በዓላችሁን ተጸይፈዋለሁ፤

ጠልጄውማለሁ፤

ጉባኤዎቻችሁ ደስ አያሰኙኝም።

የሚቃጠል መሥዋዕትና የእህል

ቀረባን ብታቀርቡልኝም፤

እኔ አልቀበለውም፤

ከሰቡ እንስሶቻችሁ የኅብረት መሥዋዕት ብታቀርቡልኝም፤

እኔ አልመለከተውም።

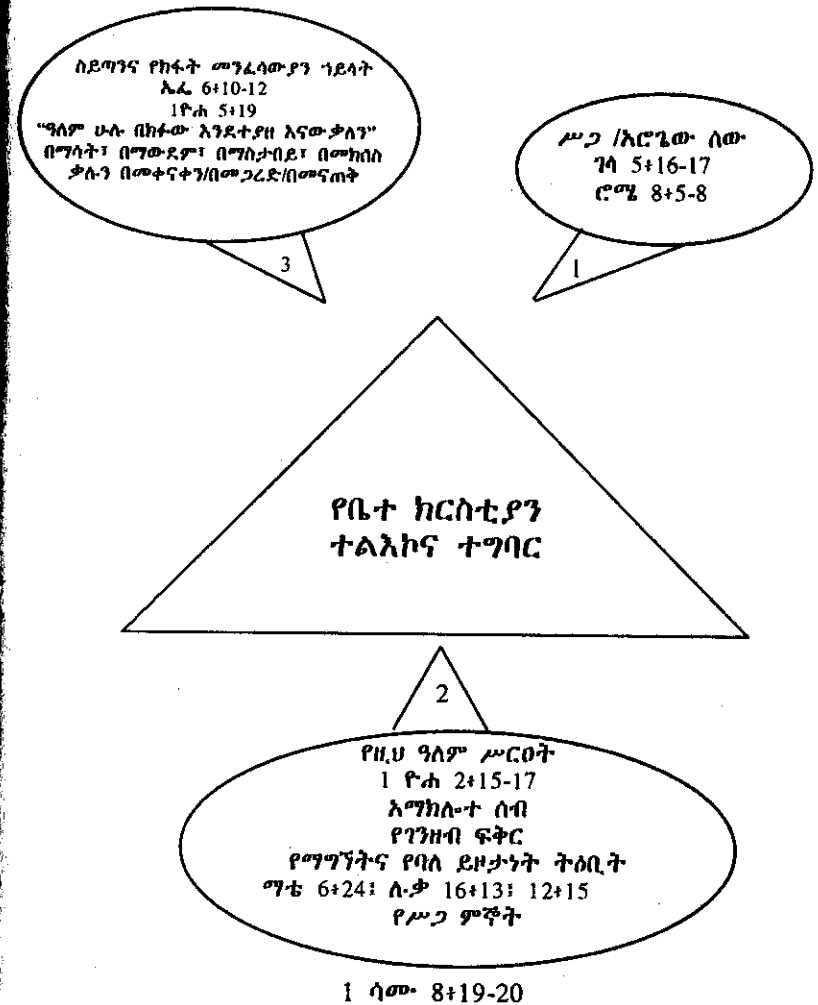
የዝማሬህን ጩኸት ከእኔ አርቅ፤

የበገናህንም ዜማ አልሰማም።

ነገር ግን ፍትሕ እንደ ወንዝ፤

ጽድቅም እንደማይደርቅ ምንጭ ይፍሰስ (አሞ5፥21-24)።

IV. የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብን የሚገዳደሩ ተቃውሞዎች

1. አሮጌው ሰው እና የዓለም ሥርዐት

እግዚአብሔር ሲፈጥረን የራስ ሕልውና ግንዛቤ ሰጥቶናል። እኔ ማለት እንድንችል አድርጎናል። ከዚያም በላይ ፈቃድ ያለን ፍጡሮች አድርጎናል። ያ ብቻ አይደለም ልዩ ልዩ ፍላጎት በውስጥ ስጣችን አኑርላል። የመብላት ፍላጎት፣ የመጠጣት ፍላጎት፣ የወሲብ ፍላጎት፣ የክብር ፍላጎት፣ የማወቅ ፍላጎት፣ የመውደድ የመወደድ ፍላጎት፣ ሌሎችም ፍላጎቶች አስቀምጦብናል።

ነገር ግን እግዚአብሔር እነኝህን ፍላጎቶች በእኛ ሲያሳድር እነኚህ ፍላጎቶች ደግሞ የሚረኩበትን ምንጮች አንጥፎ ወይም አምክኖ አይደለም። እግዚአብሔር ረሐብን ፈጥሮ የሚበላ ባይሰጠን ኖሮ ያሳዝን ነበር። ግን እንዲርበን ሲያደርግ የሚበላም አዘጋጅቶአል።

ሆኖም የሚበላ ሲያዘጋጅ አንዳንድ መልእክ መድቦ እየቈረጠ እንዲያበላን አሳደረገም። ሰውነታችን እንዲንቀሳቀስ አድርጓል። እግራችን ይሄዳል። ይሁንና እነዚህ ፍላጎቶቻችን መርካታቸው አስፈላጊ ቢሆንም በሥርዐቱ በአግባቡ እንዲረኩ እግዚአብሔር ወዶአልና ለዚህ ጥያቄ ተጠሪ እንዲሆን በውስጣችን ፈቃዳችንን አሳድሯል።

«በገነት ካለው ከዛፍ ፍሬ እንበላለን፤ ነገር ግን በገነት መካከል ካለው ከዛፍ ፍሬ እግዚአብሔር አለ፤ እንዳትሞቱ ከእርሱ አትብሉ አትንኩትም» የመብላት ፍላጎት መርካት ነው የሚሻው፤ በምንም ዐይነት መንገድ መርካት ነው። ከየትኛውም በልቶ ሊረካ ነው የሚፈልገው። ግን ከተከለከለው በልቶ መርካትን ሊከላከል የሚገባው ፈቃድ አለ። በዚህ ረገድ ፈቃድ የፍላጎት ልጓም ሆኖ እንዲያገለግል እግዚአብሔር ሰጥቶናል።

ፍላጎቶቻችን «እምጣ» ነው የሚሉት። በልቶ የመርካት ፍላጎታችን፡-

- "ሂጂ እግሬ" (ወደ ዛፉ)፤

- "ቅጠፊ እጄ" (ፍሬውን)፤

- "ግመጥ አፊ" (የተቀጠፈውን) ... ነው የሚለው፤ ነገር ግን እነዚህን ፍላጎቶች በፈለግነው እንድናረካቸው አይወድም። መመሪያ ሰጥቶናል። ከፈቃድ ጋር አብሮ የሚሠራ ኅሊና፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ እየጠበቀ የሚሠራ ኅሊና አድርጓል። ፈቃድ የኅሊናን ዐሳብ አስከባሪ ነው። የወሲብ ፍላጎት ያድርብናል። በወንድና በሴት መካከል መሳሳብን እግዚአብሔር አስቀምጧል። ይሁንና የእግዚአብሔር ዐሳብ ለአንድ ወንድ አንዲት ሴት ነው።

የሥጋ ፍላጎት ግን ያጓጓውን ሁሉ መያዝ ይሻል። ፈቃድ በዚህ ጊዜ እንደ እግዚአብሔር ቃል መመሪያ "ይህ አይሆንም!" ማለት ያስፈልገዋል። መቼም በውድቀት ጊዜ ፈቃዳችንን ጉልበት አጥቷል። ይሁንና ወደ ክርስቶስ ስንመጣ ፈቃዳችን በመንፈስ ቅዱስ ብርታት አግኝቷል። ፈቃዳችን ሕያው ሆኗል። የመንፈስ ቅዱስን ዐሳብ እንዲያገለግል በፈቃዳችን ውስጥ የእግዚአብሔር ኃይል ሆኗልናል። የማይሆነውን አይ ለማለት መንፈስ በሥጋ ላይ ይነሣል። ሥጋ በመንፈስ ላይ ይነሣል። ወደ ክርስቶስ ስንመጣ አዲሱ ሰው በእኛ ውስጥ ማደር ጀምሯል።

ዐዲሱ ሰው የራሱ መሻትና ፍላጎት አለው። የቀደመው ሰው የራሱ መሻትና ፍላጎት አለው። በመካከላቸው ፈቃድ ይገባል። ፈቃድ አላግባቡ ሊረካ በሚፈልገው የተፈጥሮ ፍላጎት ላይ ልጓም እያስገባ ይገታል። መረን ወጥቶ ለመርካት የሚፈልገው ላይ ልጓም ይይዛል።

አንዳንድ ሰዎች በቤተ ክርስቲያን የሆኑትም ጭምር «ይህን ፍላጎት ያሳደረብን እግዚአብሔር ነው። ስለዚህ ይህን ፍላጎቴን ባረካ ተጠያቂው እኔ ብቻ ሳልሆን እርሱ የፈጠረኝ ጭምር ነው» የሚሉ አሉ።

ፈጣሪ ፍላጎት ብቻ ሰጥቶን ያለፈቃድ አልተወንም፤ ያለ ንቢና አልተወንም፤ ፈቃዳችን ፍላጎታችንን በአግባቡ እንዲቈጣጠር፤ እንዲሄድ፤ ልንም እንዲሆን ነው የተሰጠን። እነኚህ ራሳቸውን የማይገዙ የተባሉት ፍላጎቶቻቸውን በእግዚአብሔር ቃል ሥርዐት የማያስኬዱ ናቸው። እግዚአብሔር ደግሞ የማይሆኑ ፍላጎቶቻችንን ለመቆጣጠር ለፈቃዳችን የመንፈስ ቅዱስን ኅይል በውስጣችን አድርጎአል። ስለዚህ ልናመልጥ አንችልም።

ሮሜ 7 ላይ ጳውሎስ ምን ያህል የውስጥ ትግል እንደ ነበረው እናያለን። በሮሜ 7 ላይ በጥቂቱ በጳውሎስ ትግል ውስጥ መጀመሪያ ላይ ሕግን ሲኮንን እናያለን። ሕግን ይኮንናል፤ ሕግ ባይኖር ኖሮ ንጢአትን ባላወቅሁም፤ ንጢአት ባልተቈጠረብኝና ንጢአተኛ ባልሆንሁ ንጢአተኝነቴ ባልተረጋገጠ ነበር ይላል።

መጀመሪያ ሕግን ሲኮንን ይቆይና ከዚያ ሕግን ተወት ያደርግና የራሱን ሕይወት ይቃኛል፤ ይመለከታል። በራሱ ሕይወት ውስጥ ለማድረግ የሚፈልጋቸው ነገሮች አሉ። መልካም ናቸው። ሆኖም እነኞን፤ መልካም የሚላቸውን ነገሮች ለማድረግ ሳይችል ያገኘዋል። እርሱ ሆኖ ወይም ፈጽሞ ለመገኘት የሚሻውንና ሕጉ የሚያዘውን ሲያስተያይ ተመሳሳይ ናቸው። እንግዲያ ውስ ብሎ የሕግን መልካምነት ይመሰክራል። እንዲህም ይላል፤ «ሕግ መንፈሳዊ እንደ ሆነ እናውቃለን። እኔ ግን ከንጢአት በታች ለመሆን የተሸጥሁ የሥጋ ነኝ። የማድረግውን አላውቅ ምና፤ የምጠላውን ያን አደርጋለሁና፤ ጻፋ ግን የምወደውን እርሱን አላደርገውም፤ የማልወደውን ግን የማደርግ ከሆንኩ ሕግ መልካም እንደ ሆነ እመሰክራለሁ» ይላል።

በሕግ ላይ የሚያሰማውን ሮሮ ተወት ያደርግና ወደ መሻቱ ይመለሳል። እርሱ የሚሻው መልካም ነገር ማድረግ ነው። ግን ያንን ለማድረግ የሚፈልገውን መልካም ነገር ለማድረግ አቅቶት ያገኘዋል። ያ የሚጓጓውን፤ ሆኖ መገኘት የሚሻውንና ሕጉ የሚ

ለውን፤ ሲያስተያያቸው ተመሳሳይ ናቸው። እንግዳው ሕጉ መንፈሳዊ ነው፤ ግሩም ነው። መልካምን ለማድረግ እየፈለግሁ የማላደርግ ከሆነ ችግሩ እኔውኃ ነው ይላል። የማልወደውን ግን የማደርግ ከሆንሁ እኔ ሕግ መልካም እንደ ሆነ እመሰክራለሁ። የምሻውን የማላደርግ ከሆነ ያን የማደርገው እኔ አይደለሁም፤ በእኔ የሚያድር ንጢአት ነው እንጂ» ይላል። ይኸ ዐሳብ ትንሽ የተሳከረ ይመስላል፤ አልሸሹም ዞር አሉ እንደሚባል።

አባባሉ ግን እኔ ዐውቄ /consciously/ በፈቃዴ የማደርገው አይደለም። ምናልባትም እኔ መናደድ ሳልፈልግ፤ ሳልናደድ መመላለስ ስልልግ፤ ነገር ግን ራሴን ተናድጄ አገኘዋለሁ። እኔ ለመሳደብ አልፈልግም፤ ግን ተሳድቤ አገኘዋለሁ፤ እንደ ማለት ይሆናል።

እንግዳው ያን የማደርግ ከሆነ ያን የማደርገው እኔ አይደለሁም፤ በእኔ ያደረግኩ ንጢአት ነው እንጂ። ምናልባት በንቡዕ አካም ሮው (Subconscious mind) የሚያድረውን የአሮጌውን ለው ባሕርይ የሚያመለክት ነው።

ሌባ ማነው? የሰረቀው ነው ወይስ የሚሰርቅ ነው? ሌባ የሰረቀ ነው ወይም ለው ሌባ የሚሆነው ሲሰርቅ ነው። ግን ሌባ ካልሆነ ደግሞ እንዴት ይሰርቃል? ንጢአተኝነታችን በሁለት ሊከፈል ይችላል። አንዱ ዐውቀን በገሃድ በድርጊት የምንገልጠው ሌላው ግን ንጢአት ለመፈጸም ያለን እምቅ አቅም ወይም ዝንባሌ ነው። መቼም እኛ ንጢአተኞች ነን ስንል አንዳንድ ጊዜ ምን ሠራሁኝ እንላለን። እኛ አልበረቅን ይሆናል፤ ለምሳሌ ምግብ እንደልብ የምናገኝ ከሆነ ለመስረቅ ምክንያት የለንም። ነገር ግን ምግብ የማናገኝ ከሆነ ቢርበን እንሰርቃለን። በመሠረቱ የመስረቅ ነገር ውስጣችን አለ፤ ሁኔታዎች አላጋለጡትም እንጂ። በመካከላችን ጠባያችንን የሚለያየው፤ ያለንበት ሁኔታ የሚያ

ጋልጥ ወይም የማያጋልጥ በመሆኑ ነው። ስለዚህም አንዳንድ ኅጢአቶችን ሽሹ የሚለው ቃሉ፤ በመሸሽ በተግባር ከመፈጸም የሚመለጡ ኅጢአቶች እንዳሉ የሚያስገነዝብ ነው።

ሰው ሁሉ ቢያሞግስኝ ለእኔ ደስታ ነው። የማሳየውም ትህትና፤ እጅ መንሳቴ ሁሉ፤ ለተሰጠኝ መግባ ምላሽ ነው። ግን ያበሻ ቀጠኝ እንደ ሆነ አውሬ ልሆን እችላለሁ። በጉባኤ ፊት አዳማ ጮቼን ጣፋጭ ሰላምታ ሳቀርብ ፈገግ ይላሉ፤ ትንሽ ግን መብታቸውን የሚነካ ቋንቋ ብናገር ወዲያው ይበሳጫሉ፤ 'ይሄ ሁሉ ደነዝ ተሰብስቦ' ዐይነት ቋንቋ ብናገር ስሜታቸው ይደፈርሳል፤ ይለወጣል።

የመጀመሪያው ፈገግታ፤ የሁልጊዜ ፈገግታ፤ የዘለቄታ ፈገግታ አይደለም። የሁኔታዎች ነጸብራቅ ነው። አንዳንድ ሊቃውንት ለዚህ ነው ሰዎች ሌላ ምንም አይደሉም፤ መንኮራኩር ናቸው፤ ለሚደረግባቸው ተፅዕኖ ምላሽ ሰጪ ናቸው። ሲሞገሱ ደስ ይላቸዋል፤ ፈገግ ይላሉ። ሲሰደቡ ይቆጣሉ። እና ሰው መንኮራኩር ብቻ ነው የሚሉ አሉ። ነገር ግን ሰው ከዚያ የከበረ ነው።

በሁለት መንገድ ኅጢአተኞች ነን። በተለይ ይሄንን ከውስጥ እየመጣ፤ እየገፈተረ፤ የማይፈልገውን የሚያስደርገውን፤ ያይና ጳውሎስ በጣም ይማረራል። "እኔ ምንኛ ጐስቋላ ሰው ነኝ። ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ያድነኛል?" ይላል፤ ተስፋ መቁረጥ ሳይሆን ተስፋ ማጣት ውስጥ ይገባል።

ደግነቱ አልቻልንም እቃተን፤ ማን ያድነናል ሶንል በእኛ ተስፋ ማጣት ውስጥ በዚያ ጨለማ ውስጥ ፏ ብሎ የሚመጣ፤ እኔ አዳኝ ነኝ የሚል፤ ብርሃን አለ። ማን ያድነኛል ብለን ስንል ሁል ጊዜ እኔኮ ላድናችሁ አለሁኝ የሚል ድምፅ እንሰማለን፤ ብርሃንም እናያለን። እርሱም መድኃኒታችን ጌታ ኢየሱስ ነው።

አዳኝ ጌታ ኢየሱስ እኮ በሁኔታዎች ውስጥ ሁሉ አለ። እርሱ በአዳኝነት የታወቀ ፍቱን መድኃኒት ነው። በዘላለም ታሪክ ውስጥ የታወቀ ነው። እርሱ ብቻ አዳኝ ነው። የዚህን ጊዜ ማን ያድነኛል ባለበት በዚያ ድቅድቅ ጨለማ ውስጥ ለጳውሎስ ፏ ብሎ መጣ ጌታ ኢየሱስ። ወዲያው ከመቅጽበት ከዚህ ተስፋ ከማጣት ሁኔታ ውስጥ አወጣው፤ በመንፈሱም ብድግ ብሎ ምስጋና ውስጥ ይገባል። «በኢየሱስ ክርስቶስ በጌታችን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን» ይላል። እንግዲህስ እኔ በአእምሮዬ ለእግዚአብሔር ሕግ በሥጋዬ ለኅጢአት ሕግ እገዛለሁ። ወይም በሌላ ቋንቋ ይህ የእርጌው ሰው ሥርዐት በኔ ውስጥ ይኖራል። እኔ ግን በንቁው ማንነቴ፤ በፈቃዴ ለእግዚአብሔር ሕግ እገዛለሁ ይላል።

ያ እርጌው ሰው፤ በእኛ ውስጥ ያለው ከእኛ አይወገድም። በአፀደ ሥጋ እስካለን እርጌው ሰው ቀጥተኛ ውስጥ ሊወድቅ ይችላል እንጂ አይደመሰስም ወይም ጨርሶ አይጠፋም። ግዞት እናወርደው ይሆናል እንጂ ግባተ መሬቱን እንፈጽምም። በየጊዜው ፍተሻ ማድረግ ያለብን ከእስር ቤት ተቆልፎበት ያለ መሆኑን ነው። በኅጢአት ላይ ስልጣን አለን (ከመስቀሉ ሥራ የተነሣ) እንጂ ይህ ሥጋ ብለን የምንጠራው እርጌው ሰው ምንም ዐይነት መንፈሳዊ ዐውድ ልምምድ ውስጥ ቢያልፍ ባሕርዩን አይለውጥም። ከእሁድ ጀምረን ሰኞ ዕለትንም ጨምረን ቤተ መቅደስ ብናውለው ማክሰኞ፤ ረቡዕ፤ ሐሙስ፤ እርብም ቢውል አይ አሁን ተገርቷል፤ ዛሬ ምንም አይደለም እንልቀቀው ብንል ያንን የድሮውን ጠባይ መሉ በሙሉ ይዞ ከተፍ ይላል።

የክርስቶስ የሆኑቱ ሁሉ ሥጋን ከክፉ መሻቱ ጋር ሰቀሉ ይላል። ሌላ ቦታ ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ የሚል አለ። ዶክተር ጆን ስቶት እንደሚሉት "እርጌው ሰዎችን ከክርስቶስ ጋር እንደተሰቀለ እናውቃለን" የሚለው የሮሜ 6፥6 ዐሳብ ከገላትያ 5፥24ቱ ዐሳብ የተለየ ነው።

በቅለት በዚያን ዘመን እንደምናውቀው የአፍታ ጉዳይ አይደለም። መድኃኒታችን ተሰቅሎ ከመስቀል ላይ እንዳይወርድ ወይም ሌሎች መጥተው እንዲያወርዱት ጥበቃ ተካሂዷል። ሥጋን ከክፉ መሻቱ ጋር የመስቀሉ ተግባር የእያንዳንዳችን ኅላፊነት ነው። ይኸ መስቀል፣ አንገት በገመድ ውስጥ ገብቶ እንደመንጠልጠልና ሲጥ ብሎ እንደ መሞት ያለ አይደለም። ማቅቆ ማቅቆ፣ ቃትቶ ቃትቶ የሚሞትበት ዐይነት ነው። አሮጌውን ሰው ስቀሉት ሲል ሰቃዩ ማን ነው? አሁን ከባድ የሚያደርገው ሰቃዩ እኛው ራሳችን መሆናችን ነው። ጠባቂዎችስ እነማን ናቸው? ጠባቂ ዘበኞችም እኛው ራሳችን መሆናችን ነው። ሌላው ሰው ይዞ አንዴ ጥርቅም አድርጎ ቢሰቅለን ልባችን እንኳ ለመውረድ ቢፈልግ መውረድ አንችልም በዚያው እንቀራለን እንጂ።

ይኸኛው ግን እኛው ራሳችን ከሰቀልነው ሲያሰኝን፣ ሲዳዳን እንወርዳለን። ችግሩ ይሄ ነው። ላክ ይሄ እስር ቤት ማስገባቱ እንደዚያ ነው። ከክፉ መሻቱ ጋር ስቀሉት ጠባቂም የለም። ጠባቂዎቹ የሮማ ወታደሮች የሉም። ሰቃይም ጠባቂም እኛው ነን።

አሮጌው ሰው ጠባዩ ይጠፋል ማለት አይደለም። አሮጌው ሰው ሥፍራው ድርሻው ተሰቅሎ መቆየት በሌላ አባባል እስር ቤት ውስጥ መታጀል ነው። የእኛ አሸናፊነት አሮጌውን ሰው ሰቅለን ወይም በግዞት አሳድረን ማኖራችን ነው።

ታንቆ መሞት፣ ሲጥ ማለት ያንድ አፍታ ጉዳይ ያልሆነ፣ የስቅለት ልምምድ ቀናት ይፈጃል። እና ክፋቱ እርሱ እስር ቤት ገብቶ ሳለ መቼም ማቀለጭለጩ አይቀርም። አቤቱታውም፣ ማባበሉም፣ መለማመጡም አለ፤ እያሰለሰም ቢሆን ልብን የማማለል አቅም አለው። ጨካኝ ልብ ያሻል።

ይህ አሮጌው ሰዎችን ሞተ የምንለው በመሠረቱ ከዚህ ሕይወት ስንላቀቅ ብቻ ነው። ስለዚህ አንዱ ዋና ጠላታችን አሮጌው ሰው

ነው። ችግሩን አስመልክቶ ብዙ ጊዜ አንዱ በሌላው ያሳብባል፤ እገሌ በእነገሌ ያሳብባል፤ አንዳንዴ ሚስት በባል ታሳብባለች ባል በሚስት ያሳብባል። ግን ቁጭ ብለን ረጋ ብለን ስናስበው ትልቁ ጠላት አቶ እንትና፣ ወ/ሮ እንትና፣ እገሌ፣ እከሊት አይደሉም። ትልቁ ጠላት እኛው ውስጥ ነው ያለው። ከሌሎች ሰዎች ጠላትነት ይልቅ በውስጣችን ያረገው አሮጌው ሰው ነው ትልቁ ጠላታችን።

ሰይጣን የታወቀለት ጠላት ነው። በጌታ ስም ስንገስጸው ከእኛ ይሸሻል፤ አሮጌው ሰው ግን ምንጊዜም አብሮን ነው። በአጭሩ የአሮጌው ሰው ከእኛ ይወገዳል ብለን አናስብ። ግን እስር ቤት መዋል ማደሩን እንድናረጋግጥ እግዚአብሔር ይርዳን።

ይህን ማስር በየዕለቱ የምናደርገው ነገር ነው እንጂ አንድ ሁለት ሦስት ቀን አግተነው ጿላ ግን የምንተወው አይደለም። ከተው ነው ብድግ ብሎ ጉድጉድ ሲል፣ ሥራውን ሲያከናውን እናገኘዋለን። ከየት መጣህ ማን ጠራህ እንለዋለን፤ ለካ ያለው አብሮን ነው። ምግብ በየዕለቱ እንደምንበላ ለሥጋ ሕይወታችን ለመንፈሳዊ ሕይወታችንም ጤንነት ይህ የማሠር ወይም የመስቀል ርምጃ መረጋገጥ የለበት ነው። ምክንያቱም የአሮጌው ሰው ማኅበርተኝነቱ ከዓለም፣ ከሰይጣን ጋር ነው።

"ነገር ግን መራራ ቅንዓትና ራስ ወዳድነት በልባችሁ ቢኖር ኩራት አይሰማችሁ፤ እውነትንም አትካዱ። እንዲህ ያለችዋ ጥበብ ከላይ አይደለችም፤ ነገር ግን ከምድር ከሥጋና ከአጋንንት ናት" (ያዕ 3፡14-15)።

ሌላው ጠላታችን ይሄ አሮጌው ሰው የሚወዳጀው ዓለም ወይም የዓለም ሥርዐት ነው።

አሮጌው ሰውና የዓለም ሥርዐት የተያያዙ ናቸው። መቼም ዓለም

የአንድ ሰው ጥዳይ አይደለም። የአንድ የአሮጌው ሰው ጥዳይ ሳይሆን የአሮጌው ሰዎች ስብስብ ሥርዐት ነው፤ ስለ ሆነም ሥርዐቱ አሮጌው ሥርዐት ነው።

«ዓለምም በሞላው በክፉው እንደተያዘ እናውቃለን።» (ዮሐ 5፥19 ነባሩ ትርጉም) ደግሞ እኛ በዓለም ውስጥ አለን። ከነኝህ ሦስቱ ጣምራ ጠላቶቻችን በእኛ ዘንድ የ24 ሰዓት ተወካይ የቅርብ ተጠሪ ሥጋ (አሮጌው ሰው) ነው። በሁለተኛ ደረጃ ደግሞ ዓለም ነው። ዓለም ደግሞ በክፉ ተይዛለች። በክፉው ቀጥተኛ ሥር ወድቃለች። ሰይጣን የዚህ ዓለም አምላክ የተባለ ነው።

ክርስቶስ ኢየሱስ ከዚህ ከአሮጌው ሥርዐት፣ ከዓለም ሥርዐት ወደ ዐዲስ ሥርዐት እንድንመጣ ነው የጋበዘን። በአሮጌው ሥርዐት ውስጥ የነገሮች ሁሉ ማዕከል «እኔ» ነው። በዐዲሱ ሥርዐት የነገሮች ሁሉ ማዕከል እግዚአብሔር ወይም ክርስቶስ ኢየሱስ ነው።

የአሮጌው ሥርዐት ማንቀሳቀሻ ኀይሉ ዲናሞው መኅምጀት (Eros) ነው። ራስን የሚያልቅ፣ ለራስ የሚሆነውን መጉምጀት፣ እርሱ ነው ማንቀሳቀሻ ኀይሉ።

ኢሮስ (Eros) በግሪክ ቃል ከአራቱ የፍቅር ዐይነቶች አንደኛው ነው። ይሄ ኢሮስ የሚባለው ማናቸውንም ጠቃሚ የተባለን ነገር ለእኔ የሚል ነው። እኔን ያልቀኛል፣ እኔን ከፍ ያደርጋል፣ ለኔ ይበጃል የምንለውን ነገር ለራስ መፈለግ፣ መኅምጀት፣ ለማግኘት መጣር ነው። ምንም ዐይነት ሊሆን ይችላል። ገንዘብ ሊሆን ይችላል፣ ዕውቀት ሊሆን ይችላል፣ የተቃራኒ ጾታ ሊሆን ይችላል፣ ብቻ ዐላማው የራስ ማድረግ ነው። ተቃራኒ ጾታን ከሆነ እርሷን ወይም እርሱን ካላገኘሁ ብሎ በኢሮስ ልቤ ጠፋ የሚል ሰው ፍቅሩ እውነተኛ ፍቅር አይደለም። ለእርሱ እስካልሆነች ድረስ ክፉ ቢያገኛት ግድ የለውም። ለእርሷ እስከ አል

ሆነ ድረስ ምንም ቢደርስበት ግድ የላትም። በእንደዚህ ዐይነቱ ፍቅር ውስጥ ዋናው 'እኔ' የሚለው ነው።

ዐዲሱ ሥርዐት በዐዲሱ ሰው ዘንድ የሚታይ ነው። በወዲያ ኛው፣ በዐዲሱ ሥርዐት ውስጥ የነገሮች ሁሉ ማዕከል ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ወይም እግዚአብሔር ነው። ጳውሎስ እንዳለ «ከክርስቶስ ጋር ተስቅያለሁ አሁን የምኖረው ኑሮ በእግዚአብሔር ልጅ ላይ ባለ እምነት የምንኖረው ኑሮ ነው።»።

2ቆሮ 5፥15 «በሕይወት ያሉት ለእነርሱ ለሞተውና ለተነሳው እንጂ ወደ ፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ እርሱ ስለሁሉ ሞተ» ይሄ ነው የነገሮች ሁሉ መነሻ። የሚኖሩት ለርሱ ነው። በሮሜ 14ም ላይ ጳውሎስ እንደሚናገር ራሱንም በዚያ መንገድ ሲያመላልስ እንደቆየ «ከኛ አንድስ እንኳ ለራሱ የሚኖር የለምና ለራሱም የሚሞት የለም በሕይወት ሆነን ብንኖር ለጌታ እንኖራለን ብንሞትም ለጌታ እንሞታለን» (ሮሜ 14፥7) ያሳየናል።

በየዕለቱ እርሱን ስናስቀድም ሕይወታችን የሚረካ ይሆናል። በዐዲሱ ሰው ሥርዐት የማንቀሳቀሻ ኀይሉ ከእግዚአብሔር የሚመጣ በመንፈስ ቅዱስ በውስጣችን የሚፈስ ፍቅር ነው።

ለዚህ የግሪክ ቃል «አጋፔ» ነው። በአሮጌው ሥርዐት ውድድር፣ ፋክክር፣ እሽቅድድሞ ነው ያለው። በዚህኛው ግን የሚኖረው ኅብረት፣ መተሳሰብ፣ መተባበር ነው።

በእግዚአብሔር ሕዝብ መኖር ስለሚገባው ኅብረት በ1ቆሮ 12 በአካል ብልቶች አንፃር ተገልጿል።

በአሮጌው ሥርዐት ፋክክር እና እሽቅድቅድም ባለበት መፋለጥ እንዳይኖርና መረጋገጥ፣ መጨፈላለቅ እንዳይመጣም፣ መቈጣጠሪያ ኀይሉ ሕግና ዱላ አለ። ምክንያቱም ሁሉም ሳይጨፈላለቅ የሚቻለውን ጥቅም እንዲያገኝ በሕግና በዱላ ይጠበቃል።

ሕግ ያለ ዱላ ተግባራዊነት ስለሌለው ሕግና ዱላ፣ የግድ በዓለም ሥርዐት ማስጠበቂያ ሆኗል። በአሮጌው ሰው ሥርዐት ፀጥታ ማስጠበቂያ ሕግና ዱላ ነው። በአዲሱ ሰው ሥርዐት ግን ሰላም ማስፈኛው የመንፈስ ቅዱስ ተቈጣጣሪነት ወቀሳ ወይም የመንፈስ ፍሬ ነው፤ ይቅርታ ነው።

የመንፈስ ፍሬ በገላትያ 5፣2 ላይ ተዘርዝረዋል። እነኝህን የሚከለክል ምንም ዓይነት ሕግ የለም። የመንፈስ ቅዱስ ወቀሳ፣ በራስ መናዘዝ፣ ይቅርታ መጠየቅ፣ ማድረግም የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። በዐዲሱ ሥርዐት መቈጣጠሪያ ኃይሉ ያው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው።

አምልኮ ነፃነትን እንጂ የመንፈስን ፍሬ የሚከላከል ሕግ ሊወጣ ይቻላል እንዴ? በዓለም ዙሪያ መውደድን፣ ደስታን፣ ሰላምን፣ ትዕግስትን የሚከላከል ሕግ ይወጣል እንዴ? ደስታን የሚከላከል ሕግ ይወጣል እንዴ? ሰላምን የሚከለክል ሕግ ይወጣልን? ክርስትናን የሚቃወም የትም አገር ቢኬድ በኮሚኒስትም፣ በእስልምና አገርም ቢኬድ ይሄን ዓይነት ሕግ አይወጣም።

በአሮጌው ሥርዐት ሕግና ዱላ ደግሞ በአንድ አገር ውስጥ ሲሠሩ በአገሮችም መካከል ከሆነ ደግሞ የኃይል ሚዛንን የመጠበቅ ስልት ፍቱን ዘዴ ነው። ምክንያቱም የአንድ አገር ሕግ ለሌላው ስለማይሠራ አንዱ ሌላውን እንዳይጨፈልቀው የኃይል ሚዛን ያስፈልጋል።

የአሜሪካንን ኃይልነት ሚዛን ማስጠበቂያው የሶቭየት ዩኒየን ኃይልነት ነበር። አሁን የሶቭየት ዩኒየን አለመኖር በኃይል ሚዛን ጥበቃ አኳያ ትንሽ ስጋት አስከትሏል።

በአሮጌው ሥርዐት ጥርስ ለጥርስ ነው፤ ዐይን ለዐይን ነው። በዐዲሱ ሥርዐት ግን ይቅርታ ነው። ከራስ ይልቅ ባልንጀራ እንደሚሻል በትሕትና መቀጠር ነው።

በአሮጌው ሥርዐት የምንመለከተው የሰው ጽድቅ ሲሆን፣ በዐዲሱ ሥርዐት ግን የምንመለከተው ለሰው በጸጋ የተሰጠ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ነው።

2. ዓለምና መልኮፔ

"በተስፋ ደስተኞች ሁኑ፤ በመከራ ታገሱ፤ በጸሎት ጽኑ" (ሮሜ 12፡2)። "ዓለምን ወይም በዓለም ያለውን ማናቸውንም ነገር አትውደዱ፤ ማንም ዓለምን ቢወድ፣ የአብ ፍቅር በእርሱ ዘንድ የለም፤ ምክንያቱም በዓለም ያለው ሁሉ የሥጋ ምኞት፣ የዐይን አምሮትና የኑሮ ትምክሕት ከዓለም እንጂ ከአብ የሚመጣ አይደለም። ዓለምና ምኞቱ ያልፋሉ፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚፈጽም ግን ለዘላለም ይኖራል" (1ዮሐ 2፡15-17)።

የሚያልፈው ነገር ከሚያልፈው ነገር ሊያስቀረን የሚችልበት የራሱ ኃይል አለው። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚለው የምንገመጀው የዐይን አምሮት ይቅርና የእኛ የሥጋ ሕይወትም ያልፋል። ይህች ዓለም በፍጻሜው እንደማትጠቅም ዕቃ ትጣላለች። ዓለምም ምኞቱም ያልፋሉ። እውነታው እንዲህ ከሆነ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ በነዋሪው በዘላለሙ እሴት አንጻር እንናቃት፤ በዚችም ዓለም የምንጠቀም እንደማንጠቅም እንደሆነ። በዚች ዓለም ያለው ነገር ሁሉ ኃላፊ ነው (1ቆሮ 7፡31)።

ከመቼውም ጊዜ ይበልጥ ቁርጥ አቋምና የእግዚአብሔር ወገን ነት ያስፈልገናል።

ሰውን መካከለኛ ባደረገው (በአማካኝነት-ሰብ ላይ በሚያጠነጥነው) በዓለም ሥነ-ልቦናዊ አስተሳሰብ ወይም ከፖለቲካዊ ፍልፍሶና ጋራ አመሳስላ ቤተ ክርስቲያን የትምህርቷን ንዝረትና አካሄዷን ብትቃኘው አይበጃትም።

- ዓለም ንብረተ ሰባዊነት ስትል ቤተ ክርስቲያን ያንኑ ብትል፤
- ዓለም የሴቶች መብት ስላለች ብቻ ቤተ ክርስቲያንም

ያንኑ ተቀብላ የአሁኑች መብት ብላ ብታስተጋባ፤ እግዚአብሔር "አንተ" ብቻ ሳይሆን "አንተ አንቺም" ይባል ብትል፤

- ዓለም መብት ለሰዶማውያን እያለች ስትጮኽ ቤተ ክርስቲያንም ቢቀስሱ ምን አለበት ብትል፤
- ዓለም በፋሽን አዙሪት ቀልቧ ሲጠፋ፤ ቤተ ክርስቲያን እንደዚያው ብትባዝ፤
- ዓለም የጸሊክ አዳራሽን እንደ መቅደስ እየቈጠረች ሸሸመታ አባዜ ስትያዝ ቤተ ክርስቲያንም በዚያው ብትለከፍ፤
- ዓለም የሥነ ምግባርን ቋሚነት ገፍትራ ጥላ፤ የጋራ እውነትን እያሟሸሸች፤ የእኔም እውነት እውነት ነው፤ የአንተም እውነት እውነት ነው፤ የእኔም መለኪያ ልክ ነው፤ የአንተም መለኪያ ልክ ነው ስትል ቤተ ክርስቲያንም ዘመናዊው ከቤተ ክርስቲያን እንዳይሸሽ በሚል ፈሊጥ የሞራልን ማክረር እንተው ብትል፤ መለኪያዋን ብትደብቅ ወይም ብትሰብር ወዘተ ...

የትምህርቷንና የሥልጣኗን ምንጭ ዘንግታ የዓለም አቀንቃኝ አስተሳሰብ ገደል ማሟቶ ሆነች ማለት ነው።

እንደ ቃሉ፤ የእውነት አምድና መሠረት፤ የፍትህና የጽድቅ መግለጫ፤ ክፋውን የምታስር መልካሙን የምትፈታ ሆና መገኘት ሲኖርባት፤ የየዘመኑን የዓለም አስተሳሰብ እና አደራረግ ከኮረጀች፤ ከእውነተኛው ሀላት የተለየች በአሸዋ መሠረት ላይ የታነጸች ትሆናለች - አትጸናምም።

የሕይወት መልክቅ ነቃይ፤ አቋምዋ ሽዋሽዋ የሆነባት፤ ጥዘዋ ወትሮ ተደናብሮ የሆነባት፤ በሮቿ የተበረጋገዱ የትኛውም ፍልስፍና በመረጠው በር ዘው ብሎ የሚገባባት፤ የሕይወት ሀላማና ትርጉም ወለብላባ የሆነባት፤ በውሸት እውነት በተባለ የድህረ ዘመናዊ (post modernism) ቅኝት የተጋዘች ትሆናለች።

ዓለም በቀለም፤ በዘር፤ በነገድና በቋንቋ ስትከፋፈል፤ ታዳጊዋ፤ ነውር እንደሌለው በግ ደሙን አፍሎ፤ ከነገድም ሁሉ፤ ከቋንቋም ሁሉ፤ ከወገንም ሁሉ ዋጅቶ ለአባቱ ለእግዚአብሔር የካህናት

መንግሥት ለማድረግ የተቤዣት ቤተ ክርስቲያን፤ የዓለምን ጥያቄ ጥያቄዋ አድርጋ፤ በዘርና በነገድ ብትከፋፈል ጌታዋ በሥጋው መቄረስ ያፈረሰውን የጥል ግድግዳ በዘረኝነት፤ ለወገኔ ይጠቅማል በሚል ከንቱ ውጭ መልሶ እንደ መገንባት ይሆናል። ዓለም በቀዘፈችበት እየቀዘፈች ዓለም በለቀመችበት እየቃረመች መሄድ የለባትም።

ቤተ ክርስቲያን እንደ ቤተ ክርስቲያንነቷ ከማንኛውም የፖለቲካ አስተሳሰብ በላይ ሆና የማይናወጥ መንግሥት ዜግነቷንና አባልነቷን አክብራ መያዝና መጽናት አለባት እንጂ የየትኛውም ፖለቲካ ክፍል መሣሪያ ለመሆን ተንሸራታ መውረድ አይገባትም። የነቢይነት አገልግሎቷ ተከላሽቶ እንዳይቀር።

ቅድሚያ መስጠት ያለብን ለዓለም ሳይሆን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። ይህም ደግሞ መልካምና ደስ የሚያሰኝ ነው። በእግዚአብሔር መንግሥት የሚደረገው የራስ ፈቃድ ሳይሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። ከሰማያዊ ጥሪ ተካፋዮች የሆንነው ፈቃዱን ዐውቀን እንድናደርግ ፈቃዱንም እንድንደገፍ ነው። መልካምና ፍጹም ደስ ከሚያሰኘው ነገር አንዱ ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን ማመን ነው። የጌታን ፈቃድ እያደረጉ በየዕለቱ እርሱን ደግሞ መከተል የደቀ መዝሙር ጥሪ ነው።

በቤተ ክርስቲያን፡-

እውነት ከፍቅር ሲያብር

ዕውቀት ትህትናን ሲላበስ

ገይል በርኅራኄ ሲቃኝ

ብልህነት ከየዋህነት ጋር ሲዳበል

ገይል መለኮት ከትምህርተ መለኮት ጋር ሲጣመር

የቤተ ክርስቲያን ሕይወትና አገልግሎት ጥልቀትና ውበት ያበራል፤ ሕይወት አልጫ ለሆነባቸውም የሕይወት ጨው፤ ለጨለ መባቸውም ብርሃን ይሆናል (ማቴ22÷29፤ ኤፌ4÷15፤ 1ቆሮ8÷1-3)።

ዓለም ምን ትመስላለች ከሚለው ጥያቄ ይልቅ ዓለም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ምን ያህል ገባች ወይም ቤተ ክርስቲያን ዓለምን ምን ያህል መሰለች የሚለው ጥያቄ እጅግ አሳሳቢ ነው። ይኸው ሁኔታ በ2ኛ ጢሞቴዎስ ምዕራፍ 3 እና 4 ላይ በሰፊው ተንጸባርቋል።

"ነገር ግን በመጨረሻው ዘመን የሚያስጨንቅ ጊዜ እንደሚመጣ ይህን ዕውቅ። ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉ፤ ገንዘብን የሚወዱ፤ ትምክህተኞች፤ ትዕቢተኞች፤ ተሳዳቢዎች፤ ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ፤ የማያመለግኑ፤ ቅድስና የሌላቸው፤ ፍቅር የሌላቸው፤ ለዕርቅ የማይሸነፉ፤ ሐሜተኞች፤ ራሳቸውን የማይገዙ፤ ጨካኞች፤ መልካም የሆነውን የማይወዱ፤ ከዳተኞች፤ ችኩሎች፤ በከንቱ በትዕቢት የተወጠሩ፤ ከእግዚአብሔር ይልቅ ተደላን የሚወዱ ይሆናሉና። ሃይማኖታዊ መልክ አላቸው፤ ጎይሉን ግን ከደዋል። ከእነዚህ ራቅ" (2ጢሞ 3፡1-5)።

ሀ) ራስ ወዳድነትና ትምክህት

ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉና ዘመኑ ክፉ የሚሆነው ከዚህ የተነሣ ነው። እዚህ ላይ ሰዎች የሚለው ቃል የእግዚአብሔር ሰዎችን የሚጨምር ነው። በእግዚአብሔር ስም የሚጠራው ሕዝብም ራሱን ካልጠበቀ በዚህ ውስጥ ያልፋል። ዓለምም በዚህ ውስጥ ትገኛለች። ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉ።

እግዚአብሔር ሲፈጥረን እኔ ማለት የምንችል የራስ ሕልውና ግንዛቤ ያለን አድርጎ ፈጥሮናል። ግን ራስ ወዳድነት እግዚአብሔርን ከመንገዱ በሚያስወግድ፤ ሰውን ከሰውነት ደረጃ አንሥቶ ወደ መለኮትነት በሚለውጥ መልኩ፤ የነገሮች ሁሉ ማዕከል ራስን በሚያደርግ መልኩ፤ እኔያዊነትን የሚያራምድ፤ የእኔ ዐሳብ፤ የእኔ ፈቃድ፤ የእኔ ፍላጎት ከሌላው ሁሉ ይቀደም የምንልበት፤ ከእግዚአብሔርም ይቅደም የምንልበት ዐይ

ነት ሁኔታ ስለሚሆን ዘመኑ ክፉ ነው።

ሰዎች ገንዘብን የሚወዱ ይሆናሉ፤ ከዚህ ጋር ተያይዞ ትምክህተኞች በትዕቢት የተነፉ ትዕቢተኞች ይሆናሉ። ምንጊዜም ሰዎች ትምክህተኞች ሊሆኑ መሠረት የላቸውም። በ1ቆሮ 4፡7 «ያልተቀበልኩም ምን አለህ? የተቀበልክ ከሆንክስ አንዳልተቀበልህ የምትመካ ስለምንድን ነው?» ያልተቀበልኩም ነገር የለህም፤ በራስህ ያመጣኸው አንዳችም ነገር የለም። ይህንንም ቢሆን በቀጥታም ይሁን በተዘዋዋሪ ወዳንተ የመጣ ያለህ ሁሉ የተቀበልኩ ነውና ልትመካ መብት የለህም ይላል። ይሁንና ሰዎች ትምክህተኞች ይሆናሉ። ከዚህ የተነሣ በትዕቢት የተነፉ ይሆናሉ። በፊት የማንጠብቀው በእግዚአብሔር ስም፤ በክርስቲና ስም በሚጠራው ሕዝብ ዘንድ እንኳ ራስን ወደ ላይ የማውጣት ነገር፤ ከክርስቶስ ጋር የማስተካከል ወደ መለኮትነት የማስተካከል ነገር አምላክ ነኝ የማለት ኩፍታ አየተሰራጨ ነው።

ለ) አፍቅሮተ ንዋይ

ሰዎች ገንዘብን የሚወዱ ይሆናሉ። ይህም ወደ ቤተ ክርስቲያን እየገባ ነው። የቤተ ክርስቲያን ሕይወት ራሱ በገንዘብ ዙሪያ አየተሸከረከረ ነው። ከጥቂት ዓመታት ወዲህ የቤተ ክርስቲያን እንቅስቃሴ በብዙ ስፍራ በተለይም በምዕራቡ ዓለም ዋናው ነገር ሰማያዊ ሳይሆን ምድራዊ ሆኗል። ስብከታችን ስለ ገንዘብ፤ ስለ ብልጥግና ሆኗል። በእግዚአብሔር ሀይን ማየት ቀርቶ በዓለም ዐይን ማየት ጀምረናል። ጌታ ኢየሱስ በእስያ የነበሩትን ሰባቱን አብያተ ክርስቲያናት ሲገመግም፤ ስለ ስምርኔስ ሲናገር «መከራህን ድኽነትህን ዐውቃለሁ» ይልና «ይሁንና ባለጠጋ ነህ» (ራእ 2፡9) ይለዋል።

ስለ ሉዊቅያ ቤተ ክርስቲያን ሲናገር ደግሞ ሉዊቅያ ሀብታም የበለጠገች ነበረችና ባለጠጋ ነኝ ስትል ድካ የተራቁተች መሆኗን

በለማታውቅ የእግዚአብሔር ቃል ነቀፋት። በእግዚአብሔር ዐይን ከማየት ይልቅ በዓለም ዐይን ማየት እጅግ እየበዛ መጥቷል። የቤተ ክርስቲያን ዐይን በጎሳፊ ብልጥጥና ላይ እየሆነ ነው።

በዓለም ስንመለከት ብዙ ነገር በገንዘብ ዙሪያ እየተሸከረከረ ነው። ድሮ ስፖርት በስፖርትነቱ ነበር የሚካሄደው፤ አሁን ግን ስፖርት የሚካሄደው ከገንዘብ አኳያ ነው። በቤተ ክርስቲያንም ሁኔታው ያው እንደ ሆነ ስናገር ብዙዎችን ላላዝን እችላለሁ። አገልግሎት በገንዘብ ዙሪያ እየተሸከረከረ ነው። የመዝሙር አገልግሎት፣ የወንጌል አገልግሎት በገንዘብ ዙሪያ እየተሸከረከረ ነው። ከገንዘብ በኋላ የምንሮጥ ከሆነ፣ የራስን ነገር በማሳደድ የምንሄድ ከሆነ፣ ጥዳዩ አላሳቢ ነው።

ይህንን ስል ገንዘብ አያስፈልግም ማለቴ አይደለም። ነገር ግን የእግዚአብሔርን ስፍራ ገንዘብ መውሰድ የለበትም። ለማያዊ ውን ስፍራ ምድራዊው ነገር፣ የእግዚአብሔርን መንግሥት በታ መንግሥተ እኔ መተካት የለበትም።

አብዛኛውን ጸሎታችን በራሳችን ምድራዊ ምኞት ኋላ የሚሯሯ ሯጥ ነው። በሰማያዊ አጀንዳ አይደለም የምንጸልየው። ለመንፈሳዊ እንቅስቃሴ ብንጓጓ ልዩ መገለጥ ብንጠብቅ ስለኛ ምድራዊ ነገር ጓጥተን ነው እንጂ የምንጠብቀው ስለጽድቅ ነገር ስለ ሰማያዊ ነገር ጓጥተን አይደለም።

«አስቀድማችሁ ግን የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቅንም እሹ» (ማቴ 6፡33)። በቤተ ክርስቲያን እያንዳንዳችን የእግዚአብሔርን መንግሥት የማናስቀድም ከሆነ እንጠፋለን። ቤተ ክርስቲያን ዘማዊ ትሆናለች። እግዚአብሔር ንፋግ አይደለም። የእግዚአብሔር መንግሥት አጀንዳ የእኛ አጀንዳ ቢሆን እግዚአብሔር ስለ እኛ ጥዳይ ይገደዋል። ከመጀመሪያው እግዚአብሔር ቸር ነው።

እዚህ ላይ የሰሎሞንን ጸሎት ማንሣት ደስ ይለኛል። እግዚአብሔር ወደ ሰሎሞን መጣና ምን ትለምነኛለህ አለው? ሰሎሞን የለመነው ነገር ሕዝቡን በጽድቅ እንዲያስተዳድር ጥበብ እንዲያገኝ፣ ማስተዋል እንዲያገኝ ነበር። የእግዚአብሔር ሕዝብ በመልካም ለመተዳደር መብቃቱን አስቀደመ። ይህም እግዚአብሔር ደስ የተሰኘበት ጸሎት እንደ ሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። ሰሎሞን ይህን ነገር ስለለመነ ነገሩ እግዚአብሔርን ደስ አሰኘው ዛሬ ግን የሚሰበከው ምድራዊ በረከት ነው።

በኤፌሶን መልዕክት ውስጥ "በሰማያዊ ስፍራ በመንፈሳዊ በረከት ተባረክን" ነው የሚለው፤ "የልባችሁ ዐይኖች ሲበሩ በሰማይ ያላችሁን መዝገብ ታያላችሁ" ነው የሚለን። በእውነት ቤተ ክርስቲያን በጎሳፊ ጠፊው እየታወረች ነው ያለችው፤ ሰማያዊውን ነገር መመልከት አልቻለችም። በምድራዊ ነገር ዙሪያ ነው ያለ ነው። የምድር በረከት ስበኩልን ነው የምንለው። የበረከት ምንጭ እግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር ደግሞ ታማኝ ነው። ስናስቀድመው፣ ስንደገፈው አይጎድልብንም።

ሰሎሞን ተራ ነገር ስላልለመነ ነገሩ እግዚአብሔርን ደስ አሰኘው። እግዚአብሔርም አለው «ፍርድን ትለይ ዘንድ፣ ለራስህ ማስተዋልን ለመንህ እንጂ ለራስህ ብዙ ዘመናትን፣ ባለጠግነትን የጠላቶችህንም ነፍስ ሳትለምን ይህን ነገር ለምነሃልና እንደ ቃልህ ይህን አድርጌአለሁ» (1ነገ 3፡10-13)።

በየትኛው ጸሎታችን እግዚአብሔርን ደስ የሚለው ይመስላችኋል? በምድራዊ ፍላጎታችን አኳያ መጸለይ ጎጢአት አይደለም። ነገር ግን እግዚአብሔር ደስ የሚሰኝበት የእግዚአብሔርን ክብር፣ የሌሎችን ጥቅም ስናስቀድም ነው። ጳውሎስ «ለኔ ሕይወት ክርስቶስ ነው» ሞትም ጥቅም ነው ይላል። ጳውሎስ ሰማያዊውን ነገር የሚያይ ነው። ዐይኑ ተከፍቶለታል። «ለኔ ወደ ክርስቶስ መሄድ ይሻለኛል። ነገር ግን መኖሪ ለናንተ የሚጠቅም በመ

ሆኑ» በማለት አገልግሎትን መርጧል (ፊል 1፥21-24)።

«በሕይወት ያሉ ለነርሱ ለሞተውና ለተነሣው እንጂ ወደ ፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ እርሱ ስለሁሉ ሞተ» ስለሚል የመኖራችን ዐላማ ይህ እንደ ሆነ ነው የሚነግረን የእግዚአብሔር ቃል (2ቆሮ 5፥15)።

ሰሎሞን ረጅም ዕድሜን አልለመነም። በምድር ብዙ ለመኖር አልጸለየም። በእኔ ቋንቋ በጸሎቱ ጣቢቆ ምድር አልነበረም። በሌላ መልክ ደግሞ ባለጠገነትን አሳስቀደመም። በአንድ በኩል እንደዚህ ብሎ ሊጸልይ ይችላል። መቼም እኔ ያንተ ሕዝብ ንጉሥ ነኝ፤ ያንተ ሕዝብ ደግሞ ከአሕዛብ ሁሉ የተለየ ነው። የአንተ ሕዝብ መሆን ማለት ከብሩ እንዴት እንደ ሆነ መታየት አለበት። ከዓለም ነገሥታት ይልቅ ለኔ ምን የመሰለ ቤተ መንግሥት ነው የምትሠራልኝ? የተንደላቀቀ ቤት ሥራልኝ አላለውም። ቢለው ያስኬድ ነበር።

አንዳንድ ቋንቋ አለን፤ እኛ የእግዚአብሔር ልጆች ነን የንጉሥ ልጆች ነን፤ ራስ እንጂ ጅራት መሆን የለብንም እንላለን። ስለዚህ ትልቁ ነገር እግዚአብሔርን ማስከበር ሳይሆን እኛን በትምክህት ውበተ ማስገባት ነው። ይህ በእግዚአብሔር የመመካት ቋንቋ አይደለም። እኛ በመረጥናቸው የምቸት መስመሮች እንጂ በጽድቅ፣ በዕድስና፣ ይቅር በማለት፣ በፍቅር፣ በትሕትና፣ በልግብና ጅራት ይሆኑ ራስ የመሆን ነገር ሳይ አናተኩርም። ቅኝታችን እንደ ዓለም ቅኝት ነው።

ሌላው ደግሞ "የጠላቶችን ነፍስ ሳትለምን" ይላል፤ እኛ የሚቃወሙንን እንዲደፋልን አንመኝም? በምንጠላቸው ሳይ መቅሰፍት እንዲመጣ የሚርት ጸሎት የምንጸልይ የለንም? በእግዚአብሔር ስም ውሽታዎች አልሆንንም? ከእግዚአብሔር ቃል ይልቅ ጀሮአችንን በሚያሳክክ፣ በዘራያችን በሚፈላ ትንቢት

እውነተኛነቱን፣ ከእግዚአብሔር የመነጨ መሆኑን ሳንፈትሽ ለሥጋችን እስከ ጣፈጠ ድረስ እንመራበታለን። እውነተኛ ትንቢት ሆኖ ሳለ ደግሞ ለሥጋችን ካልተመቸ እንገፈትረዋለን።

አንዳንድ ነገሥታት በብሉይ ኪዳን ውስጥ ለመንገሥ ሲፈልጉ ነቢያትን ያስቀድማሉ። ስለ ንግሥናቸው ትንቢት ያስነግራሉ። እግዚአብሔር ያልጠራቸው ግን አይጸኑም፤ ይከሸፋሉ።

ወደ ጌታ ከመጣሁ ጊዜ ይልቅ የቤተ ክርስቲያን ሕይወት አሁን እጅግ ተለውጧል። ብዙ የተፋጠነ መሽቆልቆል ነው የማየው።

በአንድ ጥዳይ አንድ ሰው ልክ ያልሆነ ሲመስለን እንጸልይ እንደ ነበር አስታውሳለሁ። እኔ ሳበላሽ ስስት ወይም የሳትኩ ሲመስል ሌላው ያነባ ነበር። አሁን ግን እንደዚህ አይደለም። አስወግድልን፤ አንሳልን ነው። እኔ አነሳሳችኋለሁ ቢባል «አሜን» ነው የሚባለው፤ መማለድ የለም። ጸሎታችን የሚርት ጸሎት ነው። በንስሐ መመለስ፣ የወደቀው መነሣት እጅግ ያስደስተን ነበር።

የምድር ብልጥግናን እንንጓለን፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ባለጠጉች ከሆንን በኋላ ሌላው ብልጥግና ከመጣ ይምጣ። እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን። ካልመጣ ደግሞ በጢሞቴዎስ እንደምናነበው ይህ ያለን ይበቃናል (1ጢሞ 6፥8)። ያየነውን ሁሉ አምጥተን አጋብስን የእግዚአብሔር ሰላም ከእኛ ከራቀ ምን ዋጋ አለው? ግን አንዳንድ ጊዜ ገንዘብን የምንፈልገው ዋስትና ወይም ዘብ እንዲሆንን ነው። ገንዘብ ከመጣ በኋላ ደግሞ ዘብ መሆኑ ቀርቶ እኛ ለገንዘቡ ዘብ እንሆናለን። ለገንዘብ ዘብ መቆም ስቃይ ነው። እኛ ጓጉተን ዐይናችን ቀላውጦ ምን የመሰለ ዐልጋ፣ ፍራሽ ብንገዛ አንሰላውም ብርድ ልብሉም ልዩ ቢሆን እንቅልፍ ከሌለን ምን ዋጋ አለው?

በረከት በሚለበክበት በአሁኑ ወቅት ይሄ ነው መልእክቱ። አስ

ቀድሞችሁ የእግዚአብሔር መንግሥት ፈልጉ ከዚያ ሁሉ ይጨመርላችኋል። ጭማሪው ብዙ አይታይም። ከመጣ እግዚአብሔር ይመስላል። ከሄደም ይሄድ። እግዚአብሔር ብቻ ከእኛ አይራቅ። ጤናችንን የሚጠብቅ ሰላምን የሚሰጠን እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ይሁን። ምን የመሰለ ቤት ሠርተን በባልና ሚስት መካከል ሰላም ከሌለ ትርፉ ምንድን ነው? የሰሎሞን ጸሎት የእግዚአብሔርን መንግሥት ያስቀደመ ጸሎት ነው። ግን እግዚአብሔር አስቀድሞ አያይ ይመስለናል? የፈጠረን አምላክ መሻታችንን አያውቅም? እኛ ለምነን ነው የምንፈልገውን ነገር ከእግዚአብሔር እጅ የምናስረግፈው? እርሱ ምንም ሳንጠይቀው እንኳን የምንፈልገውን እንዲሁ አይሰጠንም?

«እነሆ ማንም የሚመስልህ እንዳይኖር ከአንተ በፊትም በኋላም ጥበበኛ አእምሮና አስተዋይ ልቡና ሰጥቼሃለሁ። ደግሞም ከነገሥታት የሚመስልህ ማንም እንዳይኖር ያልለመንኸውን ባለጠግነት ክብር ሰጥቼሃለሁ።» ያልለመንኸውን ባለጠግነትና ክብር የሚሰጥ እግዚአብሔር የተባረከ ይሁን። ስለዚህ እኛ ካልጨቀጨቅነው አይሰጠንም ብንል ጉዳያችን ምድራዊ ነው። ለዚህ ደግሞ አልተጠራነም። ምንም እንኳን በሥጋ ውስጥ ብንኖር ጥሪያችን ሰማያዊ ነው። ይሁንና በሥጋ ውስጥ መኖራችንን የሚያውቅ አምላክ ለማናቸውም ይጠነቀቃል። ለዕለት እንጀራችን ይጠነቀቃል።

ገንዘብ ሲኖር ተምክህት ይመጣል፤ ትዕቢት ይመጣል፤ በእግዚአብሔር ከመመካት ይልቅ ባለን ነገር እንመካለን። እግዚአብሔር ከዚያ ያስጥለን። የጠራች ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔር ይዋጅ።

ሐ) ፍቅር አልባነት

ስለሚመጣው ዘመን በተነገረው በዚህ ቦታ "ልጆች ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ ይሆናሉ" ይላል። "ፍቅር የሌላቸው" ይላል።

ልጆቻችንን አስተምረን፤ አንቆጥቀጠን አሳድገን ልጆች ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ ሲሆኑ ወላጆች ደስ ይለናል? በብዙ ቤተሰብ ውስጥ ትልቅ ሐዘን አለ። ብዙ ወላጆች በልጆቻቸው ሁኔታ ልባቸው በሐዘን ይሰበራል። ልጆች ብርቅ ቢሆኑልን፤ ብንንከባ ከባቸው በጣም ጥሩ ነው። አንዳንድ ጊዜ ከእግዚአብሔር ይልቅ እነርሱን እናስቀድማቸውና እነርሱም ለእኛ አይሆኑም። እግዚአብሔር ቤተ ሰብን ካልባረከ ምን ዋጋ አለው? ልጅ ወልደን ልጆች ግን አብረውን የማይሆኑ ከሆነ ምን ዋጋ አለው? እግዚአብሔር ልጆቻችንን እንደ ይስሃቅ ያድርግልን። በእርሱ ስንታ መን እርሱ ነገሮችን ይቀይራል።

አሁን በቤተ ሰብ ውስጥ ልጆች ወላጆቻቸውን አያከብሩም። የቤተ ክርስቲያን ወጣቶች የቤተ ክርስቲያን መሪዎች እንዲያከብሩ መጠበቅ አለብን ወይ? በቤት ውስጥ ያሉትን ወላጆች ካላከበሩ በቤተ ክርስቲያን ያሉትን ወላጆቻቸውን መስል የሆኑትን እንዴት ያከብሯቸው? ስለዚህ በቤት ባህሉ የለምና በቤተ ክርስቲያን ሥርዐት አልበኝነት ቢኖር አያስደንቅም። ይህ ብቻ አይደለም። 'ፍቅር የሌላቸው' ይላል። እዚህ ላይ ፍቅር ተብሎ የተተረጎመው የግሪኩ ቃል 'ስትሮፔ' ነው። ይህ ፍቅር ወላጆች ለልጆች የሚኖራቸው ፍቅር ነው። ይህ ፍቅር በእንስሳም ዘንድ እግዚአብሔር በፍጥረቱ ያሳደረው ፍቅር ነው።

ይህ ፍቅር ለምንድን ነው የሚጠቅመው? ወላጆች ልጆች ወልደው ልጆቻቸውን የማይንከባከቡ እንዳይሆኑ ለዚህ ጥያቄ እግዚአብሔር የሰጠው ነው። ይሄን ሀይነት ፍቅርም ነው ይጠፋል የሚለው። ምናልባት ይሄ ማስወረድ መብት ነው የተባለው፤ የዚህ ነፀብራቅ ይሆን? በአንዳንድ አገር ማስወረድ መብት እየሆነ ነው፤ ልጁን ከማህፀን ከመውጣቱ በፊት መግደል ነው። እንደዚህ ሀይነት ጊዜ ላይ ነው ያለነው ስለዚህ ወደ እግዚአብሔር መሮጥ ያስፈልጋል።

ይህን የሚቋቋም ጸጋ ከእግዚአብሔር ለመቀበል መሮጥ ያስፈልገናል። አብርሃም አንድ ልጅህን ሰዋልኝ በተባለ ጊዜ የወሰደው ርምጃ በጣም የሚያስደንቅ ነው። ለኔ የበለጠ የሚያስደንቀኝ ግን ይስሐቅ ነው። አባቴ እየዋሸ ነው የወሰደው፤ መሥዋዕት እናቀርባለን አለው የበግ መስዋዕት እንደሚያቀርቡ፤ በጉ የት አለ? ሲለው አለ ወዲያ እያለ እያታለለ ነው የወሰደው። ከዚያ ነገሮችን ሁሉ አመቻችቶ ይስሐቅን ዕንጨት ላይ አጋድሞ ሰይፉን መዘዘ። ከመታረድ ይስሐቅን ያስጣለው ማን ነው? እግዚአብሔር ነው። ይስሐቅ ከዚያ በኋላ እያታለለ ወስዶ በሰይፍ ሊጉምደው ያሰበውን አባቴን፤ እግዚአብሔር አትርፎት ሲመለሱ አባቴ ብሎ መከተሉ የሚደንቅ ነገር ነው።

በሐይወታችን በቤተ ሰብ ኑሮአችን እግዚአብሔር ሲቀድም ልጆቻችንን እግዚአብሔር ለኛ ይሰጠናል። እግዚአብሔርን ለመከተል ስንል የሚያስመርር ነገር እንኳ ያደረግን ቢመስልም ልባቸው ግን መራራ አይሆኑብንም፤ እንዲያው መንፈሳቸው ከመንፈሳችን ጋር ይጣመራል።

መ) አለማመስገን

እግዚአብሔር ሊመስገን የሚገባው ነው። ብዙ ጊዜ ጎልቶ የሚታየው ከማመስገን ይልቅ ብሶት፤ ማጥረምረም ነው። ቃሉ የማያመስግኑ ይላል። መቼም ማመስገን አለ። ይሁንና የማመስገን ይዘቱ ምን ዐይነት ነው? ብዙ ጊዜ የምናመስግነው ተጨማሪው እንዲመጣልን በማሰብ አስልተን ነው። ተጨማሪ የማንጠብቅ ከሆነ ምስጋና ከእኛ ዘንድ ይተንናል። አንድ ሰው አንድ ነገር ሲያደርግልን በተወሰነ ደረጃ እናመስግንዋለን፤ ምስጋናችን ግን ቀጥብ ነው። ወይም ጊዜያዊ ነው ወይም ከልብ አይደለም።

አንዳንዴ እግዚአብሔርን እናመስግነው የምንለው አንዳንድ ነገ

ሮችን ደርድረን አሁን ብናመስግነው እነዚህን ነገሮች ደስ ብሎት ይሰጠናል በሚል ነው። ስለ ወደ ፊቱ ምንም ሳናስብ ስለሆነው ነገር ብቻ ብናመስግነው ግን እውነተኞች ነን። እግዚአብሔር ልባችንን ያውቃል። የምስጋና ጊዜ የምንለው ነገር በእውነት ምስጋና አይመስልም። አንዳንዴ እንዲያውም የምስጋና ጊዜ የመመገም ደቂቅ ጊዜ ሳይሆን አይቀርም።

ወደ ቤተ መቅደስ ፈሪሳዊና ቀራጭ ሄደው ነበር። ፈሪሳዊው ያመስግን ነበር የሚያመስግነው እንደዚህ ቀራጭ ስላልሆነሁ እያለ ነበር። ይህ መመገም እንጂ ማመስገን አይደለም። ደግሞ እግዚአብሔር አያውቅ ይመስል በሳምንት ሁለት ጊዜ እያማለሁ ይላል። ራስን መካቢያ ነው። የምስጋና ጊዜ የምንለው የመመገም ደቂቅ ጊዜ እንዳይሆን እግዚአብሔር እንዳይታዘበን። ልጆቻችን ትምህርታቸውን ቢጨርሱ ማመስገን ይገባል። ግን ምስጋናዬ እኔ ለእግዚአብሔር የተለየሁ እንደ ሆነ ለማሳየት ከሆነ ልክ አይደለም (ሉቃ 18፡9-14)።

በተጨማሪም "የሚያጉረመርሙ" ይላል። ይህም ማለት የሆነላቸውን ከማየት ይልቅ የጉደላቸውን የሚያዩ ማለት ነው። ይህ ነገር ከእግዚአብሔር ጋር ሲያያዝ በጣም ነው የሚያሳስባችን። ብዙ ጊዜ ዐይናችን ምድራዊ ነገር ላይ ሲሆን የሚታየን የጉደለብን እንጂ የተሰጠን ነገር አይደለም።

ነገር ግን ለእግዚአብሔር ምን ጊዜም የተፈጥሮ ጸጋው ባለዕዳ ነን። እግዚአብሔርን ይህንን አጥድለህብኛል ብለን ልንወነጅለው በቂ ምክንያት የለንም። ምናልባት እንደሚባለው በሰውና በእግዚአብሔር መሃል ነፃ ፍርድ ቤት እንዲኖር ቢፈቀድና እኛና እግዚአብሔር ተካሳን፤ እኛ እግዚአብሔርን ከሰን ብንሄድ ማን ይረታል? በታሪክ ውስጥ ከማንም ይልቅ የክስ ፋይል የተከፈተ በት ማን ይመስላችኋል? እግዚአብሔር ነው። እያንዳንዳችን በእግዚአብሔር ላይ የክስ ፋይል ከፍተናል። ይህንን አጥድለህ

ኛል እንላለን። ይሁንና ሁሉም የክስ ፋይላችን የከሸፈ ነው። ምናልባት የግራ እጅ አጥቼ እግዚአብሔር የግራ እጅ ወሰደ ብኝ ብዩ ብከለው፤ እግዚአብሔር ደግሞ ግራ እጅ ብቻ ሳይሆን ቀኝ እጁም የእኔ ነው፤ እግሩም የእኔ ነው፤ ይለናል። ፈጣሪነቱ ቸርነቱ ነውና።

ከላሹ ሰው ይህንን ሲሰማ ቶሎ ብሎ ክሱን ዘግቶ ነው የሚሄደው፤ ለአንድ እጅ ሲከራከር ሌላውን እንዳያጣ። ምን ጊዜም ላለማመስገን ምክንያት የለንም። ውድድር ውስጥ ካልገባን በስተቀር ሁላችንም የምናመስግንበት ምክንያት አለን። የተቀበልናቸው አያሌ ነገሮች አሉን፤ ሁልጊዜ የጸጋው ባለ ዕዳዎች ነን። ተቀብለናልና ሁልጊዜ የምናመስግንበት ምክንያት አለን። እኛ ግን እናመስግንዋለን የምንለው አጥተን ስናገኝ ወይም ታመን ስንፈወስ ነው።

እንዲሁ ያገኘን ከሆነ አናመስግነውም። ታመን ካልተፈወሰን አናመስግነውም። ስለዚህ እግዚአብሔር ከእኛ ምስጋና እንዲያገኝ እኛ ታመን መፈወስ አለብን ማለት ነው። አጥተን ማግኘት አለብን ማለት ነው።

አንድ ሌሊት ጥርሴን አመመኝና በዚያን ሌሊት «አንተ ፈዋሽ ነህ፤ ና ፈውሰኝ» እያልሁ ጸለይሁ። ሻል ሲለኝ አንደ ገና ሕመሙ ሲመጣብኝ መለስ ቀለስ ሲል ነጋ። ሲነጋ አንድ የታመነ ሐኪም ጋ ሄድኩና አስነቀልኩት።

በሚቀጥለው ቀን ማታ ያለፈውን ችግሪን አሰብሁና እፎይ ስላልኩ ደስ አለኝ፤ አመሰግንሁ። ጓላ ሳሰብ እነዚህ ጥርሶቼ ሁልጊዜ ሳያስቸግሩኝ ሲኖሩ እግዚአብሔርን አመስግኛለሁ ወይ? እኔ እግዚአብሔርን የማመስግነው ታምሜ ሲሻለኝ ነው ወይ? አንድ ሰው ልቡን ሲታመም እንጸልያለን። ግን አንድ ሰው ህ ብሎ ከጀመረ ጀምሮ በቀንም በሌሊትም ልቡ ሲደበድብ ሲደበድብ

እኛ ተኝተን ልብ ግን ሳያርፍ ለሚሠራው፤ ለዚያ ጸጋ እግዚአብሔርን እናመስግናለን? እና ምስጋናችን ምን ሀይነት ነው?

ሠ) ቅድስና አልባነት

የሚቀጥለው ዐሳብ መልካም የሆነውን የማይወዱ፤ ቅድስና የሌላቸው፤ ራሳቸውን የማይገዙ ወይም በፍላጎታቸው የሚነዱ፤ ተድላን የሚወዱ ይላል።

በአንድ ቤተ ክርስቲያን የቅድስና ስብከት ከተሰበከ ብዙ ቆይቶ ስለነበር ተከታታይ የቅድስና ስብከት ተሰበከ። ከዚያ በኋላ እስከቅርብ ጊዜ ድረስ በዚህ ኅጢአት የወደቃችሁ ተነሱ ሲባል ብዙ ሰዎች ተነሱ። የሚገርመው ነገር የሳተ ይመለስ የወደቀም ይነሳ የሚለው ተገቢ ነገር ሆኖ ሳለ ንስሐ ገቢው ሰው ሁሉ ምን ልሁንልህ ሲል ሲያዜም፤ ሲያሸበሽብ የኖረ መሆኑ ግን ያስገርማል። እግዚአብሔር በዚህ መንገድ ቤተ ክርስቲያንን እንዲቀድስልን የፈቃድን ኀይል ብርታት ይሰጠን። ለሥጋ ልቅ ነት መንገድን እንዳንሰጥ።

ምንጊዜም ቢሆን ምንም ብንወድቅ ከወደቅንበት እንድንነሣና ወደ እርሱ እንድንመለስ ነው እግዚአብሔር የሚወደው። እርሱ እንድንጠፋ አይፈልግም፤ ግን ኅጢአትን እንድንለማመድና በዚያ ውስጥ እንድንመላለስ አይሁን። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ አንዳንድ እንግዳ ትምህርት እየገባ ነው። ይህ የተሳሳተ "ወንጌል" መንፈስ ነን ስለሚል መንፈሳችን ድኗል ተዋጅቷል፤ ስለዚህ ሥጋና ደም ደግሞ የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱም። መንፈሳችን እስከዳነ ድረስ በሥጋችን ላይ የሚደረገው ፎምጃ ቀጥር ውስጥ አይገባም። ስለዚህ በሥጋችን ላይ የሚደረግ ኅጢአት ጥያቄ ውስጥ አይገባም።" የሚል የመጽሐፍ ቅዱስን መሠረት የለቀቀ አስተሳሰብ ይነሳል። እንደዚያ ሀይነቱ ትምህርት በእን

ደዚህ ዐይነት መንገድ ለሚመላለስ ሰው አቤት እንዴት ያለ የምስራች ነው!

ረ) ይቅርታ ቢሰነት

በተጨማሪም እርቅን የማይሰሙ ከዳተኞች ይላል። ይቅር ማለት አስቸግሮን የለ እንዴ? ታዲያ ወድቀናል። ከመስቀሉ እኮ ርቀናል። መስቀሉን ማየት ከኛ ሸሽቷል። «በዐይናችን ፊት ኢየሱስ እንደ ተሰቀለ ተሰሎ ነበር፤ አሁን ግን ማን አዚም አደረገባችሁ?» እንደሚል የመስቀሉ ነገር ከእኛ ተደብቋል። ስለዚህ ጌታ ኢየሱስ በመስቀሉ ላይ ያደረገውን ማየት ስላዳገተን ይቅር መባላችንን ማየት ስለማንችል ይቅር ማለት ከብዶናል፤ እርቅ አስቸግሮናል። በቤተ ክርስቲያን የማስታረቅ አገልግሎት ከሌላው አገልግሎት በጣም ጥልበት የሚጨርስ፤ የሚያታክት አገልግሎት ሆኗል። ለምን? መታረቅን እምቢ ብለናልና። እርቅን አንሰማም ብለናል።

ስ) ኅይሉን የካደ ሃይማኖተኛነት

ከዚያ በኋላ ደግሞ "የአምልኮ መልክ አላቸው ኅይሉን ግን ከደዋል"። የሚል መግለጫ አለ። ከእግዚአብሔር ይልቅ ተድላን ይወዳሉ። የመለወጥ ኅይሉ፤ የመቀደስ፤ የመንፈስ ፍሬን የማምጣት ኅይሉ በተለያዩ መንገዶች በክፋት ኅይል ላይ በጨለማ ሥልጣን ላይ የመገለጥ ኅይሉ በአምልኮት ሁኔታ ውስጥ ተሰውሯል።

ከእግዚአብሔር ይልቅ ተድላ ይወዳሉ ይላል። በአምልኮአችን አካባቢ የተድላ ጣዖት ነው ስፍራውን የያዘው? የአምልኮ መልካችን ተድላንና የሚሰማንን ስሜታዊ ደስታ ነው ማዕከል ያደረገው? የመጨረሻው ዘመን በቤተ ክርስቲያንም አካባቢ እንደዚሁ እንደ ሆነ ይናገራል። እውነትን የሚቃወሙ መልካምን የማይወዱ ከእውነት ጋር ኪዳንን የማይገቡ፤ እውነት የሚያንገ

ሸግሻቸው ይሆናሉ። ስለ እውነት ደንታ አይሰጣቸውም የጥቅም ጥዳይ ከእውነት ይበልጣል። ጳውሎስ ይህንን ካለ በኋላ «አንተ ግን ትምህርቴንና አካሄዴን አሳቤንም እምነቴንም ትዕግስቴንም ፍቅሬንም መጽናቴንም ስደቴንም መከራዬንም ተከታልህ» ይለዋል። ጳውሎስ ምሳሌ ሆኖለታል። ተከታልህ ይለዋል። ይህን ካለ በኋላ እንደ ገና አንተ ግን በተማርከበትና በተረዳህበት ነገር ጸንተህ ኑር። ብዙነኑ በሚሄዱበት በሰፊው መንገድ አትሂድ በዚህ በጠባቡ መንገድ ሂድ ይለዋል(2ጢሞ 3+10-15)።

"ለሕይወትህና ለትምህርትህ ተጠንቀቅ" የሚለውን ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ ያስተላለፈውን ትምህርት ዘንግተን ሕይወታችንንና ትምህርታችንን ብንሸቃቅጥ አገልግሎታችንም በወርቅ ወይም በብር ወይም በከበረ ድንጋይ በማንጽ ፈንታ በእንጨት ወይም በአገዳ ወይም በሣር ብንገነባ፤ ያ ፈታኝ የፍርድ እሳት ይበላዋል። ይህ እንዳይሆን ከተጻፈው አትለፍ የሚለውን ትእዛዝ ማክበር ይበጀናል (1ጢሞ 4+16፤ 1ቆሮ 3+10-15)።

"ይሁዳ፤ በምኞትዋ ነፋስን እንደምታሸትት በምድረ በዳ እንደለመደች የሜዳ አህያ ከምኞትዋ የሚመልሳት ማነው?" እንደተባለች (ኤር 2፡24) እኛም በአገልግሎት ሽፋን በ"ጌታ ሆይ" "ጌታ ሆይ" ስልት ከገንዘብ ኋላ፤ ከዘና ኋላ ብንሮጥ ፍጻሜአችን መጥፋትም ማጥፋትም ነው።

የ"ጌታ ሆይ"፤ "ጌታ ሆይ"፤ መሻጥድጥድ ለእግዚአብሔር ፈቃድ፤ "እነሆኝ እነሆኝ!" ማለት ከጉደለበት እንደ መንፈሳዊ የሚያስቈጥረን ትንቢታዎች አጋንንት አውጭነቱም ተአምራት አድራጊነቱም ከእግዚአብሔር መንግሥት ወግድ ዞር በል ከመባል አያስጥለንም (ማቴ 7+21-23)።

በኤርምያስ ዘመን እንደ ታየው ለእውነት፤ ለጽድቅ የማይገደው አማኝም ሆነ አገልጋይ የሥጋን መጥገብና ምቹትን በሚያስተና

ግድ ትምህርት፤ የመንፈስ እንቅስቃሴ ወይም ትንቢት ወዘተ በቀላሉ ይጠፋል፤ ይወሰዳል። ከተለማመደውም በኋላ ወደ እንግዚአብሔር ቃል እውነት መመለስ ያዳግተዋል።

መቼም አማኝም ሆነ አገልጋይ፤ ምንጩ ከእውነት ይሁን ከሌላው፤ ስለ ራሱ መልካም ንግርት የተናገረለትን ነቢዩ ሲያደርገው፤ የተናገረበትን ደግሞ ከይሲ ያደርገዋል። ከዚህ ወጥመድ የሚያመልጥ እውነቱም ክብሩም እግዚአብሔር አምላክ የሆነለት የጽድቅ ሰው ብቻ ነው። "የሰው ነቢያትም" የሚበዙት የሚታጀቡትም ከዚህ የተነሣ ነው። እውነተኛ ነቢያት በዘመናቸው መቼ ደልቷቸው ነበር? መቃብራቸው ግን ተጊጦላቸዋል (ማቴ 23÷29)።

መጥፎውን ረብ ከመመኘት በኋይል ከመግዛት በመራቅ ለጽድቅና ለፍቅር መጨከን ያሻናል።

"ለሠራተኛ ደሞዜ ይገባዋል" የሚለው ተከብሮ ሳለ፤ "የሚያበራየውን በሬ አፉን እትሰር" ተጠብቆ ሳለ፡-

- ሞሃ አጥማጅነት ለኪስ "እስታቴር ፍለጋ" ከሆነ (ማቴ 17÷27)፤
- እረኝነት በጎችን ከማሰማራት፤ የደከመውን ከማጽናናት፤ የተሰበረውን ከመጠገን፤ የታመመውን ከማከም፤ የባዘነውን ከመመለስ፤ የጠፋውንም ከመፈለግ ይልቅ፤ በኋይል ለመግዛት ከሆነ "ጸጉራም ጸጉራሙን" ለመሸለት "የወፋፈሩትን" ለማረድ ከሆነ (ሕዝ 34፤ ማቴ 10÷6-10፤ ሉቃ 10÷7)፤
- ነቢይነት ደግሞ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ከጣየት አምልኮ ከመመለስ፤ ጽድቁን ከማጽናት፤ ስለ መበለቲቱ ከመሟገት፤ ለደሃ አደጉ ከመቆም፤ ለመጸተኛው ከመናገር፤ ስለ ሞያተኛው ከመገደድ ፈንታ "ጥርስ ሲነክስ" ሰላምን መናገር አለ በለዚያ ሰልፍን ከገዛ ልብ እያወጡ መተንበይ፤ ከንቱ ራእይ ማየት፤ ምዋርት ማሟረት፤ ስለ "ጭብጥ ገብስ" እና ስለ "ቁራሽ እንጀራ" ተብሎ፤ "ይላል የሠራዊት አምላክ" ማለት፤

የእግዚአብሔርን ስም የሚያስረክስ ስለ ሆነ፤ ወዮ ነው (ሚክ 3÷5-8፤ ሕዝ 13፤ ኤር 23÷13-18)!

"የምታስደንቅና የምታስደነግጥ ነገር በምድር ላይ ሆናለች፤ ነቢያት በሐሰት ትንቢት ይናገራሉ፤ ካህናትም በእነዚህ እጅ ይገዛሉ፤ ሕዝቤም እንዲህ ያለውን ነገር ይወድዳሉ፤ በፍጻሜውስ ምን ታደርጋላችሁ?" (ኤር 5÷30-31)

3. ሰይጣን - የጨለማ ኀይላት

1) ሰይጣን ማን ነው?

ሰይጣን ከመውደቁ በፊት በሰማይ ከፍተኛ ማዕረግ የነበረው ውብ መልአክ ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ እርሱ ሲናገር እንዲህ ይላል "ጥበብን የተሞላብህ ውበትህም የተፈጸመ መደምደሚያ አንተ ነህ። በእግዚአብሔር ገነተ በኤድን ነበርህ፤ ዕንቁሁ ሰርድዮን ቶጳዘዮን፤ አልማዝ፤ ቤርሌ፤ መርግድ፤ ኢያስ ጲድ፤ ስንፔር፤ በሉር፤ የሚያብረቀርቅ ዕንቁ፤ ወርቅ፤ ልብስህ ነበር፤ የክብርህና የእምቢልታህም ሥራ በአንተ ዘንድ ነበረ፤ በተፈጠርህበት ቀን ተዘጋጅተው ነበር። አንተ ልትጋርድ የተቀባህ ኪሩብ ነበርህ፤ በተቀደሰው በእግዚአብሔር ተራራ ላይ እየኖርህ በእሳት ድንጋዮች መካከል ተመላለስህ። ከተፈጠርህበት ቀን ጀምረህ በደል እስኪገኝብህ ድረስ በመንገድህ ፍጹም ነበርህ" (ሕዝ 28÷13-18)። በዚህ ሁኔታ የነበረው መልአክ በእግዚአብሔር መመሪያ መኖር ባርነት መስሎ ታየው። ከራሱ በሚወጣ ዐላብ ለራሱ ፍላጎትና ፈቃድ በመግዛት ለመኖር ፈለገ፤ በፍጥረተኛው ዓለም ውስጥ የሁሉ ራስ ከሆነው ከእግዚአብሔር ሌላ ራስ ለመሆን ተመኘ። ልብ ብሎ ራሱን አየ፤ ውበቱን አስተዋለ፤ በራሱ ተገረመ። ራሱንም አደነቀ፤ በመጨረሻ ግን እግዚአብሔር ለብቻው የያዛቸው ነገሮች ለእኔም ይገባኛል አለ። በውበቱም ምክንያት በልቡ በእግዚአብሔር ላይ ኮራ (ሕዝ 28÷17)። እግዚአብሔር በሰጠው ጥበ